

Dung Saigon

Bâng Khuâng Tơ Trời

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Cu tí chào đời giữa khi thời tiết triển mùa giá ở Đà Lạt, thời tiết này lại quá đẹp, quá ấm cúng nhưng với Sài Gòn, khi giao mùa, Sài Gòn khó chịu như một bà cô giá khó tính. Tôi sổ mũi hắt hơi liên miên. Nửa đêm trở mình trần trọc với cái bụng nặng nề cao vượt mặt. Cu tí quay đạp liên miên. Anh chàng đang làm nũng mẹ, chắc thế. Tôi xoa xoa lớp da bụng căng dỗi dằng cu Tí ngủ yên kéo mẹ mệt. Mẹ đang cảm giữa thời tiết khó tính này. Chóng ngoan nhé: Nhưng, cu Tí lại quấy đạp. Tôi bắt đầu đau bụng, không ngủ được. Nhìn sang Du— Du ngủ thật ngon. Tôi rón rén vén mùng ra uống nước. Cơn đau bụng lại đến. Tôi đi bách bộ trong phòng mà không gay tiếng động nhỏ. Tôi lại xoa bụng vỗ về “Cu Tí” Ngủ đi- Ngủ đi, đừng làm nũng mẹ thế, mẹ đang đau bụng.

Cu Tí ngủ yên khi cơn đau bụng của tôi hạ dần. Tôi chui vào mùng nằm vừa thiu thiu lại chợt đau bụng. Rồi từng cơn, từng cơn ngán, mà cu Tí thì cứ đạp liên miên. Nước mắt tôi đã bắt đầu ứa ra. Tôi lại ngồi dậy thật khó nhọc bởi sự nặng nề của cái bụng. Du choàng mở mắt lúc nghe tôi xuýt xoa hơi lớn. Du hỏi.

- Sao thế em?

Tôi lắc đầu. Du kéo tay tôi:

- Ngủ đi chứ sao lại ngồi đó.

- Em đau bụng.

Tôi nói. Du ngáp:

- Đau bụng hử? Uống thuốc, anh lấy nhé.

Tôi nhăn nhó:

- Không, em đau bụng ít thôi. Nhưng em sợ quá.

- Sợ gì?

- Em đi sanh.

Du chợt nhồm dậy, dịu mắt:

- Em đau bụng đẻ hử? Sắp sanh chưa?

- Chắc thế. Em không biết được. Du xoa lên bụng tôi.

Cậu bé đang gồng mình đạp mẹ, Du reo lên:

- Nó đạp đấy em ạ. Còn đau bụng không?

- Hết rồi.

- Vậy nằm xuống ngủ đi.

- Ui da! Ui da!

Tôi lại kêu, Du luống cuống:

- Chết, sao thế cưng?

- Em lại đau bụng, đưa em đi sanh mau lên.

Du nhảy phóc xuống giường bật đèn sáng choang. Mồ hôi tôi bắt đầu vã ra, ướt hết cái áo choàng ngủ. Du dục tôi:

- Em sanh chưa? Đi nhanh lên.

Tôi ngồi ôm bụng nhăn nhó. Du mặc vội bộ đồ, cầm cái này, quăng cái kia.

- Lấy dùm em cái áo.

Tôi nói. Du vào lục trong tủ tìm được cho tôi chiếc áo, tôi định mặc vào thì lại là cái áo cũ nhỏ xíu. Áo của những ngày chưa mang bầu.

Tôi vứt chiếc áo xuống giường ôm bụng:

- Trời ơi, đau bụng quá. Lấy áo khác cho em, em không mặc áo này đâu. Du đã cuống hơn. Chàng gắt nhỏ:

- Áo nào mặc chẳng được em. Đi sanh chứ bộ đi dạo phố đâu mà cần áo đẹp.

Tôi nhăn nhó:

- Áo này làm sao em mặc vừa? Nhìn xem!

Du cầm chiếc áo, chàng phì cười.

Tôi kêu:

- Trời ơi là trời, em đau bụng muốn chết.

Du kéo tôi đứng lên, chàng dỗ:

- Chịu khó tí đi. Em tìm áo lấy chứ anh có biết áo nào của bà bầu đâu mà tìm—Chờ anh ra đánh răng rửa mặt anh đưa em đi sanh.

Tôi giậm chân dọa Du:

- Anh điệu quá em sanh ở nhà bây giờ đó.

- Anh đỡ cho em?

Du tưởng thật, hỏi. Tôi chỉ Du:

- Anh đỡ.

- Trời đi, trời!

- Cái gì mà kêu trời?

- Thôi, nhanh lên anh đưa em đi nhà thương.

Tôi bảo:

- Anh đánh răng rửa mặt đi đã.

Du lắc đầu:

- Kệ, anh đưa em vào nhà bảo sanh trước đã chứ chần chờ mà em sanh ở nhà là chết anh.

Tôi cười gượng

- Em hết đau bụng rồi.

- Thật không?

- Thật.

- Vậy, chờ anh nhé.

Tôi gật đầu. Du vừa ra ngoài được năm phút, tôi đã xuýt xoa:

- Anh ơi! Em đau bụng quá. Chắc em sanh rồi đó.

Du quần cả bàn chải đánh răng, cả khăn lau mặt—Chàng chạy vào không nói năng thêm, choàng cho tôi chiếc áo khoác lạnh ra ngoài.

Và, cứ thế Du dìu tôi ra cửa.

Buổi sáng chưa hết giờ giới nghiêm nên không có một chiếc xe—Tôi đi bộ theo Du dọc lề đường. Nhà thương gần đó. Du đã chọn chỗ sanh cho Tôi trước đó mấy tháng—Du bảo để tiện việc đêm hôm tôi đi sanh cho gần.

Vào đến nhà thương, tôi giảm dần cơn đau bụng. Du đưa tôi vào phòng khám. Cô y tá ngái ngủ nhìn tôi bằng con mắt lười biếng.

- Bà đi sanh?

- Vâng.

- Đau bụng lâu chưa?

- Mới đây thôi.

- Bà sanh hem thứ mấy vậy?

- Dạ, thứ nhất.

- Con so hả?

- Vâng.

Cô y tá choàng vội chiếc áo trắng lên người rồi bảo tôi:

- Mời bà lên bàn nằm cho tôi khám.

Tôi leo lên bàn nằm chợt thấy lo lo, tôi hỏi:

- Tôi sanh ngay hử cô?

Cô y tá cười, cơn ngái ngủ chắc cũng tan theo nụ cười ấy:

- Mới đau bụng chút xíu vậy mà sanh gì. Ít nhất cũng chín mười giờ sáng.

Tôi nhìn lên đồng hồ treo tường:

- Mới có năm giờ sáng tôi trợn mắt.

- Đau lâu dữ vậy sao?

Cô y tá khám cho tôi xong, gặt đầu:

- Có người sanh con so đau một hai ngày ấy chứ.

- Bà vào phòng nằm nhé.

- Chừng nào thì tôi sanh?

- Trong ngày hôm nay thôi.

Tôi bước xuống khỏi bàn khám. Cô y tá lấy lý lịch tôi và hỏi:

- Bà có gọi bác sĩ không?

Cô y tá kể một lô tên bác sĩ. Tôi bảo:

- Để tôi ra hỏi nhà tôi.

- Vâng.

Tôi mở cửa phòng sanh lách mình ra. Du đang ngồi hút thuốc vội nhồm dậy:

- Em sanh chưa?

Tôi bảo:

- Rồi.

Du nhìn xuống bụng tôi, hai đứa phì cười.

- Sao vậy? Bao giờ thì sanh?

Du hỏi. Tôi ngồi xuống cạnh Du trên băng ghế đợi:

- Trong ngày hôm nay, nhưng chưa biết giờ nào.

- Em còn đau bụng không?

- Đau từng cơn nhỏ.

Và, tôi nói với Du về chuyện sanh có bác sĩ đỡ. Du cười:

- Nhưng, bác sĩ đỡ tốn tiền nhiều lắm.

Du nhăn mặt:

- Thôi, đừng hà tiện đi cộ Bác sĩ đỡ cho chắc ăn.

Rồi Du nói tên một bác sĩ quen mà tôi đã thấy trong danh sách ở nhà

thương này. Chúng tôi đồng ý sẽ chọn mời bà bác sĩ đó đỡ đẻ cho tôi.

Cô y tá đưa tôi vào phòng nằm. Du hỏi cô:

- Nhà tôi sắp sanh chưa cô?

Cô cười, nhìn Du chế diễu:

- Bà nhà nhanh nhất cũng phải trưa nay mới sanh, thưa ông.

Rồi cô dặn tôi:

- Bà sắp sửa quần áo, tã lout và khăn cho em bé. Chừng nào đau bụng nhiều bà bấm chuông cho chúng tôi đến đưa đi sanh.

Tôi gật đầu và chợt nhớ là mình không đem theo quần áo. Tôi bảo

Du:

- Anh chạy về nhà xách cái sắc quần áo cho em đi. Trong đó có đầy đủ quần áo đi sanh của em và của “Cu Tí” rồi đấy.

Du cười, chàng vuốt má tôi:

- Nói em còn lâu mới sanh.

Du ngẩn mặt:

- Kỳ nhỉ?

- Kỳ gì anh?

- Sao em lâu sanh vậy?

Tôi bảo:

- Em không biết nữa. Cô y tá dặn em là chừng nào đau dồn dập, đau thôi thúc mới sanh được. Bây giờ mới đau từng cơn.

- Anh điên đầu.

Du nói, để sắc quần áo vào tủ. Du ngồi xuống cạnh tôi:

- Em ăn bánh nhé!

Tôi lắc đầu. Du mở gói bánh ra dỗ tôi:

- Chịu khó ăn đi một lát có sức mà sanh, chóng ngoan đi cưng.

Tôi cầm chiếc bánh ăn khó nhọc. Nước mắt muốn ứa ra vì đau bụng.

Nghĩ đến mẹ, tôi bảo Du:

- Gọi mẹ cho em đi anh. Nói mẹ em sắp sanh.

Du buồn buồn:

- Mẹ đau làm sao đến được hờ em?

- Trời ơi, không có mẹ bên cạnh, làm sao em sanh đây.

Tôi kêu, Du hỏi:

- Có y tá, có bác sĩ chứ. Mẹ đến thì mẹ cũng phải ngồi ngoài cửa như anh vậy nè, có vào được phòng sanh đâu. Tôi lắc lắc mái tóc đưa trả Du phần bánh ăn dở.

- Ăn hết đi.

- Thôi.

- Ăn như vậy thì làm sao có sức.

- Em no.

Tôi nói như gắt. Du bỏ miếng bánh dở vào bao. Tôi nhắm mắt khi cơn đau vừa đến. Du xoa nhẹ nhẹ lên bụng tôi, tôi nằm im lặng.

Tiếng khóc oe oe bỗng bật lên—Từ ngoài cửa người ta đem vào người sản phụ nằm trên cáng—Bên cạnh giường tôi. Theo sau một bà cụ đang đẩy một chiếc nôi. Tiếng khóc oe oe ở đó. Tôi nhòm dậy.

Du nhìn tôi cười, chàng cũng nhòm dậy theo tôi. Trong chiếc nôi xinh, đứa bé đỏ hoe giã giữa ngó ngoáy. Bà cụ nhìn chúng tôi cười hiền lành:

- Con trai đó.

Tôi cười:

- Cháu mấy ký thế cụ?

- Ba ký tám lạng đó cô.

Du nói:

- Chà, bự con ghê há.

Bà cụ cười:

- Con dạ mà. Đứa đầu nó sanh có hai ký tám à.

Du hỏi:

- Con gái cụ đó hả?

Bà cụ gạt đầu. Cậu bé trong nôi lai. cất tiếng oe oe Người đàn bà được đặt xuống giường. Mái tóc hết mồ hôi.

- Mẹ, cho con xem cháu một chút.

Bà cụ đẩy chiếc nôi sát cạnh giường đỡ đầu con gái dậy.

- Nó giống chị nó y hệt.

Người đàn bà cười sung sướng và thoải mái. Bà cụ bảo con:

- Thôi, nằm yên và ngủ đi. Thằng nhỏ để mẹ trông cho—Thằng chó này mới sanh đã đòi ăn rồi—Khóc to quá sức.

Người đàn bà hình như đã quá quen thuộc với cảnh này. Bà ta quay mặt vào tường nhắm mắt ngủ thật bình yên.

Tôi nhìn Du và chợt nghĩ đến mẹ tôi. Mẹ vẫn bảo:

- Chừng nào đi sanh nói Du nó đến gọi mẹ nhé. Chỉ khi có mẹ bên cạnh con mới yên lòng giao con cho mẹ để nhắm mắt ngủ ngon được thôi. Ngày xưa mẹ cũng thế. Trước ngày tôi đau bụng một tuần, tôi về nhà và thấy mẹ Ốm, khuôn mặt xanh xao, người gay đét.

Tôi lo lắng bảo mẹ:

- Mẹ đau vậy rồi con đi sanh ai nuôi con?

Mẹ cười, buồn buồn:

- Đến ngày mày sanh thì mẹ hết đau rồi, chớ ốm hoài có mà chết.

Vậy đó, hôm nay tôi vào nhà thương rồi mà mẹ vẫn đau, vẫn ốm.

Hôm nay tôi đi sanh không có mẹ, mà chỉ có Dụ Du là đàn ông, và tôi chỉ mới là một người đàn bà quá nhỏ chưa có một tí kinh nghiệm

nào. Du cũng mờ mịt như tôi. Khổ làm sao! Rồi ai biết sẵn sóc cho đứa bé bây giờ.

Bà cụ ngồi cạnh nôi cháu, nhìn tôi và Du hỏi:

- Cô sắp sanh chưa?

Tôi lắc đầu:

- Cháu không biết.

- Sanh con so hả.

- Dạ.

- Con so sanh lâu lắm. Đau bụng bao lâu rồi?

- Dạ đau lúc gần sáng.

Bà cụ cười:

- Phải đến trưa mới sanh à. Con nhỏ tôi đau chừng tiếng đã sanh rồi.

- Nhanh quá nhỉ?

Tôi nói. Bà cụ sửa tã cho cháu:

- Hồi nó sanh con so đau cả hai ngày đêm lận đó.

- Dữ vậy.

Du kêu lên. Chàng nhìn tôi, đôi mắt thoáng lo âu. Tôi cùng mang niềm lo âu đó. Cơn đau bụng lại quặn lên, tôi bảo Du kéo tôi ngồi dậy:

- Cho em đi lại một chút. Đau quá chừng.

Du ấn tôi nằm xuống:

- Nằm yên đi em—Đi lại làm sao được.

Tôi om bụng rên:

- Trời ơi, đau chết mất.

Bà cụ bảo Du:

- Đỡ cô ấy ngồi dậy đi lại một chút cho khỏe. Không sao đâu cậu.

Du dìu tôi đứng lên, tôi muốn khụy xuống vì đau. Tôi bảo Du:

- Đau quá. Cho em ra phòng sanh. Du bấm chuông gọi y tá.

- Nhà tôi đau dữ quá.

Cô y tá dìu tôi đi. Cô bảo:

- Để tôi khám xem bà sắp sanh chưa?

Du dặn:

- Cô nhớ mời giùm bác sĩ nhé.

- Dạ.

Tôi lại được nằm lên bàn sanh cho y tá khám. Con đau bụng cũng lại dịu dần.

- Bà chưa sanh đâu. Còn lâu lắm. Tôi nhăn mặt, mệt gần đứt hơi thế này mà còn chịu đựng thêm nữa chắc tôi chết quá. Cô y tá đưa tôi trở về phòng. Tôi nằm lả người xuống nệm, cực quá! Sanh cực quá chừng. Và cứ như thế. Con đau mỗi giờ mỗi tăng, tôi vật vã nửa ngày trời, khóc song cả mắt—Mệt không thở nổi cho đến khi bác sĩ đến và cho đến lúc quần quai trên bàn sanh. Tiếng dao kéo linh kinh, tôi gào, tôi hét, tôi gọi mẹ, tôi nghiêng rống mà cơn đau vẫn hành tôi. Tôi khan cả cổ. Tôi tưởng như tôi sắp chết và tôi lại gào mẹ: mẹ Ơi, mẹ Ơi! Con chết rồi. Bác sĩ nắn nhẹ bụng tôi. Bà đỡ:

- Nín ngay, nín ngay, sắp có em bé rồi mà còn gọi mẹ. Chịu khó một chút đi, sắp sanh rồi.

Tôi thở phì phò—Đầu tôi ướt mồ hôi—Lưng tôi ướt mồ hôi. Tôi rướn người lên, gào mẹ—Hai cô y tá giữ hai chân tôi. Và, tôi lại thở. Mắt tôi nhắm nghiền lại cho đến lúc tôi gần kiệt sức. Con đau làm tê bại cả người tôi thì tôi chột nhẹ nhõm—Người tôi lâng lâng, mắt tôi nấn nhăm, loáng thoáng tiếng bác sĩ:

- Con trai.

Tôi lịm người vì mệt—Mọi người bỏ tôi nằm đó và xúm vào đứa bé.

Nửa phút sau tôi nghe tiếng khóc oe oẹ Tôi run lên nhưng vẫn chưa ý thức được cảm giác. Thèm ngủ lịm lòng. Tôi lại nhắm mắt, một lát sau đó tôi lại mở bừng mắt ra—Người ta đang khiêng tôi về phòng. Theo sau tôi lố nhố những người thân và Du, đang đẩy chiếc nôi xinh bên cạnh. Tôi nghe nghẹn ở cổ, tức tưởi sau đó.

Vừa được nằm xuống giường, Du đã ngồi sà xuống bên tôi:

- Con trai em ạ.

Tôi mệt mỏi nắm chặt bàn tay Du, nghẹn ngào:

- Em mừng quá.

Mấy bà chị bảo Du:

- Thôi để yên cho nó ngủ.

Tôi nhào người dậy:

- Cho em nhìn cu Tí một chút.

Du nâng đầu tôi lên, thật nhẹ. Tôi đã nhìn thấy cu Tí. Cậu bé nhắm tít mắt, hai má đỏ hồng nằm gọn lỏn trong chiếc nôi.

Du bảo:

- Ba ký ba đó em.

Tôi cười, mắt rưng rưng vì cảm động. Tôi nói trong nước mắt:

- Lớn ghê! Hèn chi cậu bé đập em gần chết.

Du cười vuốt ve những sợi tóc bết vào nhau vì mồ hôi của tôi. Bà chị Dup ha cho tôi một ly sữa nhỏ.

Bà bảo Du:

- Đỡ cho nó xuống, xong cô ngủ đi một chút cho khỏe, chị trông cháu cho.

Tôi uống hết ly sữa trong tay Du rồi thiếp dần trong niềm sung sướng pha lẫn mệt mỏi.

Cả ngày cu Tí không đái dầm—buổi trưa cậu bé khóc ré lên đòi ăn

sữa. Tôi going ngồi dậy vuốt má cu Tí dỗ dành. Hai má cậu bé nóng hôi hổi. Tôi xoa tay lên trán, trán cũng nóng như thế. Và, khắp mình mẩy cũng đều nóng như nhau. Con lo chưa kịp đến với tôi thì bà chị vào. Tôi hỏi chị:

- Sao cháu nóng quá hả chị?

Bà chị sờ trán cu Tí, hoảng hốt:

- Ờ! Sao nóng quá nhỉ?

Cu Tí hắt hơi liền—Chắc nó cảm, tôi nói:

Chị bấm chuông kêu y tá đến. Cu Tí vẫn khỏe. Tôi nắm hai bàn tay bé tí của cậu bé dỗ dành—Cậu bé he hé đôi mắt vụng dại nhìn tôi.

Tôi cười cười—Chả biết cậu bé đã nhận thức được sự vật chung quanh hay chưa, nhưng cậu bé vội nhắm tít mắt lại. Cái miệng xinh xinh lại bəo lên. Tôi sờ trán cậu bé—Con nóng gia tăng. Một chút lo âu vừa thoáng đến, kịp khi y tá vào phòng.

Tôi hỏi cô:

- Sao cháu nóng quá thế này cô?

- Từ sáng đến giờ em bé đi đái chưa?

Cô ta hỏi. Tôi lắc đầu:

- Chưa:

Cô y tá trợn mắt lên:

- Trời đất ơi! Sao bà không nói với bác sĩ hồi sáng.

Tôi nói:

- Tại tôi không biết.

- Bà thay tã cho em bé mà không biết à.

- Tôi cứ tưởng trẻ con mới sanh ra chưa biết đi đái.

Cô y tá nhăn mặt, cổ dẫu nụ cười:

- Suốt ngày không đi đái em bé nóng là phải.

- Giờ sao cổ Có bác sĩ không?

Tôi la lắng hỏi.

- Bác sĩ đâu có giờ này.

Bà chị nhăn nhó:

- Cô mời giùm bác sĩ đến hộ chứ. Cháu nó mới sanh một ngày mà đã nóng như thế rồi làm sao.

Cô y tá bảo:

- Bà gọi Téléphone cho bác sĩ của bà đi. Để tôi đem em bé sang phòng lạnh.

Tôi nằm vật xuống giường, cơn lo lúc này mới thực sự ập đến. Đầu óc tôi choáng váng, hai mắt nhức nhối. Tôi muốn khóc rồi. Nhớ đến mẹ và lại càng muốn khóc thêm. Giá có mẹ thì mình đâu đến nỗi lo lắng thế. Mẹ sanh gần mười đứa con—Mẹ nuôi để mấy đứa con bà chị mình. Vậy mà... thôi, tôi chẳng dám nghĩ tiếp. Du vào, thấy tôi xanh xao. Du hốt hoảng:

- Em làm sao thế? Con đâu?

Tôi mệt mỏi:

- Con nóng quá. Từ sáng đến giờ nó không đái anh ạ.

- Thế con đâu?

Du nắm chặt bàn tay tôi, run run.

- Ở bên phòng lạnh. Anh mời bác sĩ đỡ để cho em đi. Mời bà ấy đến gấp.

Du chạy hồi hả. Tôi nằm nghe buồn phiền và lo sợ đến không buồn ăn uống.

Du trở vào sau đó nửa tiếng, với chị. Đầu óc tôi quay cuồng, tôi không hỏi han gì cả—Cổ nghẹn lại. Du ngồi xuống bên tôi:

- Em sao thế, Châu?

Tôi lắc đầu.

- Sao nóng vậy?

Tôi hỏi Du:

- Cu Tí sao anh? Bác sĩ đến chưa?

- Rồi, bác sĩ cho uống thuốc và chích.

Tôi kêu lên:

- Trời ơi! Nó bé tí vậy mà chích. Đau chịu gì nổi?

- Biến làm sao! Cả một ngày trời không đái anh chàng sốt là phải.

- Em sợ quá! Em ngu ghê vậy, giá hồi sáng không thấy cu Tí đái em gọi bác sĩ ngay thì đâu đến nổi. Mình mới có con đầu lòng chả biết gì cả. Phải mẹ đừng đau mẹ đến nuôi em, em đỡ lo biết chừng nào.

Du vỗ lên tay tôi:

- Thôi em, bác sĩ bảo một chút nữa cu Tí lại đái trôi mền, trôi gỏi đi ngay ấy mà.

Tôi gượng giữ nụ cười cho Du vui nhưng nụ cười như mếu.

Cu Tí đã hạ cơn nóng và đái dầm liên miên. Mỗi lần nghe anh chàng oe oe Du lại reo lên:

- Con đái em ạ.

Và, Du lảng xảng thay tã cho cậu bé—Tôi cười. Bây giờ tôi chả còn mong gì ngoài cái mong cho cu Tí khỏe mạnh và đái dầm hoài hoài—Con càng đái dầm mẹ càng vui thích—Con đái dầm mẹ quý mền bãi nước đái của con như vàng. Mới có một ngày trời mà lòng tôi thay đổi hẳn. Tôi đã có bồn phận và trách nhiệm để gánh vác rồi. Du cũng đã có bồn phận và trách nhiệm rồi—Và, niềm vui muôn đời của chúng tôi là chú bé. Đúng như điều mơ ước của Dụ Tôi đã sanh con trai—Và, con tôi thật đẹp—Thật dễ thương. Con tôi tròn trĩnh hồng hào. Tôi yêu con tôi quá sức! Tôi phải giữ gìn bảo vệ nó. Tôi đã đau

đón đến tột cùng cao độ của cơn đau để cho cu Tí chào đời—Nên, tôi phải giữ gìn con tôi—Bằng hết sức, bằng cả tâm hồn, bằng cả trí óc tôi. Con trai tôi đã chào đời cho tôi quên hết cực khổ đón đầu, cho tôi làm mẹ—Bây giờ tôi đã làm mẹ rồi. Nhưng, tôi vẫn còn quá non dại của những ngày đầu nuôi con. Cu Tí đau là tại tôi không biết chăm sóc. Tôi hối hận quá tôi lo lắng quá đi thôi.

Nửa đêm cu Tí đòi ăn khóc ré. Tôi gọi Du dậy xem hộ cu Tí có đói lắm không? Du chột kêu lên hốt hoảng:

- Con lại nóng quá em ạ.

Đầu óc tôi lùm bùm. Tôi đau mắt. Mới có một ngày con chào đời mà mẹ đã lao đao đến thế này! Thương con tôi quá! Tôi lại đau, lại ốm nữa. Khổ cho tôi quá. Không có một kinh nghiệm nào cho tôi áp dụng lúc này được. Tôi bảo Du:

- Đỡ em dậy một chút đi.

Du đỡ tôi lên. Tất cả gắng giong tôi đều dồn vào đôi chân cùng sự tỉnh táo của đầu óc. Tôi đứng bật dậy, mặc kệ cho đau nhức, mặc kệ cho choáng váng. Tôi muốn ôm chầm lấy con tôi. Nhưng, hai tay tôi run quá. Hai chân muốn khuỵu xuống, tôi vuốt má cu Tí. Cảm giác lo sợ trong tôi lúc này mới “cảm” được niềm lo âu của người mẹ. Tôi cuống cuống, tôi thẳng thốt.

Du sốt ruột bỏ ra hành lang đứng. Tôi mềm người vịn hai tay vào thành nôi cu Tí. Đôi má cu Tí đỏ hồng và cơn nóng mỗi chút mỗi gia tăng—Giờ này làm gì có bác sĩ? Tôi nói thầm. Cu Tí khóc ré từng cơn ngắn...

Tôi gọi Du không thành tiếng, cổ tôi nghẹn cứng. Tôi sắp chế, có lẽ thế.

Bà cụ bên cạnh thức giấc trong tiếng khóc của con tôi. Cụ hỏi:

- Em bé sao thế cô?
- Cháu nóng cụ ạ.
- Hồi chiều đi tiểu được rồi mà.
- Dạ, nhưng giờ cháu lại nóng quá.
- Cho uống chút nước.

Tôi lại gọi Du ơi! Dụ Tiếng gọi không còn sức đã bay ra ngoài. Bà cụ nhanh nhẹn đứng lên:

- Dạ cảm ơn cụ.

Du trở vào, đôi mắt mệt mỏi. Hai vai Du so lại vì sương đêm. Tôi nói:

- Anh cho em xin ly nước và cái muỗng.
- Cho con uống hả?
- Dạ.

Tôi đổ từng giọt nước nhỏ lên đôi môi hồng của cu Tí—Cậu bé vẫn không ngừng khóc. Du vỗ về con.

Tôi bảo Du:

- Gọi y tá đi anh.

Du bấm chuông. Tiếng chuông kéo dài trong cơn lo sợ của tôi—Một phút sau đó y tá đến:

- Bà cần gì?
- Cháu lại nóng và khóc quá cô ạ.

Cô y tá xoa trán cu Tí rồi lặng lẽ cặp thủy. Tôi theo dõi bàn tay cô, lòng bồn chồn.

- Em nóng đến ba mươi chín độ tám.

Tôi kêu :

- Làm sao hả cô?
- Bà để tôi đem em bé về phòng cho uống thuốc.

Tôi khóc:

- Du, anh đi theo trong con huyệt em. Em sắp chết vì lo sợ quá đây này.
Du dìu cho tôi nằm xuống giường. Chàng nhăn nhó la tôi:

- Đừng nói nhảm. Em phải cố giữ gìn sức khỏe để lo cho con chứ.

- Trời ơi! Đầu em đang căng ra. Mắt em mờ đi, người em nhũn như sợi bún. Em không còn hơi sức nữa. Anh qua với con đi.

Du bước ra khỏi cửa. Tiếng khóc của cu Tí vẫn vang dội trong đầu tôi. Tôi lại thúc thít khóc. Nước mắt chả chừng nào cổ tôi nghẹn thêm chừng đó. Tôi ho từng cơn. Bà cụ nhìn tôi chép miệng:

- Tội nghiệp. Sinh con so mà không có người lớn bên cạnh.

Tôi nức nở:

- Mẹ cháu bình chứ không thì cũng đến nuôi cháu.

- Cụ bệnh sao cô?

- Cháu không hiểu.

- Tội nghiệp.

Tôi mũi lòng ảm ức khóc. Bà cụ khuyên:

- Nè, mới sinh mà khóc, hoài vậy không tốt đâu, nín đi cháu, giữ gìn sức khỏe để lo cho con nữa chứ.

Du vào, lặng lẽ. Tôi chồm dậy:

- Sao anh?

- Con nằm trong phòng lạnh.

- Nó hết nóng chưa?

- Có lẽ bout, bác sĩ không cho anh vào.

Tôi kêu lên buồn bã:

- Tại sao con mình mới sinh ra đã ốm đau thế nhỉ?

Chả có đứa bé nào mới sinh ra một ngày đã bệnh hoạn thế.

Du ngồi xuống giường cạnh tôi. Vàng trán nhăn lại già nua. Anh hết vẻ trẻ trung vô trách nhiệm như những ngày chưa có con rồi. Anh

thấm thái lòng cha mẹ rồi phải không? Tôi lại khóc! Du nắm bàn tay tôi xoa nhẹ nhẹ:

- Nín đi em. Con sắp khỏi rồi mà khóc gì. Chán ghê Anh đàn ông vụng về đủ thứ thế này.

- Em cũng vụng về nữa.

Tôi bảo Du:

- Tại em mà con đau. Em chẳng biết gì hết Du ạ. Em ân hận quá.

- Ngủ đi em:

Du dỗ tôi. Chàng châm thuốc hút. Tôi nhắm nghiền đôi mắt lại mà vẫn không tài nào ngủ được. Tiếng khóc của cu Tí cứ dội trong tôi.

Tôi mở mắt nhìn Du.

- Anh từ nay đừng khen con đẹp nữa nhé.

- Ừ!

- Hồi sáng mấy chị tới thăm máng anh đó.

- Sao?

- Bảo anh không biết kiêng cử. Con đẹp không được khen chê gì hết.

Du dụi tàn thuốc:

- Con mình đẹp thì mình khen chứ sao em?

- Nhưng các cụ kiêng.

- Thì thôi, từ nay anh không khen con nữa.

- Em cũng thế!

- Vậy ngủ đi.

- Anh cũng ngủ đi.

- Anh ngồi đây thỉnh thoảng chạy qua thăm con. Em ngủ đi kéo ốm bây giờ.

Tôi nói nhỏ:

- Em sợ chết quá Du ạ.

- Anh cũng thế! Chết rồi chẳng ai nuôi con tội nghiệp nó.
Tôi nhắm mắt lại, cố không khóc mà nước mắt vẫn ứa ra. Tôi để yên không lau. Cố nằm im Du tưởng tôi ngủ. Nhưng tôi thức chong. Đêm này cả hai vợ chồng đều thức chong. Tôi nằm mong trời thật mau sáng

Bâng Khuâng Tơ Trời

Chương 2

Vân đến thăm tôi. Vừa thấy cu Tí nó đã reo lên:

- Đẹp trai quá! Giống hệt mẹ chả giống bố tí nào. Du cười, mắng đùa Vân:

- Chị em cô chỉ giỏi nịnh nhau là không ai bằng.

Vân cười cười:

- Chứ sao, anh đừng có tham lam. Bộ anh thấy cu Tí đẹp trai rồi anh dành giống anh đó hả. Còn lâu, em thấy giống chị Châu y hệt.

Du hỏi:

- A! Cô này khôn ghê. Cô khen con tôi đẹp trai giống hệt chị cô mà cô với chị cô cũng giống nhau nữa. Thành ra cô cố tình khoe cô đẹp... trai giống cu Tí đó phải không?

Vân đỏ mặt, nó bảo tôi:

- Ông Du này em ghét quá. Đừng cho cu Tí giống ông ấy chị Châu ạ. Rồi nó ghé sát mặt cu Tí—Hôn lên má thẳng bẻ:

- Mai mốt lớn lên gái theo hàng tá.

Du nhìn con hãnh diện ra mặt. Chàng bảo Vân:

- Chứ sao! Con tôi vừa đẹp trai vừa thông minh giống... bố.

Vân lồm Dụ Nó gọi tôi:

- Nè bà Châu, bà ăn cái gì mà sanh con đẹp dữ vậy.

Tôi nhăn mặt:

- Thôi, cho tôi xin đi. Làm ơn khen nó ít thôi.

Mới đau một trận đó.

Vân bĩu môi:

- Làm tàng dữ. Con đẹp người ta khen cũng không cho nữa sao.

- Ờ! Tao kiêng cữ. Con đẹp bao nhiêu phải kiêng cữ bấy nhiêu.

Vân nhẩy chơi chơi:

- Eo ơi! Bà này mới có một đứa con mà đã cổ hủ quá trời vậy. Con mình đẹp thì mình khen chứ bộ. Mai mốt em sanh con đẹp em cho khen tự do, em khoe con khắp nơi.

Du hỏi:

- Thế nhờ con xấu thì sao?
- Thì dẫu ở trong nhà.
- Cô này toàn tính chuyện không.
- Chớ sao.
- Khôn thế chả ai dám cưới.
- Bộ em cần đó hả.
- Ờ!
- Cái gì ờ!

Du cười:

- Không.

Vân nói:

- Vậy mà chị Châu mê được anh kẻ cũng lạ.

Tôi cười với Vân:

- Tao ghét ông ấy lắm, còn lâu mới mê.

Vân nheo mắt:

- Bụng chị xẹp rồi. Bây giờ tha hồ ăn diện và cua “kép” nhé.
- Từ câu nói đùa của Vân tôi chợt nghĩ đến Đạt. Hình như đã lâu lắm rồi tôi chưa hề nghĩ đến người đàn ông đó. Kể từ ngày ông ta ra đi. Chín tháng mãi lo cho những ngày con chào đời. Chín tháng lặn ngụp với hạnh phúc và hy vọng. Không còn ước mơ, không còn xông xáo và mong đợi nữa. Chỉ có tôi, căn nhà, Du và cu Tí quay đệp trong bụng. Và, cho đến hôm nay cu Tí vừa tròn tháng với những ngày lo sợ khi con nằm nhà thương. Với những cơn nóng sốt của con. Người tôi mệt nhoài. Lòng tôi mềm đi vì lo lắng rồi. Tôi chẳng còn nghĩ nổi đến ai ngoài cu Tí nữa.

Bây giờ Đạt lại đến trong tôi—bởi một câu nói đùa của Vân. Tôi lại nghĩ đến Đạt—Một thoáng xông xáo buồn trong ánh mắt tôi. Tự dưng tôi nhớ Đạt.

Vân về. Tôi dặn Vân:

- Tuần tới tao đem cu Tí về khoe mẹ.

Vân xịu mặt. Đôi mắt nó thoáng buồn:

- Mẹ nhắc chị hoài. Biết chị sanh mà mẹ đau nên mẹ khóc mãi.

Tôi cay cay đôi mắt vì nhớ mẹ, thương mẹ. Tôi bảo Vân:

- Chịu khó săn sóc mẹ giùm tao Vân nghe, phải sống xa mẹ những ngày mẹ đau ốm tao cũng khổ lắm. Ước gì đừng có chồng để được về nhà ngủ với mẹ thì sướng biết mấy.

Vân dẩu đôi mắt lo âu bằng nụ cười:

- Ở nhà với mẹ hoài thì làm gì có cu Tí đẹp trai thế này.

Tôi mỉm cười nhìn sang cu Tí ngoan hiền bé bỏng đang quờ quạng bàn tay xinh nghịch ngợm một mình. Lòng tôi dấy lên một tình cảm mới mẻ nhưng mãnh liệt vô cùng.

Ba tháng biết lẫy, bảy tháng biết bò, chín tháng lò dò biết đi. Cu Tí đúng ba tháng biết lẫy, đúng bảy tháng biết trườn quanh giường—Cu Tí trốn bò. Vân bảo trốn bò càng tốt—Trẻ con bò lê bò la dưới đất trông mất vệ sinh.

Tôi cười bảo:

- Con tao biết bò vẫn bò trên giường. Còn lâu mới xuống đất.

Vân cãi:

- Chị chưa đủ kinh nghiệm nuôi con nhé. Các cụ bảo trẻ con phải cho lê la dưới đất mới mau cứng cáp—mới chín tháng biết lò dò chạy chơi được.

- Thế sao mày bảo mất vệ sinh?

- Mất vệ sinh là chuyện khác—Còn việc cho con bò chơi dưới đất vẫn phải cho.

- Thôi, xin cộ Cô giữ cháu chả mấy chốc cháu có một bụng giun.

- Chị làm như em ở dơ lắm vậy.

- Biết đâu đó.

Vân cười cười:

- Mỗi tuần đem cu Tí về em giữ cho một ngày. Em sẽ tập cho nó đủ thứ hết.

Tôi lườm Vân:

- Cháu mới bảy tháng thôi đấy Vân nhé.

Vân nhún vai:

- Con em bảy tháng đã biết ăn phở, ăn bún riêu, ăn bánh cuốn và uống rượu nho, nghe nhạc rồi.

Tôi gật đầu:

- Thôi, mày chờ chừng nào có con hãy nói. Con tao thì đừng hòng đựng vào. Tao bẻ gãy răng hết lấy chồng. Vân ngoe nguẩy nói “em thềm vào”, bỏ về. Du nhàn tôi:

- Máy cô máy cậu bên nhà mỗi lần nựng cu Tí anh đau cả ruột.

Tôi giả vờ hỏi Du:

- Sao thế anh? Chúng nó cưng con mình mà.

Du bảo:

- Ừ! Cưng nhưng mỗi đứa mi một cái, mỗi đứa đòi bế một tí thằng bé cũng đủ mệt.

Tôi cười, mắng Du:

- Anh ích kỷ quá chừng.

Du không nói nhưng khó chịu. Lần nào cũng thế—Du khó chịu mỗi lần tôi đem cu Tí về. Ông bà ngoại chỉ được nhìn phớt qua cháu một thoáng thôi—Cu Tí bị các cậu dành nhau, cãi nhau bết bồng không ngớt tay. Tôi cũng đành thất nghiệp đứng nhìn con bị giành giật hết cô này một tí đến cậu kia một tí, không dám phản đối sợ chúng nó xỉ vả:

- Bà này từ ngày lấy chồng đến giờ thay đổi trông thấy, lại lấy ông Du rồi.

Hoặc:

- Chị nghe lời ông Du to nhỏ về nhà đối xử với em út chả... hết mình tí nào.

- Ông Du càng ngày càng “đầu độc” chị đến thế à? Tôi đành im lặng. Mỗi lần cu Tí về nhà Du cứ phải kè kè một bên con. Vân bé đi đâu Du theo đó. Vân thường dụ tôi:

- Hôm nào chị giả vờ cãi nhau với ông Dụ Giận ông ấy vài ngày đem cu Tí về đây ở cho vui.

Tôi bảo:

- Ủ! Tao cũng đang chờ dịp.

Vân lại năn nỉ:

- Cho em bế cu Tí đi khoe bạn em một chút thôi.

Tôi nói:

- Không được. Mà thôi nó đến nhà bạn, ông Du la tao.

- Chị rủ ông ấy đi chơi, để cu Tí ở nhà cho em giữ ông ấy đâu biết.

- Ông ấy không chịu đâu.

- Chị rủ mà.

- Để cu Tí ở đây ông ấy xót ruột đâu có yên tâm. Vân xịu mặt. Nó lẩm bẩm rửa Du cù lần, ích kỷ và v.v....

Tôi cười. Thương đám em đứt ruột, thương Du đứt ruột và thương con trai tôi đứt ruột—Lòng tôi đầy tình thương, tim tôi tràn tình cảm, tôi yêu, tôi thương, tôi hạnh phúc, tôi bao dung, tôi nồng nàn, tôi mê làm mẹ Tôi không buồn giận đối Du mỗi khi cần nhần tôi quá chiều các em. Du bảo:

- Chúng nó nói gì em cũng nghe. Chúng nó xúi gì em cũng chịu cả.

- Em thương chúng nó.

Tôi nói. Du cúi:

- Em không thương anh à?

- Em yêu anh.

- Anh và các em, ai hơn trong em.

- Cả anh, cả chúng nó đều tuyệt vời trong em.

Du kêu lên chán nản. Tôi kệ Du! Đàn ông gì khó tính kinh khủng. Từ ngày cu Tí chào đời Du đâm ra ích kỷ khó khăn thế đó chứ. Du đề phòng đám em tôi như đề phòng... kẻ trộm. Chàng cứ sợ chúng nó đến bất ngờ giành giật cu Tí khiến thằng bé mệt—Du làm như một mình Du có con, một mình du có quyền với thằng bé không bằng—Vân hay chọc tức Du. Du đang bế cu Tí, nó đi ngang bẹo má cậu bé một cái và dọa cho cu Tí khóc thét lên. Mặt Du hầm hầm, vừa dỗ con vừa lườm Vân. Tôi đứng ngẩn ngơ nhìn Du cúi—Nhìn Vân cười khoái chí mà không biết bênh ai, bỏ ai. Đàn ông cười trừ dỗ con cho yên chuyện.

Cu tí lớn thật nhanh—Con lên được bảy ký từ lúc con chào đời đến lúc con tám tháng thì mẹ sút bảy ký từ lúc đau bụng quằn quại trên bàn sanh cho đến khi con oe oe chào đời. Mẹ nuôi con thức đêm vắt vẻo. Giấc ngủ pháp phòng—Nửa đêm trần trọc lo cho con đói bụng, đói dầm, thay tã cho con, đắp mền, đuổi muỗi cho con. Con mọc hai cái răng con nóng bốn mươi độ. Mẹ thức trắng ba đêm ngồi nhìn con mê man trong nhà thương—Khi con khỏi, con quờ quạng đôi tay thơm mùi sữa ôm cổ mẹ đòi ăn. Trời ơi! Lòng tôi vui như ngày hội—Đôi chân tôi mềm nhũn vì sung sướng đến run rẩy toàn thân.

Bây giờ mới thấy thấm thía những ngày dài trách nhiệm và bồn chồn—Thấm thía hàng vain nỗi lo âu trong cuộc sống—Mình hết tuổi ôm búp bê rồi. Bây giờ là ôm con—Nghĩ đến con. Tôi chín mùi lo sợ. Du cũng chín mùi lo sợ—Người tôi gay dộc đi. Hai mắt Du sâu xuống. Đôi vai Du nặng nề. Du miệt mài làm việc, quên ngày, quên đêm, quên bạn bè, quên đàn đúm. Chàng bảo tôi:

- Anh phải kiếm thật nhiều tiền để lo cho con có một cuộc sống thật đầy đủ và sung sướng. Để lo cho em khỏe mạnh.

Tôi bảo Du:

- Anh hãy nghĩ đến sức khỏe của anh trước thì mới lo nỗi cho em và cho con hoàn toàn hơn.

Cu Tí đã bập bẹ gọi ba, bạ Du dạy con gọi bằng bố:

- Bố nhé! Con gọi bố đi.

Cu Tí toét miệng cười, sờ lên mặt Du nghịch ngợm:

- Ba, Ba.

Tôi nói:

- Cu Tí chỉ biết gọi ba, không biết gọi bố.

Du cười:

- Mai mốt anh dạy lại lo gì.

Cu Tí chín tháng mới biết vịn thành giường lần đi. Vân bế cu tí, cho cậu bé đứng thử một mình, cậu bé ré khóc.

Du nhăn mặt:

- Cô Vân này chỉ giỏi phá cháu. Vân thần nhiên như không nghe lời
Dụ Nó hỏi tôi:

- Sao chị bảo con chị chính tháng biết lò dò chạy chơi mà bây giờ
chín tháng hơn chưa biết đứng.

Tôi nói:

- Tại cháu mới ốm dậy.

Vân tát khẽ lên má Cu Tí:

- Chín tháng mới mọc hai cái răng. Tại giữ con quá mới vậy đó.

Tôi bảo Vân:

- Mà không nghe các cụ bảo trẻ con càng mọc răng chậm, cha mẹ
làm ăn mới chóng giàu đó sao?

Vân nhìn Du cười cười.

- Nè, anh Du, nhờ cu Tí anh chóng giàu, mua xe hơi cho em đi ké với
nhé.

Du nheo mắt:

- Yên chí, nhưng với điều kiện cô đừng phá con tôi cợ. Mỗi lần co bế
cu Tí đi khoe bạn là tim tôi đau nhói. Làm việc hết nổi thì làm sao mà
giàu.

Vân bấu môi:

- Làm tàng. Em bế cu Tí có phép của chị Châu chứ bộ.

- Chị Châu cô hơn tôi à?

- Chứ sao! Anh không phải mang nặng đẻ đau, anh không có quyền
bằng chị.

Du cười:

- Anh không mang nặng, anh không đẻ nhưng anh cũng... đau y như
chị Châu vậy.

Tôi nhìn Du:

- Anh xạo vừa vừa thôi nghe. Nhìn em rên vì đau bụng anh cười toe
trêu em hoài.

Du cãi:

- Lúc em vào phòng sanh em la đến nỗi tim anh muốn nhảy ra ngoài.

Cu Tí thấy Vân xách ví chực về, cậu bé đeo theo, Vân cười:

- Cho em bế cu Tí đi đêm nhà bạn em một lát chị Châu nghe.

Du cau mặt. Tôi nháy Vân:

- Thôi đi, ông Du đang khó chịu kìa.

- Kệ Ông ấy, bỏ đi.

- Mà làm như cu Tí là con riêng của tao ấy.

Vân hôn cu Tí:

- Thôi, ở nhà dì về—Ông bố cu Tí cái mặt khó thương quá chừng.

Tôi đưa Vân ra cửa—Nó bảo Du:

- Anh Du này, mai mốt em thuê người tới bắt cóc cu Tí cho anh biết mặt.

Du nói:

- Thách cô đấy.

- Ủ! Chờ xem!

- Vân ác thế làm sao có chồng hờ Vân?

Du trêu. Vân bấu môi:

- Em không thèm lấy chồng. Lấy chồng khổ thấy mồ—Như bà Châu—Người gầy khô như con mắm!

Du nhìn tôi, ánh mắt chàng thật buồn—Vân về rồi Du bảo tôi:

- Em chịu khó uống thuốc bổ hàng ngày cho khỏe em nhé. Có dịp, anh đưa em và con đi Đà Lạt dưỡng sức. Tôi ngồi xuống cạnh Du, ôm vai chàng nói nhỏ:

- Chả cần phải đi Đà Lạt. Em ở cạnh anh và con không buồn phiền, không lo nghĩ, anh khỏe mạnh, con ăn chơi mau lớn là em lên cân liền.

Du hôn tôi, thật nhẹ lên môi. Tôi hôn trở lại Du, nhẹ nhàng lên má.

Chúng tôi nhìn nhau cười roan ràng.

Từ ngày có cu Tí chúng tôi ít cãi nhau—rất ít, hoặc chỉ một vài lần, rồi thôi. Du khéo nhịn và tôi cũng bắt đầu điềm tĩnh—Không hay giận hờn và buồn bực như những ngày trước nữa. Nhờ cu Tí, tôi tìm lại được những ngày hạnh phúc tưởng đã qua đi—Nhớ cu Tí, Du chăm chỉ ở nhà, giúp tôi những việc nho nhỏ cho tôi đỡ mệt, trêu cu Tí toét miệng cười cho tôi vui.

Cứ như thế, chúng tôi sống bên nhau, chăm chú cho cục cưng khỏe mạnh hồng hào. Cứ như thế tôi vui đầu vào bồn phận và công việc. Tôi quên đi, đôi lúc tôi quên cả Du Tôi chỉ biết có cu Tí—Du thường cần nhắc tôi:

- Em không công bằng chút nào—Từ ngày có con, em “quên” anh.

Tôi cười:

- Em thương con là em yêu anh, còn muốn gì nữa.

Du nói:

- Nếu yêu anh thì em phải yêu em nữa. Nhìn xem, mới có một con mà người gầy đét.

Tôi bảo:

- Em mất sức vì sanh cu Tí khó khăn lại thêm anh chàng đau ốm từ ngày lọt lòng mẹ. Từng đó chuyện làm sao em mập cho nổi chứ.

- Uống thuốc là mập liền.

Tôi so vai, le lưỡi:

- Nhưng... em sợ.

Du nhăn mặt:

- Em lười như hủi—Lười thế người gầy đét cũng phải.

Tôi cười bảo Du:

- Gầy đẹp anh. Vân nó bảo “mốt” bây giờ cô nào cũng gầy đét.

Du bĩu môi:

- Bây giờ em theo “mốt” chứ không theo chồng nữa nhỉ?

Tôi ôm cổ Du, mắng đùa:

- Anh có con rồi mà còn hư ghê, ghen... đủ thứ hết. Con Vân nó cười anh đấy.

Du cau có:

- Anh khổ vì đám em của em, gì em cũng nghe, còn anh nói em giả vờ không hiểu.

Tôi cười:

- Thảo nào con Vân nó cứ xúi em giận anh về nhà ở cũng phải. Anh ghét chúng nó nên chúng nó đâu có ưa anh. Anh làm “mất cảm tình” của chúng nó là anh thiệt, chúng nó phá anh bằng thích.

Du yếu ớt:

- Anh đâu có ghét chúng nó. Chỉ tại chúng nó hay đùa quá đáng khiến anh bức.

Tôi nheo mắt trêu:

- Từ nay em bế cu Tí về nhà một mình, anh đừng theo em thì đỡ bức mình.

Du kêu ầm lên:

- Trời ơi! Không có tôi để chúng nó “hành” thằng bé mệt đừ ấy à? Có mặt tôi mà thằng bé còn khổ sở vì các dì, các cậu dành giựt. Đó là nề tình tôi lắm đấy.

Tôi phì cười—Du làm như không có Du là mấy đứa em tôi “ăn thịt” cu Tí không bằng. Tại Du khó tính, ích kỷ cau có thế nên các em tôi mới chọc tức Du, cho Du thở ngắn thở dài, cho Du vất vả kè kè một bên cục cứng. Vân thường bĩu môi mỗi lần Du khó chịu với nó:

- Anh làm như mỗi mình anh có con không bằng. Em chả thèm rở tới thì đừng trách em không thương cháu.

Du cười tỉnh bơ bảo Vân:

- Cô thương cháu thì cảm ơn, nhưng xin cco đừng đem cháu đi nắng gió để khoe bạn bè, tội nghiệp cháu còn bé.

- Con đẹp người ta mới đem khoe chứ, xấu thì còn lâu em mới năn nỉ.

Vân cáu. Du thản nhiên:

- Ờ! Con tôi đứa nào cũng đẹp như nhau cả nên tôi phải giữ trước.

Vân quay đi, ngún nguẩy. Nó thề với tôi:

- Từ nay có mặt ông Du em không thèm mi mi cu Tí.

Tôi cười, nói theo Vân:

- Ủ! Ông ấy càng ngày càng khó tính như bà cô già đôi lúc tao phát bực.

Vân lại xúi:

- Chị cãi nhau với ông ấy đi về đây ở một tuần.

Tôi lại hứa! Chẳng biết lần thứ mấy mươi tôi hứa với nó đem cu Tí về nhà rồi. Nhiều khi cũng tìm cách cãi nhau với Du—Giả bộ vùng vằng giận Du thế nhưng Du vừa khéo nhịn lại vừa khéo dỗ, tôi không giận lâu được. Mà, cãi nhau khổ lắm, giận nhau lại càng khổ hơn—Cả tôi, cả Du, cả cu Tí bé bỏng ngoan hiền—Giận nhau đến mấy lúc nhìn con cười toe toét, tập nói bi bô là bao nhiêu giận hờn bay biến, là bao nhiêu cãi vã trôi theo, hai ánh mắt cùng nhìn vào con, hai tâm hồn cùng dồn vào con. Tôi nâng niu cu Tí như nâng niu một báu vật. Du yêu con hơn yêu vợ, yêu người thân. Tôi sợ đủ thứ sợ vu vợ, sợ từ hạt bụi vô hình bám vào thân thể thơm mùi sữa của con tôi. Tôi chăm con bằng cả đầu óc, cả tâm hồn. Tôi chăm con từ sáng sớm cho đến chiều tối, từ giấc ngủ ban đêm cho đến giấc ngủ ban ngày. Mẹ lười thôi cho con gọn gàng. Mẹ đầu tóc biếng chải, móng tay lười giũa cho con thơm tho mát mẻ. Mẹ Ôm đầu bệnh hoạn cho con khoẻ mạnh hồng hào—Mẹ sút ký cho con lên ký—Tôi chăm chút cho một đứa con bằng người khác chăm mười đứa. Mấy bà cô, bà thím vẫn “mắng” chúng tôi.

- Cho nó xuống đất lê la càng mau biết đi, bế ẵm chăm chút hoài vậy con mềm èo cho coi.

Tôi dạ dạ, vâng vâng cho các cô, các thím, các bác vui lòng, song, vẫn không đủ can đảm thả con xuống đất. Tôi sợ từng hạt cát làm xấu xí bàn chân con tôi, sợ bụi bặm bám lên làn da hồng mơn mớn của con tôi. Ôi! Suốt ngày tôi mang niềm lo sợ như thế đó. Hai trận ốm của cu Tí đã khiến tôi mệt nhoài như thế đó. Trước kia tôi không nghĩ được sẽ có một ngày tôi biến đổi như hôm nay.

Cu Tí mười tháng vẫn chưa biết đứng một mình. Tay vẫn phải vịn thành giường dò bước. Cu Tí nhõng nhẽo hơn một chút từ ngày cu Tí nứt hai cái răng. Tôi ghi trong nhật ký: Chín tháng rưỡi con mọc hai cái răng cửa, kho con cười, hai cái răng non khoe ra thật xinh. Con nằm nhà thương mười ngày vì nóng sốt—Vì hai cái răng làm nũng không thèm ra—Mẹ lo cuống, lo cuống. Mẹ khổ sở héo hắt. Mẹ lê la trong nhà thương nuôi con. Những người mẹ chung quanh không ai trẻ như mẹ—Họ cười mẹ con nít—Con nít nuôi con chả biết

gì—Mọc hai cái răng mà mẹ lo đến chảy cả máu mắt. Mẹ thức trắng ba đêm trông cho con vào nước biển. Mẹ làm quen những bà mẹ nuôi con đau ốm trong ấy để rút tĩa thêm kinh nghiệm về chăm chút cho hoàn hảo hơn. Đó là tất cả những điều mà trước ngày con ra chào đời mẹ không nghĩ đến, mẹ không hiểu được, mẹ chẳng ngờ... Một tuần sau cu Tí mọc thêm một cái răng trên. Khi cu Tí cười, thêm một cái răng non khoe ra. Du trêu con.

- Con hết “thơ ngây” rồi con ạ.

Tôi cười, mi lên vầng trán cao của cu Tí, dạy con gọi tiếng mẹ đầu tiên, cu Tí nhìn miệng tôi bắt chước, bập bẹ mãi không thành câu. Du cười bảo:

- Thôi, con gọi Ba Ba vậy.

Cu Tí nhoẻn miệng cười. Nó xà đến bên Du gọi Ba, Ba rành rọt. Du nheo mắt với tôi:

- Thấy chưa! Lúc nào cu Tí cũng thương anh hơn thương em.

Tôi bảo Du:

- Ủ! Từ nay, anh ở nhà nuôi con đi, em đi làm nuôi anh vậy.

- Ai thèm muốn em.

Du nói. Tôi vên mặt:

- Em trẻ trung thế này thiếu gì người muốn.

- Muốn về mất công người ta lo thuốc cho em à? Sao anh mắc cỡ giùm em quá.

Du nhắc đến cái gầy của tôi dai dẳng một cách khó chịu. Lúc nào cũng “xỉ vả” tôi không biết giữ gìn sức khỏe, không chịu ăn uống đầy đủ. Du làm như tôi thiếu ăn không bằng. Tôi lười chăm tôi như hủi, nhưng tôi siêng chăm con tôi quá nhiều. Tôi lười chăm cả Du nên những buổi sáng đi làm, Du dậy một mình lĩnh kính sửa soạn, tôi nằm lười biếng bên cạnh con. Thương Du quá chừng mà vẫn không dậy nổi. Buổi trưa, buổi chiều cũng thế. Tôi ít thì giờ chăm chút Du, tội nghiệp cho Du ghê Sợ tôi mệt, Du cũng không nỡ đánh thức tôi dậy. Sợ tôi mệt, Du rón rén, nhẹ nhàng không gây tiếng động cho tôi ngủ ngon giấc. Tôi quên hôn Du mỗi buổi sáng sớm, mỗi buổi tối, buổi chiều. Nhưng Du thì không bao giờ quên nhắc tôi uống thuốc, quên cần nhặn tôi gầy yếu xác xợ Du bảo tôi:

- Nhìn em anh ghét quá đi mất.

Tôi hỏi:

- Gì ghét? Em sanh cu Tí ngoan ngoãn đẹp đẽ cho anh, còn muốn gì nữa.

- Muốn em mập ú mập ù cho anh.

- Tham lắm!

Tôi mắng Du Du nhăn mặt:

- Em cố tình theo “mốt” để chọc tức anh đấy hả?
- Biết làm sao cho mập bây giờ?
- Chịu khó uống thuốc bổ, ăn cơm thật nhiều.
- Anh làm như em cố tình nhịn đói không bằng.
- Chứ không à, em nghe lời cô Vân theo “mốt”. Cố tình nhịn đói cho gầy người đi. Mốt đau chẳng thấy, anh chỉ thấy trong nhà có bộ xương sườn đi qua đi lại trông thật chướng mắt.

Tôi kêu:

- Anh lại đổ bậy rồi. Sao anh ác cảm với con Vân thế? Bộ em con nít hay sao mà em nghe lời nó, hả?

Du thản nhiên quay ra hút thuốc. Khi thấy tôi sắp giận Du thường có cử chỉ thản nhiên đó—Một thản nhiên thật đáng ghét. Tôi vùng vằng gây thành những tiếng động khó chịu. Du ra trêu cu Tí cho cu Tí ré khóc, rồi lại cười toạ Nhìn nụ cười ngây ngô khờ dại của con, tôi cười theo, những tức tối cũng bay theo mất.

Ba bảo Du xin nghỉ thường niên đưa tôi lên Đà Lạt thăm cô Trâm—Cô ruột tôi—Nhà thương vì mổ ruột dự Nhân tiên cho tôi nghỉ ngơi, thay đổi không khí—Dạo này tôi xanh mét như người hết máu.

Tôi nhõng nhẽo:

- Ba mẹ đi nữa cho con đi theo. Cả nhà lên đó dưỡng sức.

Ba lắc đầu:

- Ba già rồi, mệt mỏi chẳng muốn đi đâu, mẹ đau nằm một chỗ, đi làm sao được. Hai vợ chồng lên đó thăm cô, đem theo cu Tí về đây các dì, các cậu trông cho.

Tụi con nít reo lên:

- Em giữ cu Tí sạch sẽ nhất—Để em trông giùm.
- Tối em ngủ với cu Tí, em thích ngủ lắm.

Vân nháy tôi:

- Hai ông bà cứ đi hưởng tuần trăng mật luôn đi. Hôm về cu Tí sẽ lớn như thổi cho mà coi. Em chăm thì nhất. Tôi cười thầm nhìn mặt Du nhăn nhó khổ sở. Trước mặt Ba, Du “nhịn” một cách khó khăn. Vân được thế, nói ngon lành:

- Em mà giữ cu Tí một tuần là nó biết chạy lon ton, biết gọi cô, chú ba, mẹ loạn xá ngầu. Thôi, sửa soạn mai đem cu Tí lại đây ngay đi. Tối em ru nó ngủ chợp Không ngủ ăn ngon liền.

Tôi cầu Vân:

- Thôi, phá vừa chứ. Mà không thấy mặt ông Du cái bị đó sao?

Vân cười, nheo mắt:

- Phá ông ấy “đau khổ” cho bố ghét. Có mỗi đứa con mà làm tàng

dữ.

Tôi cười, nhìn tụi em, nhìn Du—Vẫn chẳng biết bệnh ai, bỏ ai.

Du không xin được phép thường niên như mọi năm.

Điều đó khiến tôi Du buồn, và cả tôi cũng buồn nữa. Du bảo tôi:

- Em đi Đà Lạt một mình nhé, lên đó ở nhà cô một tuần hay nửa tháng gì cũng được. Bao giờ hồng hào khỏe mạnh hãy về.

Tôi phụng phịu:

- Thôi, em chả đi đâu. Không có anh buồn chết.

- Đâu có được, em gầy như bộ xương khô, xấu xí quá. Coi chừng anh... lấy vợ bé à.

Du đùa. Tôi bĩu môi:

- Em cầu, chỉ cần nghe anh... vợ vịn với nhỏ nào một tí ti thôi, em bế con về ở với Ba mẹ cho anh tự do liền.

- Thật nhé!

Tôi gật đầu.

- Thật chứ.

- Em hứa đi.

- Hứa đó.

- Hứa khơi khơi vậy sao?

Tôi cầu Du:

- Anh muốn em phải làm gì nữa?

- Chưa gì mặt đã như cái bị, ai mà dám.

Tôi lườm Du, ngúng nguẩy. Du cười hiền lành, chàng ôm tôi.

- Anh già rồi, bây giờ chỉ biết có vợ đẹp con ngoan thôi.

- Ai mà tin anh nổi.

- Thật đó.

- Xạo.

- Muốn anh thề không?

- Muốn.

Du tát lên má tôi:

- Anh không thề—Đàn ông đảng hoàng không bao giờ thề cả.

- Vậy làm sao em tin anh?

- Anh hứa thôi.

- Hứa đi.

Du hôn lên môi tôi:

- Anh chỉ yêu em, chỉ thương một mình em và con.

Tôi hôn lại Du, cười cảm động:

- Em cũng chỉ yêu, chỉ thương một mình anh và con.

- Em bằng lòng lên Đà Lạt thăm cô một mình nhé.

Tôi chớp đôi mắt:

- Có cu Tí đi chung với em không?
- Con nhỏ xíu đi gì được.
- Thôi...
- Sao nữa?
- Một mình em đi buồn chết người.

Du cười, chàng dỗ tôi:

- Chịu khó lên thăm cô họ ba mẹ đi em. Với lại dạo này em vừa gầy vừa xanh mét. Lên đó thay đổi không khí một thời gian cho khỏe. Anh tiếc không được nghỉ đưa em đi. Chớ không, chúng mình lại được sống thêm một tuần trăng mật mới...

Tôi cười, nghĩ đến những ngày mới lấy nhau tuyệt vời hạnh phúc, lòng tôi rộn ràng, tim tôi nao nức, má tôi du hồng, môi Du tình tứ, mắt Du đa tình. Tôi ôm cổ Du, hôn chàng say đắm, Du hôn trả tôi, thêm chất ngất đam mê Tôi ngã người xuống giường, nghẹn thở. Du thì thắm lên má tôi:

- Mình có thêm một đứa con nữa nhé em.

Tôi ngồi nhồm dậy. Mới có một đứa con tôi đã lao đao khổ sở vì lo lắng—Đầu óc tôi đã mịt mờ, thân thể tôi gầy dộc rồi—Thêm một đứa con nữa chắc tôi chết sớm. Các em nhăn nhó thế điều tôi.

- Gì mà mẩn con đến thế. Mỗi năm một đứa chẳng mấy chốc chỉ thành bà cu.

Mẹ cũng khuyên tôi:

- Hai năm sanh một đứa cho khỏe con ạ. Mà y gầy yếu quá sanh năm một không lo nổi đâu.

Vân thì dặn tôi:

- Một bây giờ người ta chỉ sanh một đứa con thôi. Sanh sồn sồn mỗi năm một cu Tí là quê lắm đó nghe bà. Bạn bè cũng dặn:

- Đợi cu Tí bốn tuổi hãy sanh thêm một đứa nữa. Mà sanh liền liền, tối tăm mặt mũi, già xấu đi thế nào ông Du cũng sanh tật có vợ bé.

Tôi vuốt lại mái tóc, phì cười với những dặn dò ân cần của đám em và bạn bè. Du ngạc nhiên kéo tay tôi:

- Gì cười vậy?

- Em sợ sanh thấy mờ.

Du nói:

- Nhưng anh thích có nhiều con.

- Nhiều con tụi nó cười mình.

Du ngẩn người:

- Sao lại cười?

- Nó chê mình nhà quê—một bây giờ chỉ có một đứa con để dắt đi dạo phố khoe con thôi.

Du thở ra:

- Lại một cô Vân phải không?

Tôi nhăn mặt:

- Cái gì anh cũng đổ cho cô Vân. Cả bạn bè em cũng nói thế nữa chứ bộ.

Du ngồi nhồm dậy. Tôi áp má vào tay Du:

- Giận em đấy à?

- Bàn tiếp chuyện đi Đà Lạt.

Du nói. Tôi cười:

- Anh tiếp tục đi.

- Anh muốn em lên Đà Lạt ít nhất là một tuần. Và khi về em phải mập lên năm ký cho anh. Má em phải hồng hơn đánh phấn, môi em phải tươi hơn thoa son.

Tôi nheo mắt hỏi Du:

- Anh ra lệnh cho em đấy à?

- Ừ.

- Nhớ em ở Đà Lạt về em lại sút thêm mấy ký vì buồn, mắt quầng vì nhớ anh không ngủ được, má môi tái ngắt vì lạnh, vì nhớ con thì anh nghĩ sao?

- Vô lý.

Du gắt. Tôi nói:

- Có lý lắm chứ. Em chỉ vui, chỉ khoẻ mạnh khi được ở gần anh và được chăm sóc con mà thôi.

- Thế em không thích đi Đà Lạt à?

Du hỏi tôi cười:

- Ừ!

- Sao ngày xưa em vẫn thường ao ước lên đó nghĩ mát.

- Bây giờ cũng vẫn vậy.

- Tại sao có dịp em không đi?

- Tại không có anh và con em buồn.

Du cười, chàng bảo tôi:

- Châm cho anh một liều thuốc.

Tôi châm cho Dụ Du nói đùa:

- Anh cho phép em kiếm một ông bồ để đi chơi cho vui. Chịu không?

Tôi trêu Du:

- Thật nhé.

- Thật.

- Cầm ghen.

- Anh cho phép mà.

Tôi đứng dậy:

- Vậy thì em chịu gấp. Bao giờ cho em đi.

- Hết nhớ chồng, nhớ con rồi à!

Du hỏi tôi lắc đầu:

- Hết rồi. Lên Đà Lạt chơi với bồ tuyệt hơn.

- Này, đừng có nham nhở.

Du gắt, tôi tỉnh bơ.

- Anh chẳng rút lại lời hứa được đâu.

- Anh hứa gì?

- Hứa cho em đi chơi với bồ đó.

- Nói bậy bạ.

Tôi nheo mắt:

- Em sửa soạn quần áo nhé. Mai em đi.

Du cau mặt:

- Tối nay mình về ba, mẹ tính lại đã.

Tôi cười cười:

- Anh tính em vẫn đi. Thèm Đà Lạt lắm rồi.

Du kéo tay tôi đau điếng. Tôi hét lên, vang nhà. Du mắng.

- Khế cho con ngủ.

Tôi nhìn vào nôi. Cu Tí đã dậy, đôi mắt tròn xoe đen như hai hạt nhãn. Tôi chạy bổ đến đỡ tay bế cu Tí lên—Cậu bé nhoẻn miệng cười. Tôi hôn lên má cu Tí. Mùi sữa và mùi con lỏng vào mũi tôi quen thuộc và thân thích lạ lùng

Bâng Khuâng Tơ Trời

Chương 3

Không để cho Du kịp nói. Tôi dành nói trước với ba:

- Anh Du không được nghỉ phép, ba ạ, con đi Đà Lạt một mình.

Ba nhú mày nhìn tôi:

- Có nên không?

- Anh Du bảo thế đó ạ.

Du chen vào:

- Châu gầy và xanh quá. Con muốn Châu lên Đà Lạt thăm cô, tiện thể nghỉ ngơi ít ngày cho khỏe. Ba gật gù:

- Thế Du không nghỉ được ngày nào hết à?

- Thừa không, năm nay họ cúp phép thường niên.

- Phiền nhỉ?

Ba nói, và ông gọi Vân. Vân chạy ulla vào. Ba hỏi: - Vân có muốn đi Đà Lạt với chị Châu không?

Vân reo lên thích thú lẫn ngạc nhiên:

- Dạ, muốn lắm ba ạ.

Rồi nó nhìn Du dò hỏi:

- Có Du đi không chị Châu?

Tôi lắc đầu. Vân hét lên, nó ôm cứng cổ tôi:

- Như thế lại còn tuyệt hơn nữa. Anh Du ở nhà chăm con là phải lắm.

Thả cho chị Châu làm con gái một thời gian.

Ba nghiêm mặt, mắng Vân:

- Mà, nhắm nhí vừa chứ. Hai đứa lên đó ở nhà cô, nghe lời cô tuyệt đối nhé. Không được dắt díu nhau đi chơi tối ngày, tao sẽ viết thơ lên dặn cô trông chừng hai đứa cẩn thận. Vân rủ chị đi chơi nhiều về ba đập đó.

Vân chùn vai, le lưỡi, nó nhìn Du nháy mắt:

- Anh Du nghe mát lòng mát dạ nhỉ?

Du cố làm ra vẻ nghiêm trang trước mặt ba, nhưng tôi đoán Du ầm ực lắm. Có con Vân đi chung Du lại lo tôi đàn đúm với nó, quen tùm lum. Tôi cười, nắm nhẹ bàn tay Du vỗ về:

- Yên trí, em ở nhà cô chỉ ăn và ngủ, ngủ rồi ăn thôi. Một tuần em về sẽ mập tròn cho anh thích.

Vân nhí nhảnh:

- Ba nói anh Du đến trường xin phép cho con nghỉ học một tuần ba nghe.

Ba gật gù:

- Tôi đã nghĩ đến chuyện đó, khỏi cần cô thắc mắc. Rồi ba dặn tôi với Vân đủ điều, đủ thứ. Du ngồi nghe chắc cũng hài lòng và yên tâm. Ba còn kèm theo một bức thư cho cô Trâm, giữ tôi với Vân như giữ một đứa trẻ. Trên đường về, tôi bảo Du:

- Đi Đà Lạt nghỉ mát theo chương trình của ba thà em ở nhà còn thích hơn.

Du nhăn:

- Đừng có trẻ con, em mà có cô Vân đi theo đó khỏi không đi chơi suốt ngày.

Tôi cười nhỏ:

- Anh nói cho em đi nghỉ mát, đi dưỡng sức, vậy mà lo cho em đi chơi là sao. Nghỉ mát dưỡng sức gì kỳ cục vậy.

Du nói:

- Em lên đó mục đích chính là thăm cô Trâm.

- Em có quên điều đó đâu.

Du im lặng. Khó mà hiểu nổi Du đang nghĩ gì trong đầu.

Vân sửa soạn cho chuyến đi Đà Lạt thất ồn ào. Nào quần, nào áo, nào giấy phép, ví xách, khăn quàng, cứ loạn cả lên. Tôi điên đầu vì nó. Cứ thỉnh thoảng Vân lại căn nhắc tôi.

- Trời ơi! Lên Đà Lạt mà chị đem bộ đồ nhà quê này đó hả? Măng tồ đâu? Không có măng tồ làm sao đi dạo?

Tôi bảo Vân:

- Tao hết thời rồi. Có chồng, có con còn diện với ai nữa mà theo mốt.

Vân nhăn nhó:

- Chị nói vậy đâu có được. Ngàn năm một thuở ông Du mới lãnh nhiệm vụ Ở nhà trông con cho chị đi bay bướm mà lè phè thế phí cả lòng tốt của anh Du đi. Tôi đành chiều Vân. Buổi tối bắt Du đưa đến nhà Hương mượn cái áo choàng lạnh. Hương đi Đà Lạt liên miên nên áo choàng của nó cứ thay đổi liên liên, đủ màu, đủ kiểu. Khi tôi nói ý định của tôi cho Hương nghe, nó lòi xệch tôi vào tủ áo:

- Tha hồ cho mày chọn. Áo tao hợp thời trang nhất Sài Gòn.

Tôi cười. Mượn Hương cái măng tồ màu vàng úa. Tôi hỏi Hương:

- Qùa Đà Lạt mày thích gì tao mua cho.

- Hoa hồng nhưng thật đỏ.

- Về Sài Gòn liệu có héo không?

- Khéo giữ thì không héo.

Tôi nhăn mặt.

- Sợ tao giữ không nổi phí công. Thôi, để về đến Sài Gòn tao ra

Nguyễn Huệ mua tặng mày một chục cho chắc ăn.

Hương bĩu môi:

- Tao thêm vào mua ở Nguyễn Huệ. Mày chịu khó đem được từ Đà Lạt về cho tao mới quý chứ. Hồng Nguyễn Huệ tuần nào anh chàng Huấn chả vác tới. Cầm được một ngày là héo quần.

Tôi cười, nheo mắt:

- Ê! Huấn nào vậy.

Hương nhí nhảnh:

- Bò tao.

- Chừng nào đám cưới?

- Còn lâu. Đã hỏi đâu mà cưới.

- Hấn làm “nghề ngỗng” gì?

- Được sĩ, sắp ra trường.

Tôi nhún vai:

- Nghề chết đói.

- Nghề... lính như ông Du có chết đói không?

- Sức mấy. Ông Du lính văn nghệ, lính... văn chương, còn lâu mới

chết đói.

Hương cười, nó ôm vai tôi xuống cầu thang:

- Dạo này ông bà hạnh phúc quá, quên hết cả bạn bè.

Tôi vỗ lên vai Hương:

- Tao bận rộn con cái nên chả đến đũa nào được, nhưng bạn bè vẫn nhớ chứ quên sao được mà quên.

Hương ghé sát vai tôi, nói nho nhỏ, tinh quái:

- Lên Đà Lạt có gặp “ông bạn già” nói tao gọi lời thăm nhé!

Tôi ngẩn người! Tôi đã quên kỷ niệm rồi! Tôi đã quên Đà Lạt rồi—sao Hương còn nhắc làm gì thế. Tôi ngẩn người! Lòng tôi thất hoang mang. Kỷ niệm thức tỉnh. Sau một giấc ngủ dài. Kỷ niệm lại thức tỉnh, lại thôi thức. Tôi nhắm mắt. Kỷ niệm vẫn thức tỉnh. Hương đẩy tôi ngồi xuống ghế, bên cạnh Dụ Du buông tờ báo, hỏi tôi:

- Xong chưa em?

Tôi gật đầu. Hương cười lớn với Du:

- Anh coi chừng Châu. Nó ghê lắm đó.

Du cười:

- Sao ghê, Hương?

- Anh dám để nó đi Đà Lạt một mình, không sợ con trai Đà Lạt “bắt cóc” sao? Gái một con trông mòn con mắt thế kia. Nguy hiểm lắm.

Tôi lườm Hương.

- Tính phá hoại gia cang nhà tôi hay sao thế bạn?

Hương tỉnh bơ:

- Mày nổi tiếng đa tình lãng mà, tao phải nói ông Du đề phòng chứ sao.

- Ông Du đề nghị cho tao đi Đà Lạt một mình chứ bộ.

- Vì thế tao mới “cảnh giác” ông ấy.

Du cười, hỏi Hương:

- Hương thấy Châu sao? Gái một con nhìn... đui con mắt thì có. Gầy nhom thấy phát sợ.

Hương nhìn tôi:

- Ờ! Châu gầy thật. Nhưng, một bây giờ gầy càng đẹp.

Tôi nheo mắt trêu Du:

- Đó, anh thấy chưa em nói một bây giờ gầy đẹp. Vậy mà anh cứ ray rà em.

Du nhún vai:

- Tôi hết chịu nổi một của các cô.

Hương nói:

- Nhưng Châu nó gầy quá. Lại xanh mét. Anh bắt nó uống thuốc bổ xem.

Du kêu:

- Một bây giờ người ta lên chồng vớt thuốc bỏ xuống gầm giường cơ. Hương cười ròn. Tôi nhìn Du:

- Anh nói hàm hồ ghê!

- Chứ không sao? Anh lượm được thuốc bỏ của em vớt dưới gầm giường hoài.

- Em làm rớt chứ bộ.

- Thôi cô đừng xạo.

Tôi ngồi im. Du nói:

- Về chưa?

- Về.

Tôi đáp. Du kéo tôi đứng lên. Hương đưa chúng tôi ra cửa chờ khi

Du loay hoay mở khóa xe, tôi cần nhìn Hương:

- Mà hay nói bậy bạ Ông Du nghi ngờ là chết tao.

Hương cười:

- Gì bậy bạ. Mà lên Đà Lạt không gặp “ông bạn già” cho tao chết đi.

- Tao có biết chỗ ở của ông ta đâu mà gặp?

- Đà Lạt như lỗ mũi, trước sau gì cũng gặp. Mà tin đi.

Tôi nhìn bang quơ qua đường. kỷ niệm vẫn quay cuồng trong đầu tôi.

Tôi lắc đầu. Quên đi! Quên đi! Đốt đi. Mình có con. Có Du. Có bạn bè ở thành phố này. Mình mất Đạt ở thành phố khác.

- Mục đích của tao đâu phải như thế?

Tôi nói. Hương cười cười:

- Dĩ nhiên, nhưng từ trong thâm tâm của mày, có một động lực đang hối thúc và nôn nóng.

- Mày hiểu làm tao rồi.

- Cứ cho là như thế đi.

Tôi lặng thinh. Du dục tôi:

- Máy bà này thì thăm mấy tiếng nữa mới xong đây. Con khóc ở nhà đó.

Tôi nói Hương.

- Thôi tao về.

- Chúc mày vui.

- Cám ơn nhiều.

Tôi ngồi đằng sau xe Du, choàng tay ôm eo chàng. Buổi tối gió thổi lạnh cóng hai chân trần của tôi, tôi xuyt xoa. Áp má lên lưng Du, mùi đàn ông nồng nàn quen thuộc đem theo cho tôi một cảm giác ngát ngây êm ấm. Tôi nghiện mùi Du, tôi nghiện hơi thuốc lá Du hút. Tôi nghiện đi chơi về khuya nghe gió thổi se da, tê hai ống chân mặc đầm, ôm Du thật chặt, áp má lên lưng Du tìm mùi mồ hôi nồng ấm.

Tôi nghiện hơi Du như đàn ông nghiện cà phê thuốc lá, như đàn bà nghiện đánh bài, như trẻ con nghiện hơi mẹ. Cu Tí vắng tôi, ban đêm thường trần trọc cái kính. Tôi thiếu Du ban đêm thường thức giấc sợ ma Nghe tiếng động lúc nửa khuya đôi mắt võ vàng. Sáng ra mặt tôi xanh mét, đã gầy lại gầy hơn. Tôi sợ thuốc bổ, sợ ăn no chẳng phải vì theo “mốt” gầy như Vân nói—Như Du thường la tôi. Thế nhưng thuốc bổ cứ như một ám ảnh khổ sở. Cơm nhìn không muốn ăn, tôi muốn ăn quả vật như con Vân sợ ăn cơm nhiều mập ù, bữa ăn nhịn, xế chiều mua trái xoài, trái ổi về nhai, hay gọi hàng bún riêu vào ăn ngẫu nhiên. Tôi vẫn thèm là con gái để tự do bỏ bữa cơm trưa ngủ vùi đến bữa cơm chiều rồi thức chong đèn tán dóc với chị em đến gần sáng. Tôi vẫn thèm là con gái nên tôi chưa thấy bữa cơm đúng giờ là ngon. Giấc ngủ đúng giờ là khoẻ. Chai thuốc bổ uống đều, uống hết là mập. Du nhăn nhó la tôi trẻ con, bạn bè kêu than tôi con nít bày đặt lấy chồng giờ lại bày đặt có con. Con nít nuôi con vất vả trăm chiều—Người càng ngày càng tàn tạ vì lo lắng. Sau hai trận ốm của cu Tí, tôi bây giờ như con chim bị tên, lúc nào cũng sợ hãi con đau lại. Lúc nào cũng phập phồng—Cu Tí hơi sổ mũi, lòng tôi đã xoắn xang, tim tôi đã nhảy nhót như muốn vượt khỏi lồng ngực. Như thế thì mập sao nổi mà mập chứ. Thỉnh thoảng soi gương tôi cũng phải giật mình vì thấy mình quá ốm.

Du rủ tôi vào tiệm nước. Tôi cười bảo Du:

- Làm cứ như mình là tình nhân không bằng.

Du nói:

- Thôi đi ăn phở. Anh đói bụng còn cào.

Tôi hỏi:

- Không cho em vào quán nước nữa à?

- Không.

- Sao vậy?

- Ăn xong mới đi uống.

- Em không ăn, em uống.

- Anh không uống, anh ăn.

Tôi giận dỗi:

- Anh chẳng chiều em gì cả.

Du cũng giận dỗi:

- Em có chiều anh không?

- Anh phải galăng chứ.

Du nhún vai:

- Anh già rồi. Với lại khi đã là vợ chồng thì em phải galăng với anh mới đúng.

Tôi trợn mắt:

- Sao kỳ vậy?

- Tại em là vợ—vợ luôn luôn phải chiều theo những ý thích của chồng. Chồng muốn là... trời muốn.

Tôi kêu lên:

- Anh chỉ giỏi lý luận để bắt nạt em không thôi. Em chiều anh đó. Mai đi hôm nay chiều anh một lần.

Khi hai đứa đã ngồi trong tiệm phở. Tự động, Du gọi hai tô không hỏi ý tôi. Tôi hỏi Du:

- Em có ăn đâu mà anh gọi?

- Có ăn.

Du nói. Tôi nhăn mặt.

- Sao anh biết?

- Tại em muốn chiều anh em phải ăn.

Tôi lặng thinh. Tưởng tôi giận, Du nói vuốt.

- Ăn phở xong anh cho em đi ăn kem. Anh chiều lại em nhé.

Tôi cười:

- Thôi, ăn phở no em hết muốn uống nước, chỉ muốn về thật nhanh với con.

- Mới đi một tí anh đã nhớ thằng cu Tí điên người. Tôi nhìn Du, và Du cũng nhìn tôi—tôi cười thật hiền hòa.

Ba đã đánh điện tín trước cho cô Trâm biết ngày giờ đến Đà Lạt của chúng tôi nên khi vừa bước xuống phi trường Liên Khương tôi đã nhìn thấy bóng dáng lù khù của chị Lãng—Chị là người làm lâu năm của cô Trâm nên cô xem như người nhà vậy. Nghe cô Trâm kể thì hỏi con gái chị đã có một đời chồng, cưới nhau được vài năm chị sinh được một đứa con gái, chẳng may gặp năm đó bệnh dịch lan tràn con chị chết, chồng chị đi lính cũng biệt tích luôn—Người thì đồn anh ta chết mất xác, người thì to nhỏ rằng anh Lãng đã bỏ chị đi lấy vợ khác. Từ đó chị thành người ngẩn ngơ. Cô Trâm thương tình mới gọi chị đến trông coi nhà cửa và chăm sóc vườn hoa của cô, cô không có con, mà chú thì ở xa cô luôn luôn, nên có chị Lãng, cô đỡ buồn phiền.

Từ ở một nơi nhiệt độ nóng bức khó chịu, vừa bước chân xuống thành phố lạnh lùng này Vân xuýt xoa cho tay vào túi áo măng tô kêu lên luôn mồm:

- Lạnh tê người chị Châu ạ—Ở đây một tuần chắc em mập ù quá.

Tôi cười:

- Vốn dĩ mày đã mập rồi, giờ mập thêm thành cái lu, con trai Sài Gòn chết ngất hết.

Vân cười khúc khích. Tôi lôi Vân ra cửa. Vân nhìn băng quơ ra thành phố, tôi chỉ Vân chị Lãng kia. Vân lắc đầu:

- Em không nhớ nổi chị ấy.

Chị Lãng vẫn chưa nhìn ra chúng tôi. Chị nhìn ngơ ngác từng người. Vân chạy nhanh đến bên chị gọi:

- Chị Lãng.

Chị Lãng giật nảy người nhìn Vân vừa khi tôi cũng vừa lướt tới. Chị reo lên vui mừng:

- A! Cô Châu, vợ Hoàng sai tôi đi đón hai cô từ sớm.

Tôi cười. Hoàng là tên chồng cô Trâm, chị Lãng vẫn gọi cô là vợ Hoàng vì chị làm cho gia đình chú Hoàng từ trước khi hai người lấy nhau. Chị xách giùm tôi cái xách nhỏ trong tay.

Tôi hỏi thăm chị:

- Cô khỏe không? Còn nằm nhà thương không?

Chị Lãng nói:

- Vợ Hoàng về nhà được một tuần rồi. Vợ mạnh nhưng vẫn xanh lăm.

- Thế chú Hoàng có về không?

- Cậu mới ra đơn vị chiều hôm qua.

Vân nói:

- Giá mình đi sớm hơn một ngày thì gặp chú Hoàng rồi lâu quá em quên mặt chú.

Tôi nắm tay Vân theo chị Lãng r axe. Chúng tôi đi Tắc xi về nhà. Trên đường về, chị Lãng khen Vân chóng lớn. Chị bảo:

- Giá không thấy cô Châu chắc tôi chả nhận ra cô Vân.

Hồi còn ở Sài Gòn cô Vân còn tí xú, giờ đã thành thiếu nữ. Vân cười ròn:

- Em cũng không nhận ra chị nữa.

- Hồi nhỏ tôi bế cô hoài. Vợ Hoàng yêu cô lắm, lúc nhỏ cô tròn như hột mít. Dễ thương như búp bê vậy. Vân chớp nhẹ mí mắt làm điệu.

Tôi ngồi trong xe nhìn ra hai bên đường. Đà Lạt giao mùa đẹp như một bài thơ trữ tình đậm thắm. Các cô gái Đà Lạt má au hồng, môi tươi thắm, nụ cười tình tứ, đôi mắt ướt át. Tôi “mê” Đà Lạt mất rồi!

Tôi về Sài Gòn xúi Du... dọn nhà lên Đà Lạt ở cho con gái tương lai của tôi mai sau má cũng au hồng, môi cũng ướt màu hoa đào như thế. Tôi xúi Du bỏ thành phố bụi bặm ồn ào, quanh năm một mùa nóng điên người, thành phố khó tính như một bà cô già đã khiến con trai tôi vừa mới sinh ra đã sổ mũi, hắt hơi, đã nóng đến ba mươi chín độ tám. Tôi ghét thành phố căn cõi ấy quá. Cu Tí mà được sống ở đây chắc cu tí sẽ mập tròn, hồng hào rắn chắc—Đêm cu Tí ngủ giấc

thật ngon mà không cần phải có gió quạt máy độc địa.
Tôi hít một hơi dài thở mạnh, khoan khoái. Và dễ chịu kỳ lạ. Vân nhìn tôi nheo mắt, tôi cười với nó, hồn nhiên.

Cô Trâm đi lại được quanh phòng. Chúng tôi bước vào, cô đang ngồi đọc sách ở sa lon. Tôi chào to:

- Cô ạ.

Vân cũng chào to:

- Cô ạ.

Cô buông quyển sách nhìn chúng tôi, ánh mắt rạng rỡ:

- Các cháu đến rồi đấy à?

- Thưa cô vâng.

- Đi đường có mệt không các cháu?

Vân lí lắc:

- Ngồi trên máy bay thì mệt lắm cô ạ. Nhưng về đến thành phố con hết mệt liền.

Cô Trâm cười, cô gọi chị Lãnh cất hành lý cho chúng tôi và dọn phòng cho tôi nghỉ. Tôi ngồi xuống bên cạnh cô hỏi nhỏ:

- Cô khỏe chưa hở cô?

- Khỏe rồi cháu ạ.

- Cô xanh quá.

- Tại cô mổ mất máu nhiều nên xanh. Cô đang dưỡng bệnh đây.

Tôi hỏi:

- Con nghe chị Lãnh nói chú mới đi chiều hôm qua Con với Vân than tiếc quá. Đi sớm một ngày chắc chúng con gặp chú.

Cô cười. Hai nếp nhăn ghi đậm trên đuôi mắt. Cô Trâm đã già đi nhiều so với trí tưởng tượng của tôi—Cô già đi cô có nhiều nét giống ba hơn hồi cô còn trẻ. Bỗng dưng tôi thương cô lạ! Nhìn cô giống ba tôi yêu cô quá sức.

Cô hỏi thăm ba mẹ tôi, tôi nói:

- Mẹ đau hoài à cô Ba chẳng đi đâu được.

Cô gật gù:

- Cô đã nhận được thư của ba viết cách đây mấy hôm.

Thế nào, Châu lấy chồng rồi mà sao gầy thế cháu. Con mấy tháng rồi hả?

- Thưa cô, cháu gần mười tháng ạ.

Tôi trả lời cô Trâm, cô nói:

- Sao không cho con theo. Khí hậu Đà Lạt mùa này tốt lắm, trẻ con lên đây đứa nào cũng khỏe mạnh, hồng hào tôi cười nhẹ:

- Anh Du không cho đi, cô ạ. Anh ấy bảo cháu còn bé quá.

Vân nói với cô Trâm, “tổ” Du:

- Ông Du giữ con còn hơn là mẹ chồng giữ nàng dâu nữa ấy cô Mối lần chị Châu cho cu Tí về nhà chơi là ông ấy đi kè kè theo tụi cháu. Sợ tụi cháu làm đau con ông ấy.

Cô Trâm cười vui. Cô bảo:

- Mới một đứa thì cưng, yêu thế đó. Mai mốt hàng đàn, hàng đồng mới bực mình cơ thể, Châu đã có bầu nữa chưa cháu.

Tôi đỏ mặt, lắc đầu. Vân nhí nhảnh đùa tôi:

- Trời ơi! Chị Châu mà có bầu nữa chắc thành bộ xương khô.

Rồi nó hỏi cô Trâm:

- Cô thấy chị Châu gái một con nhìn... đui con mắt không hả cô?

Người xanh mét thấy phát sợ.

Cô Trâm gật đầu. Cô nhìn tôi:

- Phải đấy, Châu xanh quá. Mới có một đứa con mà đã gầy ốm như thế rồi, khổ lắm cháu. Chịu khó giữ gìn sức khỏe để lo cho những đứa về sau nữa, cháu phung phí sức khỏe thế mai mốt về già cực lắm. Bệnh hoạn hoài.

Tôi dạ ngoan. Vân che tay ngáp. Cô Trâm bảo:

- Hai chị em đi nghỉ một chút cho khỏe. Tắm rửa, chiều cô bảo chị Lãng đưa xuống phố chơi.

Tôi bảo cô:

- Chiều con đánh điện tín cho Du biết con đã đến Đà Lạt. Vân cũng nói:

- Con thì đánh điện tín cho ba Cô Trâm gật đầu hiền hòa. Cô đứng dậy, một cách mệt mỏi. Tôi dìu cô vào rồi cùng Vân lên phòng.

Chị Lãng thật chu đáo—Chị làm giường, thay khăn bàn, và cắm cho chúng tôi một lọ mimosa thật đẹp. Vân như mê đi vì hoa. Nó bảo:

- Ước gì em có phép biến vườn hoa nào đẹp nhất ở thành phố này đem về nhà mình ở Sài Gòn. Tha hồ mà ngắm Châu hử?

Tôi vén nhẹ tấm màn cửa sang một bên. Buổi trưa có nắng, lên rung rinh nháy nhót trên hàng cây buồn bên kia đường. Căn phòng chúng tôi ở nhìn xuống vườn hoa bát ngát. Mùi thơm phả lên mũi tôi ngọt ngào thích thú kỳ lạ. Phía dưới là một con dốc nhỏ dẫn xuống phố. Vân rủ tôi đi lang thang từ nhà cô mình đi xuống con dốc này. Qua hàng cây kia, mình sẽ đón xe lam đi lên phố thật dễ dàng. Vân nói y như nó đã quen thuộc với Đà Lạt không bằng. Tôi hỏi Vân:

- Sao mà rành đường quá vậy?

Vân nói:

- Từ phi trường về nhà cô, em đã để ý từng tí một. Có ghi nhận đường sá như thế mới không có lạc đường chứ.

Tôi cười:

- Chưa gì đã tính chuyện đi chơi. Mà không nghe ba cảnh cáo à.

Vân nheo mắt:

- Cô Trâm hiền ghê Châu há! Nhìn cô em thương ghê vậy! Lúc cười cô giống ba quá.

Tôi gật đầu “ừ” tôi cũng đã nghĩ như thế. Cô hiền lành thế tại sao cô không có con nhỉ? Cô sống thui thủi ở ngôi biệt thự này một mình với chị Lăng, chắc hẳn cô buồn lắm.

Đời cô bình lặng quá. Và, tôi thương cô quá. Tình thương này tôi đã cảm thấy được lúc vừa bước chân vào nhà cô và gặp cô ngồi đọc sách một mình lạnh lẽo trong phòng. Hình ảnh này thật là cô đơn và tội nghiệp. Hình ảnh này khiến tôi chạnh nhớ đến những ngày tôi chưa có con và Du lang thang bên bờ tôi cô đơn như thế. Tôi ứa nước mắt thương cô Tôi hứa thầm với lòng tôi một tuần ở đây tôi sẽ săn sóc cô thật nhiều và gần gũi cô cho cô vui. Tôi không đi đâu cả. Tôi ở mãi bên cô thế.

Ngủ một giấc dậy đã gần sau giờ chiều. Vân rủ tôi đi phố. Hai chị em mặc quần áo xong tôi xuống nhà gặp cô Cô ngồi yên lặng ở salon.

Thấy chúng tôi quần áo chỉnh tề, cô cười:

- Các cháu xuống phố đấy hả?

Tôi nói:

- Thưa cô, vâng.

Rồi khép cửa ngồi xuống cạnh cô Cô bảo tôi.

- Con bé này càng ngày càng nhỏ xíu. Ra đường đâu ai biết Châu đã có con.

Tôi ngượng ngập xoa tay lên thành ghế Vân lý lắc:

- Con cũng nói thế đó cô Anh Du cho chị Châu đi một mình ông ấy cũng lo ngày ngày.

- Có vợ đẹp không lo không được.

Cô nói. Vân cười ròn.

- Cô bảo chị Lăng đưa hai đứa xuống phố nhé?

Vân nheo mắt nháy tôi.

- Thôi cô. Con với chị Châu đi một mình cũng được.

- Không biết đường đi lạc đấy.

- Con biết đường mà. Lúc ngồi trên xe từ phi trường về đây con đã để ý.

Cô mắng đùa Vân.

- Ghê nhỉ? Nè, ba viết thư dặn cô trông chừng hai chị em đấy nhé. Đi chơi nhiều ba biết được thì chết.

Vân chun mũi.

- Con đi với chị Châu chứ có đi với ai đâu mà cô lo. Ở đây con chưa

có bạn.

- Thôi, đi thì đi nhanh lên kẻo tối.

- Vâng ạ.

Vân nắm tay tôi đứng lên. Chúng tôi chào cô chen nhau ra cửa cô dặn với.

- Nhớ lạc đường thì thuê xe chở về nhé.

- Thưa cô, vâng.

Ra khỏi cổng. Vân thở phào, nó đi tung tăng như trẻ con xuống dốc.

Tôi đi theo Vân chậm rãi, nghĩ đến Du và cu Tí—vẫn chưa “cảm” được nổi nổi nhớ, nhưng tôi thoáng buồn. Khung cảnh này khiến tôi thoáng buồn. Hai bên đường thật vắng người. Xuống khỏi con dốc nhỏ Vân chờ tôi đi tới. Nó bảo:

- Cô Trâm giống ba ghê, Châu nhỉ?

- Ủ!

- Cô cẩn thận như ba và dễ dãi cũng như ba.

- Ủ!

Vân nhìn tôi:

- Cái gì mà dờ dẩn thế. Nhớ ông Du hử?

Tôi lắc đầu:

- Chưa nhớ.

- Sao chị ngần ngại vậy.

Tôi chỉ lên một ngọn đồi nhỏ, cách đường một khoảng xa.

Ở đó có một ngôi biệt thự thật đẹp—Tôi ngửi mùi hoa hồng bay theo gió thoảng vào mũi tôi—Mùi hồng tỉ muội—Loại hồng này nhỏ mà thơm nồng nàn—Vân rủ tôi.

- Lên đó chơi đi.

Tôi nói:

- Nhà người ta mà lên đó làm gì?

- Kệ chứ? Mình lên ngắm cảnh chứ có vào nhà đâu mà sợ.

Tôi ngần ngại. Vân kéo bừa tôi theo nó. Tôi đi chậm chạp. Vân chạy thoăn thoắt. Càng đến gần mùi hoa hồng càng thôi thúc tôi. Càng đến gần, gió càng thổi lộng. Lưng chừng ngọn đồi là cổng ra vào của ngôi biệt thự. Hai bên hàng rào trồng cúc, thược dược, đại đoá. Cổng vào lót toàn sỏi trắng. Giữa sân có hai cây anh đào tươi lá. Tôi không nhìn sâu được vào bên trong. Chúng tôi đi men theo hàng rào. Ngôi biệt thự thu mình ở tận cùng cây cối và hoa lá. Lạnh lùng nhưng đầy vẻ quyến rũ. Âm thầm nhưng kiêu ngạo. Vân thò tay qua hàng rào bẻ hoa. Tôi mắng Vân. Nó tỉnh bơ bảo tôi:

- Em có bẻ hết vườn hoa này chưa chắc chủ nhân đã thấy. Ngôi vườn rộng quá che hết cả biệt thự. Chủ nhân nhà này chắc phải là

một lão già cô độc cái kình.

Tôi cười bảo Vân:

- Mà nhận xét gì lạ vậy? Nhỡ chủ nhân lại là một chàng thanh niên anh tuấn thì sao.

Vân nhún vai. Nó nói:

- Em với chị đứng đây gọi bầy ngày chắc cũng chẳng có ma nào nghe thấy để ra mở cửa tiếp mình.

Tôi cười:

- Chỉ có cách leo rào vô là nhanh nhất.

Vân rủ:

- Leo không? Em khoái lọt được vào tận bên trong vườn, chắc còn nhiều thứ hấp dẫn hơn.

Tôi lắc đầu:

- Thôi đi kìa, tao sợ chủ nhân cái kình của ngôi biệt thự bí mật này xua chó ra cắn mình lắm.

Vân nhăn mặt:

- Chị nhát như thỏ đế.

Tôi đi lần lên cao hơn. Hai bên là rừng thông bát ngát kỳ ảo. Tôi ngồi bệt xuống một gốc cây thông thấp, nhìn xuống lưng chừng ngọn đồi. Ngôi biệt thự vẫn thu mình trong vườn cây rậm ngạo nghễ. Bỗng dưng tôi nao nao thương nhớ một hình bóng nào đó, thật xa vời mong manh trong ký ức tôi.

Tôi ngồi như thế, không lâu lắm mà tựa hồ như tôi đã buồn ngủ—Như tôi đang ngái ngủ vậy—Gió thông kêu vi vu như một lời ca gọi tình—Như một mời mọc âu yếm. Tôi quên cả thời gian—Tôi quên luôn hiện tại. Tôi chỉ còn là quá khứ bé bỏng thơ ngây—Tôi trở về quá khứ làm con gái đa tình lãng main mơ được ngủ ngon giữa rừng thông để rồi hoàng tử hiện ngang hiện đến—Hôn tôi trong giấc ngủ chập chờn, tôi sẽ yêu hoàng tử đắm say. Tôi sẽ vít đầu Hoàng Tử xuống để tìm lại nụ hôn chưa kịp thấm. Để môi mềm đi trong tình đầu có gió thông chứng kiến—Tôi trở về làm con gái lén lút hẹn hò với người yêu mỗi sáng gọi nhau trên đồi thông, ban đêm nằm gối đầu lên cổ ướm nghe tình yêu thêm mặn nồng, hay tình tự bên nhau cho cỏ cây hoa lá chung vui.

- Chị Châu:

Vân gọi tôi, tiếng gọi vang rừng thông vắng. Tôi tỉnh choàng cơn mơ làm con gái.

- Trời ơi! Chị ngồi đây mà người ta gọi hoài không lên tiếng.

Vân trách tôi. Khuôn mặt nó đỏ hồng—Hơi Đà Lạt đấy—Gió Đà Lạt đấy—Mới chưa nửa ngày Vân đã thấm, làn da mơn mớn hồng đào

của con gái Đà Lạt rồi.

- Gì mà ngồi ngẩn ngơ như vừa gặp được người trong mộng vậy?

Vân giậm chân la tôi. Tôi cười cười:

- Ngồi đây chơi. Tao vừa gặp người trong mộng thật đấy.

- Ai thế?

Vân nhìn quanh. Tôi nói:

- Làm sao biết được ai. Người trong giấc mộng mà.

- Chị vừa ngủ sao?

- Ủ!

- Ngồi thế này mà ngủ.

- Ủ!

- Chị có điên không?

- Tao mê chứ không điên.

Vân đứng dậy, phúi quần:

- Thôi, tỉnh đi, tỉnh đi còn xuống phố nữa chứ.

Tôi nắm tay Vân lấy đà đu người dậy. Hai chị em lững thững trở xuống đồi. Ngang ngôi biệt thự tôi dừng lại, và bắt chước Vân tôi nhón tay hái trộm một bông hoa hồng nhung đỏ thắm. Vân nói với tôi.

- Hồi nãy em nhìn thấy có người mở cổng vườn.

Tôi cười:

- Một hoàng tử hay một lão già cau có?

Vân nhún vai:

- Một chiếc xe trắng toát từ ngôi nhà âm u kia “bay” ra. Em không nhìn kịp xem người hay ma nữa.

Tôi le lưỡi?

- Cái gì bay ra như một chiếc xe ma.

- Trong biệt thự này hả.

- Ủ!

- Thật không?

- Thật chứ, em gọi chị vì thế.

Tôi cười cười:

- Chủ nhân nhà này chắc phải là một chàng tuổi trẻ mê tốc độ. Thôi, tao chán cảnh đó lắm. Để dành cho mày, tao già rồi.

Vân chun mũi. Nó la tôi:

- Chị này vợ vẫn ghê Có chồng rồi mà toàn nghĩ chuyện... nham nhở không à.

Tôi kéo tay Vân đi như chạy xuống dốc. Trên tay tôi, đôi giày gót cao vô dụng. Thừa thãi làm sao. Tôi muốn quăng xuống núi và đi chân trần lên phố. Cho mọi người nhìn tôi ngơ ngác và cho tôi ngơ ngẩn giữa thành phố lạ lẫm này.

Bâng Khuâng Tơ Trời

Chương 5

Với cuộc sống sung túc và khí hậu này, Đạt còn trẻ mãi, trẻ mãi cho đến lúc tôi già. Đạt vẫn còn trẻ không chừng. Đàn ông ba mươi mấy tuổi mới bộc lộ được hết vẻ đẹp chững chạc và hiểu biết của mình. Đàn bà ba mươi mấy tuổi đã thấy tâm hồn cần cỗi vì chật vật. Như cô Trâm tôi—Cô không phải chăm con, không phải sanh đẻ, vậy mà cô vẫn khô cằn như cành cây mục. Cô chỉ mới ngoài ba mươi, có thể hoặc thua Đạt một vài tuổi hoặc hơn Đạt một vài tuổi không chừng vậy mà so sánh hai người, tôi tưởng như là hai thế hệ khác nhau. Đạt chan hòa nhựa sống. Cô Trâm âm thầm chôn mình trong bốn bức tường.

Đạt tủm tỉm cười, nhìn tôi không chớp mắt. Tôi hỏi Đạt:

- Tôi thay đổi nhiều lắm hả?

Đạt lắc đầu:

- Không, nhưng hơi gầy.

- Tôi sanh rồi, nuôi con vất vả nên gầy thế đó. Đôi lông mày Đạt thoáng nhíu lại, nhưng, chỉ một thoáng sau đó Đạt thản nhiên được ngay.

- Con trai chứ.

- Vâng!

- Mừng cháu!

- Chỉ mừng thôi sao?

Đạt ngơ ngác. Tôi cười hồn nhiên.

- Ông không hỏi thăm gì về con trai tôi cả à?

Đạt phì cười:

- Tôi đang định hỏi đây. Cháu mấy tháng rồi?

- Mười tháng.

-Ồ nhanh nhỉ?

Và, Đạt chợt ngồi thẳng dậy, nhìn tôi chăm chú. Đạt hỏi:

- Cô là người hay là ma thế hở Châu?

Tôi cũng ngồi nhồm dậy—Buổi chiều đã tắt hẳn từ bao giờ. Nơi chúng tôi ngồi, đèn đã bật sáng—Màu xanh mát dịu cả ngôi vườn xinh xắn. Tôi bảo Đạt:

- Cho Châu về.

- Cô không trả lời câu hỏi của tôi à?

- Không.

- Tại sao thế?

- Để ông muốn hiểu sao thì hiểu.

Đạt đứng dậy theo tôi, bước chân buồn, chúng tôi đi bên nhau, ánh sáng trong nhà hắt ra không đủ soi sáng cho bước chân tôi nhìn rõ lối đi. Ngồi vờn mành mộng tôi đi hoài không tới cổng. Bên cạnh tôi, Đạt hút thuốc lập loè. Tôi nắm tay Đạt cho khỏi vấp lên sỏi.

- Ngày mai tôi đến thăm bé Dũng.

- Tôi sẽ đón cô từ sáng đến tối ở cánh cổng này. Tôi cười. Đạt chột choàng tay lên vai tôi. Hơi nóng từ bàn tay Đạt khiến tôi rùng mình, nhưng tôi không gỡ ra. Qua khỏi cánh cổng. Đạt bảo tôi:

- Đi dạo với tôi một vòng, Châu nhé.

Tôi nhìn lên đồi thông. Ánh trăng bắt đầu le lói ở cuối trời, không sáng lắm nhưng cũng đủ để tôi thấy mắt Đạt tình tứ trong mắt tôi, tôi gật đầu:

- Lên đồi thông kia.

Tôi chỉ. Đạt chậm rãi đi bên tôi:

- Châu biết đồi thông này nữa à?

- Chiều qua tôi đã ngủ một giấc tuyệt vời trên ấy.

Đạt bóp mạnh vai tôi, đau điếng, chàng nói:

- Cô quả thật là ma chứ không phải người. Nhưng tôi yêu con ma trong cô quá. Tôi quên không nói mất rồi!

Tôi chao người đi một thoáng trong câu nói bất ngờ ấy của Đạt. Lòng tôi mềm nhũn, bước chân tôi lao xao, người tôi như dựa hẳn trên cánh tay rắn chắc của Đạt:

- Chiều qua cô lên đấy làm gì?

- Để nghe thông ru ngủ tôi.

- Hình như chiều qua tôi cũng thấy cô. Cô đẹp tuyệt vời như nàng “công chúa ngủ trong rừng” ấy.

- Tôi mơ thấy tôi trở về quá khứ con gái. Và, trong giấc mơ tôi đã gặp được hoàng tử.

- Và, hoàng tử đã hôn trộm công chúa trong giấc ngủ ngoan hiền. Tôi nhìn Đạt, buồn buồn.

- Hoàng tử và công chúa yêu nhau lúc ấy. Nhưng rồi hai người không lấy được nhau.

- Vì sao thế hở Châu.

- Vì công chúa trở về thực tại và giấc mơ tan theo tiếng gọi của cô em gái. Công chúa thoái xác để trở thành một người đàn bà đã có chồng như tôi.

Đạt dụi tắt thuốc hút nửa chừng. Đôi mắt Đạt dài thêm cho một

thoáng ngẩn ngơ:

- Như thế thì buồn quá, Châu nhỉ.

Tôi nói nhỏ, êm đềm:

- Nhưng mà đẹp lắm, anh có nghĩ thế không?

Đạt bật cười, tiếng cười tan trong gió thông mát rượi. Chàng vuốt tay lên má tôi:

- Cảm ơn Châu đã gọi anh bằng anh.

- Cảm ơn anh đã xưng anh với Châu.

Đạt chợt nhắc bổng người tôi lên, xoay tròn một vòng rồi để tôi xuống, chàng cười:

- Em đáng yêu vô cùng, Châu ạ.

Chúng tôi đã lên đến đồi thông. Gió lồng lộng thổi se da thịt tôi—Tôi kéo cao cổ áo choàng và chỉ cho Đạt thấy gốc thông tôi đã ngủ chiều qua. Chúng tôi cùng ngồi xuống đó, Đạt hút thuốc. Tôi kể cho Đạt nghe chiều qua tôi đã đi dạo lên đây vì tình cờ, vì thấy ngôi biệt thự có vẻ thân mật với tôi và dẫn dụ bước chân tôi tìm đến. Tôi kể cho Đạt nghe lời Vân kể lúc đó thấy xe Đạt phóng xuống đồi—Nhanh như một chiếc xe mại. Nhưng tôi không kể mục đích nào tôi từ Sài Gòn lên Đà Lạt. Tôi chờ Đạt hỏi tôi câu ấy nhưng mãi Đạt vẫn im lặng. Tôi quay nhìn Đạt. Vẫn điệu thuốc lập loè trên môi, đôi mắt Đạt nhìn suốt qua hàng thông thẳng tắp. Tôi gọi:

- Anh không thích nghe Châu nói nữa phải không?

Đạt gật đầu:

- Nói đi, anh vẫn nghe.

- Thế sao anh không hỏi gì Châu cả.

- Hỏi gì?

- Hỏi em lên Đà Lạt với ai? Em đến với mục đích gì? Bao giờ em về lại Sài Gòn? Và, chồng con em đâu?

Đạt nhắm đôi mắt, chàng lắc đầu:

- Anh không hỏi những điều đó đâu.

- Tại sao?

- Anh muốn Châu chưa bị tiếng gọi của cô em gái để tỉnh giấc mơ làm công chúa ngủ trong rừng—Châu vẫn còn trong mơ.

- Cho Châu về.

Tôi đứng vụt dậy. Đạt cười.

- Công chúa đổi tôi đây à?

- Không, tôi rồi.

- Đà Lạt giờ này là khuya thật.

Đạt nói, và đứng dậy theo tôi. Chúng tôi bước chậm rãi xuống đồi.

Đạt nói:

- Anh lái xe đưa Châu về nhé!

Tôi lắc đầu:

- Nhà Châu ở đầu con dốc nhỏ đó, đi bộ cho thoải mái.

Đạt kêu lên:

- Châu ở đó sao?

- Vâng.

Đạt im lặng. Đi hể con dốc. Ánh đèn trong nhà đã soi rõ được hình bóng chúng tôi. Tôi dừng lại:

- Anh về nhé! Cho Châu gọi lời thăm bé Dũng.

- Anh chờ Châu sáng mai.

- Đừng chờ, Châu không đến đâu.

- Không đến cũng chờ. Lần này có thêm bé Dũng chờ nữa.

Tôi cười:

- Anh khôn lắm. Đem bé Dũng ra làm áp lực nhé.

Đạt nheo mắt:

- Anh chỉ có tài khôn vặt thôi.

Tôi quay ngoắt đi. Đạt cười hơi to, tôi đi nhanh vào cổng. Cổng khóa, tôi bấm chuông gọi chị Lăng. Vân từ trong nhà chạy ra. Thấy tôi nó hét lên:

- Bà đi đâu mà đi dữ vậy bà?

Cả nhà “lên ruột” vì lo cho bà đó.

Tôi bảo Vân nhỏ cái miệng. Vân hỏi:

- Chị có gặp chị Lăng không?

- Không.

- Gặp Hằng không?

- Không!

- Chị đi đâu vậy?

- Đi chơi chứ đi đâu.

- Chị làm gì có bạn mà đi chơi khuya thế.

Tôi nhăn mặt:

- Mày ồn quá. Cô Trâm đâu?

- Cô về phòng rồi.

- Cô có gì lạ không?

- Cô sợ chị bị bắt cóc.

Tôi cười:

- Nhảm! Làm như tao là con nít ấy. Vân nhìn theo tôi đi vào nhà, lẩm bẩm:

- Mới đêm qua nằm rên nhớ chồng, nhớ con, hôm nay đã đi chơi vùng trời.

Tôi giả vờ không nghe, đi thẳng vào phòng cô Trâm. Cô nằm trên

giường, mái tóc xỏ tung đồ xuống mặt nệm buồn như dòng suối nhỏ.
Tôi ngồi xuống bên cổ, cô xoay người, thấy tôi, cô nhỏ nhẹ:

- Châu đi đâu mà về khuya thế?

Tôi nói với cô:

- Cháu gặp một người bạn cũ ở Sài Gòn hai năm trước. Người ta mời về nhà chơi, mãi nói chuyện cháu quên cả trời tối.

- Thế à! Cháu ăn cơm chưa?

- Thưa chưa ạ.

- Cô bảo chị Lăng đi tìm cháu, chị ấy về chưa?

- Dạ, ỉ chưa.

- Lần sau có đến nhà bạn chơi thì nói cho cô biết nhé, để cô khỏi lo.

Tôi lí nhí xin lỗi cô. Cô cười, vuốt ve bàn tay tôi.

- Cháu cứ đi chơi cho thoải mái, lên đây là để đi chơi đây đó chứ, tiếc là cô không được khoẻ để đưa các cháu đi chơi cô sợ các cháu buồn.

Tôi nhìn cô, mà thấy thương cô chảy cả nước mắt. Tôi hỏi nhỏ:

- Cô mệt lắm không cô?

Cô lắc đầu nhẹ nhẹ, tôi nắm chặt bàn tay cô:

- Cô xanh quá.

- Mới mổ xong ai chả xanh, cháu.

Cô nói. Tôi nhỏ nhẹ.

- Cô chịu khó ăn nhiều cho lại sức, cô nhé.

Cô cười:

- Cô khoẻ nhiều rồi đó. Mỗi ngày đều có bác sĩ tới khám cho cô:

- Ăn cơm. Chị Châu ơi! Đói bụng quá rồi!

Tiếng Vân thánh thoát ở ngoài. Cô Trâm bảo tôi:

- Cháu ra ngoài ăn cơm với các em nhé! Cô ăn rồi. Tôi đứng dậy, khép cửa phòng cho cô và nghe một chút ân hận len nhẹ vào lòng:

Tôi hỏi Vân.

- Chị Lăng về chưa?

Vân nói:

- Rồi bà, thay đồ lẹ xuống ăn cơm, đói bụng quá.

Tôi chạy vội lên phòng, gặp Hằng đang đi trở xuống, Hằng cười với tôi:

- Em đi tìm chị cùng phố không thấy. Chị về hồi nào vậy?

Tôi cười lại với Hằng:

- Về lúc Hằng đi. Làm phiền Hằng quá, đừng buồn nghe.

- Buồn gì đâu chị.

Hằng chạy tí tách xuống phòng ăn. Tôi trở lên, thay quần áo thật nhanh, tôi mặc áo ngủ, khoác thêm áo choàng trở xuống. Mọi người

đã ngồi vào bàn. Tôi nói to.

- Xin lỗi quý vị, hôm nay vì tôi mà quý vị phải ăn cơm trễ, đừng phiền nghe.

Chị Lăng hỏi:

- Cô nói đi dạo một chút mà sao giờ này mới về?

Tôi cười:

- Tại gặp bạn bất ngờ nên đi chơi luôn!

Vân hỏi:

- Bạn nào vậy, chị Châu?

- Bạn là được rồi, còn phải khai tên cho mày nữa sao.

Vân cười tủm tỉm:

- Đáng nghi lắm à nghe.

Tôi nhột nhột trong nụ cười của Vân và ân hận với mọi người.

Tôi nói Vân:

- Lại nói nhảm nữa.

- Gì mà nói nhảm, chị đi chơi lén một mình là đáng nghi lắm chứ sao.

Tôi la:

- Mày bỏ tao đi chơi cả ngày hôm nay, tao phải đi một mình chứ.

Vân cãi:

- Tại hồi sáng em rủ chị không đi chứ đâu phải em bỏ chị?

Tôi bắt sang chuyện khác để không phải cãi vã với Vân.

- Đi chơi vui không?

- Vui.

- Mai đi nữa hả?

- Không?

- Sao vậy?

- Em mệt rồi. Mai Hằng rủ em đi chơi thác.

Tôi hỏi Hằng:

- Hằng không rủ chị với à?

Hằng cười:

- Vân bảo chị không đi đâu, nên em không dám rủ.

Tôi nheo mắt trêu Vân:

- Mày mới là đáng nghi nhé! Sao biết tao không đi mà chặn trước vậy.

Vân đỏ mặt, không nói. Tôi ăn bát cơm thứ nhất thấy ngon miệng, đến bát thứ hai đã thấy nọ Lại lười ăn rồi. Tôi đứng dậy trước mọi người. Hằng bảo tôi:

- Có dâu tươi đó chị Châu. Chút nữa em lấy cho chị xơi thử.

Tôi gặt đầu đi bộ ra vườn. Buổi tối ở Đà Lạt thật vắng lạnh, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên hồ nước. Tôi nghĩ miên man. Nhớ Du và

nhớ con, tôi lại muốn trở về Sài goon. Nghĩ đến Đạt tôi lại còn muốn về Sài Gòn hơn. Tôi ở lại đây chỉ để bắt đầu cho những liên hệ khó dứt nữa. Tôi ở đây biết đâu không sa chân vào tội lỗi. Gần Đạt, tôi khó cưỡng nổi lòng tôi. Gần Đạt tôi tưởng như những ngày con gái. Gần Đạt, tôi sợ tôi có tội với chồng, với con. Bây giờ tôi đã có con rồi, tôi còn cần phải giữ gìn hơn. Bây giờ tôi tìm được hạnh phúc tôi phải giữ. Du tin tôi và thương tôi mới để tôi đi một mình. Du chịu ở nhà chăm con cho tôi đi nghĩ mát. Thế là Du quá tốt. Tôi phải giữ lòng tôi.

Vân và Hằng đã ăn cơm xong và ra tìm tôi. Chúng nó cắn hạt dẻ ủ trong túi măng tồ, trên tay mỗi đứa đều có một trái dâu chín mọng.

Hằng ngồi xuống bên cạnh tôi, xuyết xoa:

- Trời lạnh quá, chị ngồi này làm gì?

Tôi cầm trái dâu trên tay Hằng. Trái dâu còn ướt hơi giá, mát lạnh cả bàn tay tôi.

- Chị ăn thử xem dâu vườn nhà có ngon không?

Tôi cắn nhẹ trái dâu giữa hai hàm răng, nước dâu ứa ra có một mùi vị thơm tho lạ lẫm, tôi ăn hết trái dâu trong nỗi thèm thuồng nuốt tiếc.

Hằng móc túi măng tồ dúi vào tay tôi một nắm hạt dẻ. Tôi cười:

- Thiếu một ly cà- phê.

Hằng nói:

- Có cà- phê, chị uống để em gọi chị Lãng pha nhé.

Vân dấy lên, nó la tôi:

- Chị mà uống cà- phê đêm nay chị thức suốt sáng là em mất ngủ.

Hằng rủ:

- Thì qua ngủ với mình.

Vân nhìn tôi như chờ đợi tôi băng lòng. Tôi nghĩ đến lúc phải ngủ một mình trong căn phòng lạnh lẽo, buồn và sợ đến chừng nào. Tôi vội nói to:

- Ơ! Không được, Vân qua bên Hằng ngủ là chị chết à.

Hằng nhìn tôi lạ lẫm:

- Sao kỳ vậy chị Châu?

Vân nháy mắt:

- Ngủ một mình bà ấy nhớ chồng không có người nghe than.

Tôi đỏ mặt, mắng Vân:

- Đừng nói bậy, chị sợ... ma.

- Có chồng rồi mà sợ ma.

Hằng nói. Tôi cười:

- Ủ! Có chồng vẫn sợ ma như thường.

Vân so vai. Nó gật đầu:

- Em cũng thế, ma ai chả sợ.

Hằng cười:

- Hằng có sợ đâu. Đêm nào Hằng cũng ngủ một mình.

Tôi bảo Hằng:

- Đêm nay Hằng qua phòng chị ngủ luôn cho vui.

Vân nói theo:

- Đúng rồi, đêm nay “dọn nhà” sang phòng mình đi.

- Có được không?

Hằng hỏi ngây ngô Tôi gật đầu.

- Có Hằng vui lắm.

- Em sợ cô Trâm mắng.

- Co có biết đâu mà mắng.

Hằng gật đầu bằng lòng.

Vân ăn hết hạt dẻ, buồn mồm nó than lạnh:

- Ngồi đây tê tái quá, hơi nước dưới hồ bốc lên làm mờ mặt em, lạnh hai vai em.

Tôi bảo Vân:

- Này, đừng có diễn trò khỉ, có muốn vào nhà ăn đâu thì cứ vào đi, làm gì than dở thế.

Vân cười khì khì, nó nhìn tôi:

- Chị lúc nào cũng hiểu hơn hết.

Tôi nói:

Có ở xa mà hàng ngàn cây số tao vẫn tưởng tượng ra khuôn mặt lấu cá của mày.

Vân hỏi tôi:

- Thế bây giờ chị đang ở xa anh Du hàng trăm cây số chị có tưởng tượng nổi khuôn mặt anh Du lúc này không? Tôi nhìn lên mặt hồ, buổi tối không trăng, mặt hồ im lìm phẳng lặng. Tôi trả lời Vân:

- Bây giờ ông Du đang nằm nhón nhó rên nhó tao.

- Rên với anh cu Tí hử?

- Ủ!

- Tưởng tượng lúc anh Du dỗ con, coi buồn cười quá nhỉ?

- Mày phải tưởng tượng lúc anh cu Tí đái dầm và đi đùn ra quần, anh Du phải thay cho con mới buồn cười hơn chứ.

Vân cười:

- Anh ấy lại vớt con cho người làm hay nhờ bà chị ấy chứ.

Tôi cãi:

- Chắc là ông Du sẽ làm lấy hết. Ông ấy cưng cu Tí quá trời, sức mấy mà để cho người làm trông.

- Lấy được ông chồng biết chiều vợ thương con như ông Du kể cũng

hạnh phúc chán.

Lần đầu tiên tôi nghe Vân nói được một câu đàng hoàng. Tôi nhìn Vân chăm chú. Nó đang nghiêng đầu bên vai Hằng, mái tóc dài hờ hững ngang vai. Nhìn nghiêng Vân có vẻ người lớn, và có vẻ chừng chạc hơn nhìn thẳng. Tôi quên mất rằng năm nay Vân đã gần mười chín tuổi, cái tuổi nồng thắm tình tứ nhất của con gái. Vân đã nẩy nở tròn vẹn như một bông hồng trong vườn. Tôi không biết Vân đã “thấy” được tình yêu chưa? Bằng tuổi nó, tôi đã biết đủ mùi, những nụ hôn, những ánh mắt, những đón đưa, hẹn hò, làm mờmịt thời giờ của tôi, làm điên đảo đầu óc tôi. Bằng tuổi nó tôi đã nói dối ba mẹ đủ điều, ba mẹ đứng cửa trước, tôi trốn cửa sau đi với người yêu.

Vậy mà từ bao lâu nay, tôi không “nhìn” Vân để thấy nó đã lớn. Tôi không hỏi Vân để biết nó có người yêu hay chưa? Tôi đã quá vô tình và tự tin, chủ quan nghĩ rằng Vân còn bé.

Vân bảo tôi:

- Thôi, đi vào chị Châu. Ngồi đây lạnh chị cảm lại mắt công em đánh điện tín cho anh Du “rước” chị về Sài Gòn.

Tôi nói:

- Còn lâu tao mới cảm, tao “mết” khí hậu Đà Lạt quá trời. Nói vậy, song tôi vẫn đi theo Vân và Hằng vào nhà. Chị Lăng đã sửa soạn đi ngủ. Hằng bật đèn cho chúng tôi lên lầu. Nó dặn chị Lăng tắt đèn khi thấy cả ba đưa lên khỏi cầu thang.

Đi bên cạnh tôi. Vân hỏi:

- Hôm nay chị có cần uống thuốc ngủ nữa không?

Tôi gật đầu:

- Cần chứ—Viên thuốc hôm qua tao vẫn giữ.

Vân nói:

- Lạ nhỉ, ban ngày chị tỉnh bơ, cứ đêm mới thấy chị nhớ chồng, nhớ con không ngủ được là tại sao?

- Là tại vì quen hơi nhau rồi.

- Chị quen hơi anh Du chứ anh Du có “thèm” quen hơi chị đâu.

- Sao mà biết ông Du không quen hơi tao.

- Tại em thấy anh ấy thỉnh thoảng đi trực hay đi công tác cả tuần tỉnh bơ, không sụt ký chút nào.

Tôi cười nhỏ:

- Ờ! Đàn ông bạc bẽo ở điểm đó.

Vân leo lên giường nằm trùm mền, tôi tìm quần áo sửa soạn đi tắm. Những tia nước nóng chảy trên người tôi xoa dịu sự mệt mỏi của một ngày dài, tâm hồn tôi sáng khoái kỳ lạ. Tôi nhìn tôi trong tấm gương lớn, để thử tìm một nét thay đổi nào đó nhưng tôi vẫn hoài công.

Nắng Đà Lạt vẫn chưa làm môi tôi thắm, mặt, đầu Đà Lạt vẫn chưa làm tôi lên ký, tôi vẫn gầy nhom. Nhớ đến Du, tôi cười với tôi một mình.

Lúc tôi trở ra thì Hằng đã mang chăn gối đến. Nó với Vân nắm xít xoa một góc giường to nhỏ thì thầm. Tôi nhìn lên khoảng trống bên cạnh của chiếc giường còn quá rộng—Đối với tôi. Thịt da tôi bỗng lạnh băng tê buốt...

Bâng Khuâng Tơ Trời

Chương 6

Vân đã dậy trước tôi. Nó hát véo von trong phòng tắm và tiếng nước từ hoa sen chảy ào ào nghe tí tách vui tai. Tôi mở choàng mắt ra, bên cạnh tôi chăn màn bừa bãi. Hằng cũng đã dậy rồi. Tôi bước xuống giường, hơi lạnh thấm vào da thịt tê buốt, tôi mặc vội áo choàng, mở tung cánh cửa sổ nhìn xuống vườn. Mặt trời đã bắt đầu vươn mình từ nơi xạ Nhưng trong vườn, hơi sương vẫn còn đọng lại trên những ngọn lá non lóng lánh như chuỗi hạt nước. Những trận gió buổi sáng thổi phớt qua mặt tôi mang theo cả mùi lá non lẫn mùi ẩm ướt của cây cỏ trong vườn.

Tôi nhìn xuyên qua con dốc nhỏ và thoáng trong hơi sương—Cái chóp cao của ngôi biệt thự Đạt ở đã tỏ dần nhờ ánh nắng từ phương Đông đang bắt đầu len lỏi đến. Tôi lại, nhớ cái hẹn với Đạt. Dù lý trí ngăn tôi đừng đến nhưng một chút tình cảm êm đềm nào đó cùng với thời tiết gợi tình ở Đà Lạt đã xúi tôi cứ đến. Hãy tự tìm cho mình một nương tựa mong manh để nuôi sống lấy niềm vui hiếm có đó—Rồi một ngày mình lại trở về với bốn phận và cuộc sống dài khó khăn để không còn nuối tiếc. Đà Lạt buồn hãy ru tôi vào giấc ngủ mê! Hãy biến tôi thành nàng công chúa đa tình trốn Hoàng cung vào ngủ quên trong rừng để gặp Hoàng Tử trong mộng.

Tôi sẽ ngủ một giấc ngủ dài mê muội làm nàng Công Chúa nhõn nhõn đó. Đừng đánh thức tôi! Xin đừng đánh thức tôi!

Tiếng nước trong phòng tắm đã tắt—Vân cuộn tròn người trong tắm khăn lông chạy ra, trên môi, nụ cười hình như không hề tắt:

- Sáng nay chị có đi đâu không?

Vân hỏi tôi. Tôi không quay lại:

- Có thể có mà cũng có thể không.
- Sáng nay em đi chơi thác với Hằng.
- Có hai đứa thôi hả?
- Thêm mấy bạn của Hằng nữa.

Tôi quay lại, Vân đã thay xong quần áo—Nó mặc áo thun vàng với quần Jean đỏ. Tôi hỏi Vân:

- Mày mặc màu sắc “chủi loan” nhau vậy đó hở?

Vân nói:

- Có gì lạ lùng đâu.
- Tao thấy nhức mắt.

Vân cười:

- Đà Lạt dễ mặc đồ hơn Sài Gòn chị thấy không? Chị cần khoác thêm măng tô ra ngoài thì dù màu sắc có khác họ đi chẳng nữa cũng vẫn mát lòng như thường.

Tôi hất mặt:

- Mày khéo nói lắm. Có bồ chưa?

Vân nháy mắt:

- A! Hỏi câu đó hơi tò mò ghê.
- Tao là chị, tò mò một tí không được à?

Vân lắc đầu:

- Chị lấy chồng rồi, hết được quyền tò mò.
- Ta chẳng cần.

Tôi nói và đến ngồi trước gương. Sáng nay hình như má tôi đã chớm hồng thì phải. Tôi tìm bút kẻ mắt. Một hàng chì đen kín đáo cho đuôi mắt tôi dài ra thêm—Một lớp son nhạt màu cho môi tôi trẻ trung—Một lớp phấn mỏng cho da tôi mịn màng. Tôi đã làm đẹp xong chưa đầy mười lăm phút ngắn ngủi nhanh chóng. Vân đứng chống nạnh nơi cửa, nhìn tôi trong gương. Tôi bảo nó:

- Chỉ thiếu một điều thuốc hừng hờ trên môi, mày sẽ giống hệt tên du đãng.

Vân cười rộ ràng. Nó bảo:

- Chị định đi đâu mà trang điểm đẹp thế?
- Xuống phố.

Tôi nói. Vân tò mò:

- Xuống phố một mình à?
- Ừ.
- Sao chị không đến chơi nhà bạn.
- Bạn nào?
- Bạn chiều qua đó.

Tôi gật đầu:

- Ừ! Sẽ đến.

Hằng gọi:

- Vân ơi! Đi chưa, bạn mình đến đó.

Vân quay ngoắt trở ra, nói to:

- Chờ Vân chút xíu.

Vớ nhanh cái kính to trên mặt bàn, Vân nói với tôi:

- Em đi chơi Châu nhé.

Tôi hỏi:

- Vân xin phép cô chưa?

Vân vừa chạy vừa cười:

- Em xin từ chiều hôm qua.

Tôi gật đầu. Chờ Vân đi khỏi tôi đến tủ quần áo. Thay bộ đồ ngắn trên người, tôi mặc Jean tím với Chemise trắng, khoác măng tô, trở xuống nhà tôi xin phép cô đến nhà bạn cô gật đầu.

- Cháu cứ đi.

Tôi đứng nhìn cô, tàn ngẩn một chút. Nhưng rồi tôi lại quay đầu ra cửa và đi thẳng.

Tôi đi bộ nhớn nhợ trên con dốc nhỏ dẫn xuống đồi.

Từ đằng xa, tôi mừng tượng thấy Đạt. Tuy vậy, phải đến thật sát ngọn đồi và mắt công leo lên lưng chừng ngôi biệt thự tôi mới nhìn rõ Đạt—Chàng mặc áo chemise màu cà- phê sữa quần màu đậm hơn, Đạt đang hút thuốc.

Tôi hỏi Đạt khi đến thật gần bên chàng.

- Anh điểm tâm bằng thuốc lá à?

Đạt nhìn tôi đăm đuối, gật đầu:

- Nếu em không đến.

- Bây giờ em đến rồi.

- Chúng mình đi ăn nhé.

Đạt nói, và không chờ sự đồng ý của tôi, chàng gọi to:

- Dững ơi, ra ba bảo.

Có tiếng dạ trong veo của Dững, và, từ trong một bụi cây đầy lá, Dững lò đầu ra, nó chạy nhanh về phía chúng tôi. Tôi bước tới, nắm nhẹ bàn tay Dững, cảm động nghẹn cả lời nói:

- Ô! Dững chóng lớn quá! Dững còn nhớ cô Châu không?

Dững nhìn tôi, một chút e dè trong đôi mắt nai bé bỏng của nó. Dững gật đầu, lí nhí:

- Thưa cô, nhớ ạ.

Đạt bảo con:

- Dững chạy vào nói với vú trưa nay ba không ăn cơm nhà nhé.

Dững dạ nhỏ, nó ngẩn ngừ hỏi Đạt:

- Ba có cho con đi không?

Đạt phì cười, chàng xoa tóc Dũng.

- Có, vào thật nhanh rồi chạy ra kéo ba đi mất à.

Dũng chạy vào, chưa đầy năm phút nó đã chạy ra, thở hồng hộc. Tôi giữ tay Dũng, vuốt ngực cho nó. Đạt cười:

- Xong chưa.

- Thừa rồi.

- Chúng mình lên xe.

Dũng bỏ tôi, đến mở cửa xe nhảy lên trước. Nó ngồi băng sau. Tôi ngồi bên cạnh Đạt. Chiếc xe theo đà phóng nhanh xuống dốc đồi. Tôi hỏi Đạt trong gió:

- Chiếc xe ma đây phải không?

Đạt gạt đầu, không nói. Tôi bảo Đạt:

- Anh giống như một chàng tuổi trẻ mê tốc độ.

Đạt cười:

- Anh già rồi!

Dũng nhồm người sang ôm cổ Đạt:

- Ba cho con đi bơi thuyền nghe ba.

Đạt quay nhìn tôi:

- Châu thích không?

- Thích gì?

- Bơi thuyền với bé Dũng.

Tôi cười:

- Nếu đó là một trong những cuộc giải trí ở Đà Lạt, em sẵn sàng dự.

- Châu chưa dự bất cứ một cuộc vui nào ở đây hết à?

- Dạ chưa?

- Châu sẽ được dự hết.

Tôi hỏi Đạt:

- Biết có dự hết được không?

- Tại sao? Nếu em thích.

- Tại những bất ngờ mà em không đoán trước được—Đạt lắc đầu:

- Anh sợ những bất ngờ quá rồi. Cứ nghĩ anh là một người lớn, chúng mình sẽ đỡ thắc mắc hơn.

Chúng tôi ăn sáng ở một quán ăn vắng bên hồ. Chúng tôi bơi thuyền và nô giỡn như trẻ con. Giữa tiếng cười ngây thơ của Dũng—Giữa thời tiết làm dịu lòng người—Giữa thành phố đa tình quyến rũ này, tôi quên mất cả thời gian lẫn không gian, tôi mê chạy đua leo núi với bé Dũng, tôi lí lắc ăn bánh mì nhồi đùi gà quay to tướng Đạt mua trong tiệm để thay vào bữa cơm trưa. Tôi nằm dài lên cỏ nghe hơi đất ẩm xông lên mũi nồng nàn. Tôi quên thời gian cho đến khi mặt

trời xuống—Mặt trời đang lặn ở phí tây, biến thành màu vàng úa chiếu trên các ngọn cây. Tôi tưởng như thời gian vừa ngừng lại. Đạt rủ tôi về. Chúng tôi vào thủy tạ uống nước. Đạt kêu hai ly trà, cho tôi và Đạt—Cu Dũng uống nước ngọt. Nhìn ly trà bốc khói tôi thấy ấm lòng hơn khi tưởng tượng đến cái lạnh của đêm vừa ập đến. Nơi chúng tôi ngồi sát mặt hồ, hơi lạnh bốc lên làm se buốt hai bên má tôi và hơi nóng của ly trà đang ủ kín vành môi tôi—Ly trà thật đậm đà, thật ngon ngọt. Vị đắng, vị chua, vị ngọt kích thích đầu lưỡi, tôi hớp thêm một hớp trà nóng, nghe lòng mình tung lên chơi vơi trong nỗi buồn từ đâu vừa ập đến—Một ngày quên phiền muộn cũng đã qua rồi. Bây giờ là đêm tối! Tôi đã tỉnh giấc ban đêm để nghe lòng mình khát khao một bình yên ấm cúng với gia đình. Tôi thôi không muốn làm Công Chúa đa tình đi hoang trong rừng vắng nữa. Ban đêm lý trí gọi tôi trở về. Đà Lạt ban ngày lãng lơ như cô gái đang xuân—Đà Lạt ban đêm im lìm hoang vắng như cô gái lỡ thì phiền muộn. Tôi nhìn Đạt qua khói thuốc. Vẫn như hôm nào, khuôn mặt người đàn ông chìm vào suy tư, khắc khổ. Vẫn như hôm nào, hai ánh mắt giao nhau, tôi chớp nhẹ hàng mi dấu ánh mắt buồn trong bóng tối che khuất của mái hiên nhô ra, đằng sau Thủy Tạ.

Đạt hỏi tôi:

- Châu đang nghĩ gì?
- Nghĩ đến đêm tối và những phiền muộn của Đà Lạt.
- Những phiền muộn của Đà Lạt nếu có chỉ là khi Châu trở về Sài Gòn.
- Còn đêm tối?
- Khi chúng mình ra khỏi nơi đây.
- Cho em về nhé!

Tôi bảo Đạt, Đạt nói:

- Cho anh uống hết ly trà đã.
- Trà hết nóng rồi anh ạ.
- Thì mình về.

Tôi cười, dắt tay Dũng cùng Đạt bước ra khỏi quán. Càng về khuya Đà Lạt càng thưa người, càng về khuya Đà Lạt càng giá buốt, thế mà Đạt không có vẻ gì là lạnh—Tôi thì cồng cả đôi tay, chúng tôi đi đến chỗ để xe bằng những bước chân dài thênh thang trên đường vắng. Đạt ghé vào quán mua cho tôi gói đậu phụng rang nóng hổi, cho Dũng một gói, tôi hỏi Đạt:

- Sao không cho anh một gói luôn?

Đạt cười lặng lẽ:

- Anh già rồi.

- Cái già của anh và gói đậu phụng đâu có ăn nhập gì đến nhau nhỉ. Tôi hỏi Đạt, Đạt lặng thinh không nói. Tôi nhét gói đậu phụng trong túi áo măng tô ủ cho nóng. Chúng tôi (tôi và cu Dũng) tí tách nhai đậu phụng trong khi Đạt bình thản lái xe—Trong đêm tối, chiếc xe trườn mình ung dung qua từng khu phố, từng con đường—Cuối cùng chúng tôi đã về tới đích sau một ngày bỏ quên quá khứ lẫn tương lai. Tôi đã về đến cổng nhà. Trước khi bước xuống. Đạt hỏi tôi:

- Châu còn muốn dự những cuộc vui tiếp nối nữa không?
- Vẫn còn những cuộc vui nữa à anh?
- Những ngày Châu còn ở đây. Đà Lạt lúc nào cũng vẫn còn những cuộc vui cho Châu.

Tôi cười nhẹ, bước xuống xe. Đạt nói.

- Tối mai đi khiêu vũ nhé.
- Em chỉ sợ sẽ phải dẫm lên chân anh mất thôi.
- Đó không phải là một lời từ chối khéo.
- Từ tối nay đến tối mai còn quá dài.

Đạt buồn buồn:

- Anh sẽ chờ.

Tôi vít cổ Dũng hôn lên má nó.

- Ngủ ngon nhé, cục cưng.

Dũng cười ngây ngô, đôi mắt sáng long lanh trong bóng đêm. Tôi quay lưng vào cổng khi Đạt phóng xe xuống dốc. Con dốc buồn như bóng đêm của Đà Lạt.

Chị ra mở cổng cho tôi. Chị Lăng bảo cô Trâm đã đi nghỉ. Chị hỏi tôi có dùng cơm chị dọn. Tôi lắc đầu nói:

- Tôi ăn rồi, ở nhà bạn.

Chị Lăng nói:

- Cô Hằng, cô Vân cũng ăn cơm ở nhà bạn. Rót cuộc tôi phải ăn một mình.

Tôi cười lặng lẽ. Đi ngang phòng cô Trâm tôi đứng lại, một nửa tôi muốn vào, một nửa tôi muốn lên phòng. Chả biết cô có phiền, có giận tôi không nhỉ? Nghĩ đến nỗi buồn và niềm cô đơn của cô, tôi lại muốn khóc quá. Tôi mím môi đi thẳng lên cầu thang—Ngày mai mình sẽ ở nhà—Ngày mai không ra khỏi nhà một bước, ngày mai mình quanh quẩn bên cô Tôi thấy yên ổn với quyết định của mình một chút.

Sáng nay Vân với Hằng theo chị Lăng đi chợ—Cứ như hình với bóng, lúc nào hai đứa cũng quấn quýt bên nhau. Tôi ở nhà một mình hết đọc sách rồi lại ra vườn.

Cô Trâm hỏi tôi:

- Bộ Châu nhớ nhà sao không đi chơi đâu vậy?

Tôi nói.

- Cháu muốn về Sài Gòn rồi cô ạ.

Cô nhìn tôi ngấm ngĩa, nói đùa:

- Má cháu đã hồng hào đâu mà đòi về, không sợ Du nó bỏ đi lấy vợ bé à.

Tôi cười:

- Cháu nhớ cu Tí quá. Không lên cân cũng phải về. Du lấy vợ bé kệ Du. Cháu đem con lên đây ở với cô nhé. Cô mắng đùa tôi:

- Thôi đi cô, cô ở với tôi chỉ khổ công tôi đỡ dành lau nước mắt.

Tôi lắc lắc mái tóc, giả vờ dối cô có tiếng cười khúc khích và tiếng ríu rít của Hằng với Vân. Tôi bảo:

- Chị Lãng đi chợ về.

Và, chạy ừa ra cổng. Vân khoe tôi:

- Sáng nay em với Hằng làm bánh bột lọc chị Châu ạ.

Tôi hỏi Vân:

- Bánh bột lọc có ngon không?

Vân xuýt xoa:

- Ngon lắm! Tuyệt cú mèo!

Tôi đi theo hai đứa xuống bếp. Vân bắt tay ngay vào công việc bếp núc của nó. Chị Lãng thì lảng xãng nghe Vân nhờ:

- Đun dùm em nồi nước sôi chị Lãng nhé!

- Nhào dùm em thau bột chị Lãng nhé!

- Làm dùm em mớ tôm chị Lãng nhé.

Tôi đứng nghe phát nhức đầu vì những cái dùm, cái nhé của Vân—Hằng nhờ thêm:

- Chị Lãng đừng chờ em nặn bánh xong chị bỏ vào nồi nhé.

Tôi nói:

- Cái gì mà cứ nhé loạn cả lên thế thì làm sao chị “dùm” cho nổi hờ khỉ.

Vân cười:

- Thôi, chị Châu tiếp tay.

Tôi lắc đầu:

- Chị thôi, tao không biết “nhé”

- Chút cấm ăn.

Vân nói. Tôi kéo ghế ngồi cạnh Hằng, nhìn hai đứa xắn tay áo nhào bột. Cuối cùng rồi cũng thành bánh.

Những cái bánh bột lọc nho nhỏ, ở trong có bọc nhân thịt và tôm—

Vân phi hành mỡ tươi lên trên. Hằng giã ớt tỏi làm nước mắm. Tôi ngửi mùi hành phi cùng với mùi nước mắm ngon, cơn đói cồn cào.

Nước miếng ứa ra chân răng lạnh buốt.

Vân ăn thử một cái, nó khen thật ngon—Hằng ăn thử một cái, Hằng tấm tắc. Ngon vô cùng. Vân ăn đến cái thứ hai, nước mắt rớt lên vạt áo. Tôi cười:

- Áo may một lát đi chơi với bồ thì... ngon hơn nữa.

Vân vênh mặt lên, nó tỉnh bơ cười:

- Mùi này ngon thật chứ sao. Hiếm lắm à.

Tôi bảo Vân:

- Cho tao ăn thử một cái.

Vân nói:

- Cứ tự nhiên.

- Ăn bằng cách nào.

- Ăn bằng tay.

Tôi lắc đầu:

- Eo ơi, bẩn.

- Bẩn mới ngon.

Vân nói. Tôi bảo Vân:

- May bốc đút vào miệng cho tao đi.

Vân cắn nhai:

- Ông Du chiều chị đến mức thế sao?

Tôi nói:

- Thế mà chiều à?

- Chị hư là phải.

Tôi nhăn mặt:

- Nè, đừng có lên mặt chị hai tao nghe.

Hằng đứng cạnh nưt vào miệng tôi miếng bánh. Chưa kịp thấm mắ, chiếc bánh chưa mùi vị. Tôi nhón tay vào đĩa bánh. Vân khuyến khích:

- Ăn bản thử xem. Ngon hơn ăn sạch nhiều.

Tôi công nhận ăn bốc, ăn thử ngon hơn ăn đàng hoàng ăn gọn ghẽ nhiều. Chỉ một thoáng sau đó đĩa bánh bột lọc vơi đi một nửa vì những cái ăn thử của ba đứa. Chị Lăng nhăn tị tôi:

- Mấy cô ăn như vậy một lát làm sao ăn cơm.

Vân cười:

- Em ném thử mà chị.

Tôi mang đĩa bánh lên bàn ăn. Vân nhìn theo hỏi:

- Chị độc quyền đó hờ?

Tôi nói:

- Cất đi kẻo chúng may ném hết.

Hằng nói to:

- Em ném mới cái thứ ba à nghe.

- Ném “ít” thế còn than gì nữa.

Vân ồn ào hơn:

- Cho Hằng ném thử vài lần nữa chắc đĩa bánh không còn một cái.

Cô Trâm đi từng bước nhỏ xuống bếp. Nhìn chúng tôi cô hỏi:

- Chuyện gì mà ồn ào thế,

Tôi nói với cô:

- Hằng với Vân làm bánh bột lọc cô à.

Cô cười:

- Thế à!

Vân mách:

- Chị Châu có chồng có con rồi mà y như con nít ấy cô, dành ăn với tụi con hoài.

Hằng nói:

- Chị Châu dành nguyên một đĩa bánh to tướng.

Tôi trợn mắt la Vân:

- Mấy nhỏ này nói gian quá chừng. Cô thấy Vân nó ném thử một lần mà đĩa bánh với nửa kia cô.

Cô Trâm cười rộ ràng. Cô bảo Vân:

- Thôi, cứ để cho Châu nó làm con nít như Vân nót những ngày ở Đà Lạt đi, mai mốt về Sài Gòn rồi lại bù đầu trong bồn phận.

Tôi nhìn cô Trâm với ánh mắt đầy biết ơn. Phải đấy! Những ngày ở Đà Lạt xin hãy cho tôi làm con gái—Giả vờ xem như tôi là con gái trẻ trung để tôi đỡ lo âu thắc mắc—Để tôi vui chơi bình yên—cho tôi quên chồng, quên con một vài ngày ngắn ngủi. Du đừng buồn em nhé! Cu Tí đừng giận mẹ nhé! Khi trở về em sẽ sống đời sống bên anh làm vợ hiền, khi trở về mẹ sẽ là người mẹ thương yêu con nhất. Bữa cơm trưa thật ngon. Cô Trâm ngồi chờ tàn mâm cơm mới đứng dậy. Chúng tôi uống trà với cô rồi chen nhau lên phòng. Cô hỏi với từng đứa. - Ngày hôm nay các cháu không đi chơi đâu à?

Vân nói:

- Cháu sợ đi hoài Đà Lạt hết quyền rũ nên để dành đi từ từ đó cô.

Cô Trâm hỏi tôi:

- Còn Châu?

- Cháu có hẹn với bạn tối nay đi khiêu vũ. Nhưng có thể là cháu sẽ không đi.

Cô Trâm cười:

- Cô biết đến tối cháu sẽ đổi ý kiến. Thôi, đi nghỉ nhé.

Vân với Hằng xô nhau lên phòng trước. Tôi đi sau chúng nó, nhìn từng bước chân tí tách của hai đứa, thấy tiếc thời con gái vô chừng.

Bâng Khuâng Tơ Trời

Chương 7

Tôi không rõ được lòng tôi, thật sự tôi yêu Đạt hay chưa mà sao lòng tôi thì lúc vui, lúc buồn. Tim tôi lúc rộn ràng lúc lơ đãng? Có thể, tôi đã yêu, một thứ tình yêu đậm hơn tình thương một chút thôi, cũng không hẳn là tình yêu sôi động trai gái nữa—Chúng tôi có một thứ tình mong manh và lặng lẽ. Tự trong đôi mắt, tôi biết Đạt yêu tôi nhưng với những lần đi bên nhau Đạt thường trầm lặng—Không giữ ý, Đạt cũng không sỗ sàng khiến tôi phải lo âu mình có lỗi. Ở những con đường chúng tôi đã đi qua, có dấu chân vui cũng có dấu chân buồn. Ở tình yêu, mao. hiểm này, chúng tôi không phải là những kẻ phạm tội bởi tình yêu này quá cao—Quá tuyệt vời trong ý nghĩ của cả hai.

Tôi xuống hết con dốc nhỏ thì thấy Đạt. Nhớ lúc nẫu Vân đã nói đùa tôi.

- Thế nào em cũng phải theo dõi chị xem chị hẹn hò với tên đàn ông nào để về Sài Gòn có đề tài chế riều anh Du.

Tôi bảo Vân:

- Mà theo dõi tao vô ích. Tao biến như ma và về cũng như ma.

Tuy nói vậy tôi cũng lo lo Vân tinh quái đi theo tôi thật.

Lúc tôi ra khỏi cổng Vân còn mãi nghe chị Lăng kể chuyện đời chị.

Tôi yên lặng đi nhanh như chạy xuống con dốc nhỏ. Chiếc áo dạ hơi kiểu cách làm vướng bước chân tôi. Phải cố gắng lắm tôi mới không vấp ngã.

Đạt mặc bộ đồ trẻ trung hợp thời. Áo chemise màu xanh nhạt—Nhạt hơn da trời lúc hừng sáng và quần nỉ xám. Đà Lạt không mặc veston. Chàng chỉ thắt cravate đậm màu thời trang. Tôi đứng bên cạnh Đạt, với đôi giày cao gót cao và cố gắng lắm, tôi mới chỉ ngang mũi chàng.

Tôi nói:

- Một tí nữa thì em không đến.

Đạt cười:

- Một tí nữa thì anh đem xe đến sát cổng nhà em.

- Dững đâu?

Tôi hỏi. Đạt nói:

- Anh không kiếm nổi cho Dững một cô bạn gái bằng nó để khiêu vũ nên hôm nay Dững ở nhà.

Tôi cười, ngồi bên cạnh Đạt, tôi hỏi:

- Anh cũng biết nói đùa nữa nhỉ?
- Nói đùa ai mà không biết.

Rồi Đạt hỏi tôi:

- Sáng nay em làm gì?

Tôi nói:

- Đọc sách xong ăn bánh bột lọc Hằng, Vân làm.
- Bánh bột lọc là bánh gì?

Đạt hỏi, hơi có vẻ lạ lùng. Tôi cười nhỏ:

- Bánh bột lọc là... bánh bột lọc. Em đâu biết còn tên nào khác nữa.
- Có ngon không?
- Ngon tuyệt cú mèo.

Đạt cười:

- Ngon... tuyệt cú mèo là gì?

Tôi lúng túng tránh đôi mắt chế riễu của Đạt—Không trả lời.

Khi chúng tôi đến nơi—Cuộc khiêu vũ đã bắt đầu. Chủ nhân cái party này là một thiếu nữ còn trẻ và đẹp—Cô ta khoảng mười tám đến hai mươi tuổi. Theo lời Đạt nói, cô bé là con ông phụ tá giám đốc đồn điền café và trà ở Blao, bạn Đạt—Cô học Couvent des Oiseaux. Thỉnh thoảng vẫn được bố mẹ cho phép mở party như thế để họp mặt bạn bè. Đạt “đặc biệt” nhất trong đám khách—Có lẽ, Đạt giới thiệu tôi với bố mẹ cô bé.

- Cô em họ tôi ở Sài Gòn mới lên:

Và, quay sang tôi, Đạt nói:

- Đây là ông bà Thái.

Bà Thái có nụ cười cởi mở xinh đẹp, bà vồn vã nắm tay tôi.

- Em gái ông Giám Đốc xinh quá!

Tôi nhìn ông “Giám Đốc Đạt”. Đạt quay đi, vờ như không nghe không thấy tôi nhìn Đạt. Tôi theo bà Thái vào nhà—Cô con gái chạy đến bên mẹ, nhìn tôi cười, những nhéo ôm lưng mẹ hỏi:

- Mẹ ơi, ai đây mẹ?
- Em gái chú Đạt đó.

Bà Thái nói. Cô bé cười:

- Thế con phải chào cô bằng cô gì hở mẹ?

Tôi nói:

- Tôi tên Châu.

Cô bé nhí nhảnh:

- Cô Châu dễ thương quá, cô vào nhà nhảy với Phụng nhé.

Đạt đã tới cạnh tôi chàng bảo Phụng:

- Cô Châu phải nhảy với chú chứ sao lại với Phụng?

- Phượng dẫn môi, cũng nịu:
 - Trời ơi! Chú có em gái đẹp thế mà hôm nay mới đưa đến nhà Phượng.
 - Châu ở Sài Gòn.
 - Sao không bao giờ Phượng nghe chú nhắc cô Châu vậy?
 Tôi cười với Phượng:
 - Tôi là em gái, chú Đạt nhắc đến làm gì, chú nhắc tên bồ chú kia chứ.
 Phượng cười:
 - Thế à? Vậy mà Phượng cứ tưởng...
 Chưa dứt câu Phượng chạy biến vào bóng tối. Ông bà Thái đã ra ngoài đón khách. Tôi đi theo Đạt vào gian trong, lúc này, ban nhạc đang chơi một bản nhạc buồn. Màu tím của ánh đèn làm mờ những bước chân tìm đến nhau. Họ đang nhảy slow—Thật chậm—Những vòng tay tìm đến nhau—Thật chậm—Những vành môi chờ đợi, những mái tóc đỏ dài nghiêng bờ vai theo con gái. Thật chậm, tôi cũng đã nhảy với Đạt. Bước chân vụng về, tôi chực bước lên chân Đạt. Không hiểu vì tôi nhảy dở hay vì tôi bối rối bởi vòng tay Đạt ôm siết lưng thon tôi. Có một dòng điện có tác dụng làm tê dại một phần thân thể. Làm ngưng hơi thở của tôi bất cứ lúc nào. Tôi dừng lại giữa khi bóng tôi vẫn bao trùm. Đạt hỏi khẽ:
 - Sao thế?
 Tôi lắc đầu:
 - Bỗng dưng em chóng mặt.
 - Ra ngoài một chút nhé.
 - Vâng.
 Đạt mở một cánh cửa ăn thông ra vườn một cách thông thạo. Tôi bước theo Đạt nghe gió đêm se da mặt buồn phiền. Chúng tôi đi dạo dưới hương thơm của các loài hoa—Một thứ hương thơm làm mát dịu lòng người—Làm tỉnh giấc những tế bào vừa chực chết trên thân thể tôi. Tôi thở một hơi dài thoải mái. Đạt bảo tôi:
 - Em làm ma vì chỉ ma mới thích hợp với không khí lạnh cam này.
 Tôi cười:
 - Thế, nhưng em lại sợ ma hơn ai hết.
 - Em muốn về không?
 Đạt hỏi. Tôi nhìn Đạt trong bóng tối:
 - Nếu không làm mất cuộc vui của anh.
 - Anh không bao giờ có cuộc vui.
 - Thế chúng mình về nhé.
 Đạt kéo tôi ra mé vườn—Sát cánh cổng—Xe Đạt lẫn loan trong đám

lá xanh. Đạt mở cửa xe bảo tôi lên:

- Nhanh lên, mình trốn chủ nhà.

Tôi cười, nghe một chút thích thú vui nhộn trong trò chơi chạy trốn này. Đạt phóng xe thật nhanh. Tiếng đá sỏi kêu xào xạc như tiếng còi báo động. Tôi dựa lưng lên xe, nhắm mắt.

- Em ngủ nhé!

Tôi nói. Đạt gạt đầu:

- Ngủ đi, bao giờ đến rừng thần tiên anh gọi dậy.

Tôi nhìn Đạt ngẩn ngơ. Đạt vỗ nhẹ lên vai tôi:

- Ngủ đi! Công chúa nhỏ.

Tôi nhắm mắt. Có một dòng nước mắt âm thầm đang chảy nhẹ lên má tôi—Giọt nước mắt buồn phiền hay cảm động? Tôi không biết được. Hay, tôi yêu Đạt mất rồi?

Tôi mở bừng mắt. Đạt vẫn lặng lẽ lái xe—Chàng không nhìn tôi. Thôi, tôi biết tôi yêu Đạt rồi!

Tình yêu của tôi có một phần tội lỗi trong chín phần trong sạch. Có một phần đam mê trong chín phần cảm động. Tôi gọi tên Đạt, thật nhỏ. Đạt không quay lại. Tôi nắm bàn tay Đạt:

- Anh đang nghĩ gì về em, hử Đạt?

- Anh nghĩ em ngây thơ như một con nai con. Tôi cười nhẹ:

- Nai con à? Thế anh có là cáo già không?

- Còn tùy.

- Nghĩa là sao?

- Có lúc anh là cáo già, cũng có lúc anh là dòng suối bình lặng êm đềm.

- Lúc này anh là gì?

- Anh đang nghĩ.

Tôi nhồm người lên:

- Cho em xuống đi bộ, ngồi xe hài cuồng chân quá.

Đạt không nói cũng không ngừng xe. Chàng đi thẳng, tôi chẳng phân biệt nổi những đoạn đường đã đi qua bởi đêm tối và cũng bởi tôi lơ đãng. Nếu trong tình yêu và bốn phận tôi cũng lơ đãng như thế này có phải tâm hồn tôi bình thản biết bao không?

Đạt không đưa tôi về nhà mà chàng đưa tôi thẳng về nhà Đạt. Bà vú ra mở cổng cho Đạt. Đạt hỏi:

- Dững đâu, vú.

- Dững ngủ rồi.

Vú nói, Đạt gạt đầu, chàng dặn:

- Vú pha cho tôi hai ly trà đem ra vườn.

Vú lặng lẽ đóng cửa và tỏ ý đã nghe—Từ chỗ để xe, chúng tôi sánh

vai nhau vào nhà. Tôi cởi chiếc áo khoác vắt lên thành ghế. Chùi phần son bằng khăn mặt nhỏ, tôi ngả nhẹ người lên mặt nệm, không nói.

Đạt đã thay bộ đồ dạ hội bằng một chemise ngắn tay, mát mẻ. Chàng không mặc áo ấm. Cái lạnh của Đà Lạt không thấm nổi vào thịt da chàng, tôi nghĩ thế. Đạt rủ tôi ra vườn—Bên khóm tỉ muội nồng nàn, hai ly trà bốc khói nghi ngút. Mùi thơm của hoa ban đêm hình như nồng thắm hơn ban ngày, và, Đà Lạt ban đêm cũng gợi tình hơn ban ngày. Ngồi đây, tôi nghe rõ cả tiếng thông reo vi vút trên đồi, tôi nghe rõ cả nhịp đập của tim tôi. Tôi đang yêu chẳng? Trời ơi! Tôi lại hư đến thế sao? Tôi yêu Đạt thật mất rồi. Tôi hư đến bỏ chồng, bỏ con đi yêu một người đàn ông lạ! Tôi nhắm mắt. Thôi, không dám nghĩ nữa. Cứ thế này cho tôi tan biến đi, tôi thoát xác, tôi là ma. Có thật tôi là ma hay không? Tôi ám ảnh Đạt từ ngày, từ tháng. Tôi là ma tôi đến trong một lúc Đạt không ngờ nhất và tôi sẽ biến cũng thật bất ngờ nhất. Tôi điên rồi! Tôi điên mất rồi!

Đạt nói:

- Em lạnh sao?

Tôi lắc đầu:

- Không.

- Sao cơ ro thế?

- Gió thổi se da thịt em.

- Con gái Đà Lạt má hồng hơn đánh phấn là nhờ gió se da vậy đó.

Tôi hỏi:

- Thế, cô Phượng má có hồng không?

- Chắc có.

Đạt nói. Tôi nhăn mặt:

- Tại sao lúc nãy anh giới thiệu em là em họ anh?

- Bộ Châu không muốn làm em anh à?

- Không!

Tôi trả lời bướng bỉnh. Đạt hỏi:

- Châu định làm gì?

- Châu là cô bạn gái trẻ của anh—Anh là ông bạn già của Châu.

- Thế à?

- Ừ!

- Còn gì nữa không?

- Hết.

Đạt cười nhẹ, chàng chợt hỏi:

- Con nai con, có phải sự thật em đã có gia đình và có con rồi chứ.

Tôi gật đầu:

- Vâng, đó là sự thật.
- Anh vẫn không tin một chút nào hết.
Tôi ngạc nhiên:
- Anh cho là em nói dối à?
Đạt lắc đầu:
- Em không nói dối, nhưng em giỏi tưởng tượng.
- Tưởng tượng cái gì?
- Em chưa có gia đình, phải thế không?
Tôi lắc đầu:
- Không. Em có gia đình rồi.
Đạt chọt choàng tay lên vai tôi, bóp mạnh:
- Em là một người con gái tinh quái, điêu ngoa, em lạ lùng kỳ quặc.
Tôi kêu úi lên, gỡ tay Đạt ra khỏi vai tôi, òa khóc:
- Em về! Cho em về!
Đạt bảo:
- Không, nhất định lần này anh không mắc mưu em nữa.
- Cho em về!
Tôi hét lên. Đạt nói to:
- Không, anh phải giữ em.
- Giữ em để làm gì?
Tôi vờ chùi nước mắt bằng vạt áo dạ hội, hỏi Đạt.
Đạt cười nhẹ:
- Giữ em để khỏi bị em đánh lừa.
- Em đánh lừa anh cái gì chứ.
- Em khôn lắm, anh cãi thua em.
- Anh khôn thì có, anh đúng là cáo già.
Đạt nhún vai:
- Anh khôn thì anh đâu có bị em đánh lừa đến nỗi phải trốn về cái xứ buồn phiền này mà ở. Em đúng là một cô gái tinh ranh bướng bỉnh.
Tôi ngồi phịch xuống ghế, duỗi hai chân, bảo Đạt:
- Thôi, được rồi, anh muốn nghĩ sao tùy anh.
- Anh chẳng nghĩ gì cả.
Đạt nói. Tôi hỏi xẵng giọng:
- Anh không nghĩ gì cả thì tại sao anh bảo em lừa anh?
- Tại em khôn quá. Lần đầu tiên anh gặp một người con gái tinh nghịch như em.
- Anh hiểu lầm em rồi.
Tôi nói nhẹ, chán nản—Đạt im lặng, chàng châm thuốc hút. Bỗng
dưng tôi cảm thấy nỗi buồn đang đi từ từ vào lòng tôi. Nỗi buồn đến
thật chậm nhưng chắc chắn khiến tôi chỉ biết đón nhận mà không còn

cách nào đẩy lui được nữa. Trên bầu trời đã thấy ẩn hiện những vì sao—Aùnh trăng thì vẫn ở cuối chân trời xa tít đêm nay trăng không tròn—Còn mấy đêm nữa thì trăng đẹp nhỉ? Tôi quên mất ngày tháng. Tôi quên mất cả chính tôi. Ở bên Đạt, tôi như thoát xác thành một người con gái khác—Tôi đã quên tôi! Đã quên Du! Và, đã quên con! Tôi thật là một người đàn bà hư hỏng! Không phải do lòng tôi hư hỏng thế nhưng chính vì hoàn cảnh—Có lẽ, hoàn cảnh tạo dịp cho tôi! Trời tạo cho tâm hồn tôi lãng main đa tình. Bố mẹ cứ tưởng tôi ngoan Du cứ tin cậy tôi. Các em cho tôi đã an phận và sung sướng rồi. Ôi! Thế thì chỉ một mình tôi biết tôi, Đạt thì tưởng tôi thích đùa giỡn tinh quái như thế, để làm khổ Đạt. Bây giờ Đạt không buông tha tôi, tôi phải làm sao?

- Bao giờ thì anh cho em về?

- Bao giờ em thật ngoan.

Tôi cười cười:

- Em mà ngoan được thật là khó.

Đạt nắm tay tôi kéo dậy:

- Thì thôi về, nai con.

Tôi lắc đầu bướng bỉnh:

- Em không muốn về nữa. Em muốn ở đây.

Đạt nheo mắt.

- Khi em phá phách lừa dối một người khác, em có cảm thấy vui thích không hờ nai con?

- Tên em là nai con đấy à.

- Ờ!

- Buồn cười nhỉ?

- Sao lại. buồn cười?

- Em mà là nai con.

- Thế em là gì?

- Em là cáo già.

Đạt cười ròn tan. Tôi bước theo Đạt ra vườn. Đà Lạt về đêm im như thành phố chết, lạnh như bãi tha ma Tôi là một trong những con ma thích đi đêm—Có lẽ thế. Chúng tôi đi bộ, con dốc vắng trơn trượt lạnh lùng. Tôi nắm tay Đạt cho khỏi ngã, không nói thêm một lời.

Đến cổng nhà, Đạt định hôn tôi, song lại thôi. Tôi thở phào vừa nhẹ nhõm, vừa tiếc nuối sao đó, Đạt nói:

- Chúc em ngủ ngon.

Tôi bảo:

- Chúc anh đêm nay trần trọc suốt đêm.

Đạt mỉm cười quay đi. Tôi gọi cửa thật khẽ. Như một tên ăn trộm, khi

chị Lăng vừa hé cánh cổng, tôi đã lọt vào bên trong kèm theo một câu cảm ớn quen thuộc.

Bâng Khuâng Tơ Trời

Chương 8

Vân đã bắt đầu cảm thấy chán Đà Lạt và nó thắc mắc tại sao tôi đi hoài đi hủy mà không hết chỗ đi, ngày nào cũng thấy tôi ra khỏi nhà mà không chán. Vân muốn về Sài Gòn. Tôi cũng muốn về Sài Gòn như Vân, nhưng không hiểu bởi một ràng buộc, một níu kéo nào mà tôi cứ chần chờ. Thêm vào cô Trâm giữ chúng tôi ở lại. Vân rên buồn từ giờ này sang giờ khác. Mặc dù có Hằng ở bên cạnh, Vân vẫn nhớ Sài Gòn như thường.

Vân rủ Hằng về Sài Gòn chơi nó sẽ đưa Hằng đi vung vít, xinê, bát phở, ăn kem đủ thứ. Hằng đã có vẻ mê mê Sài Gòn nhưng nó sợ cô Trâm không cho đi. Tôi bảo Hằng:

- Chừng nào cô khoẻ hẳn đã, Hằng xin cô đi Sài Gòn chơi với chị.

Vân bĩu môi:

- Hằng đi Sài Gòn chơi với em chứ chơi gì với chị. Về Sài Gòn chị là của ông Du rồi, ai mà dám “đụng” vào chị.

Tôi mắng Vân:

- Mày thù gì anh Du mà suốt ngày đả kích anh ấy vậy. Tao thấy Du là một người chồng tốt, một ông anh rể hiền lành.

Vân cười:

- Em đả kích gì anh ấy đâu. Tại thích nói đùa cho vui thế thôi. Hơi một tí thì bênh.

Tôi không cãi Vân, bỏ ra vườn một mình. Đã hai ngày hôm nay tôi không ra khỏi nhà—Như thế là tôi không đến Đạt—Tôi buồn tím cả người. Ở Đà Lạt mà không đi chơi, không đi dạo, chỉ ăn rồi ngủ, rồi đọc sách thì quá buồn, quá chán, quá lẽ loi. Đã mấy lần tôi định đi chơi một mình nhưng vì Vân không đi, Hằng cũng không đi nên tôi cũng không đi nốt. Vân suốt ngày nằm trong phòng ôm gối than buồn. Hằng suốt ngày ôm khư khư quyển truyện. Tôi suốt ngày thơ thẩn ngoài vườn, nhìn buổi sáng nắng lên soi hờn đôi má, nghe buổi chiều gió thổi se da—Buổi tối một mình nghe lòng buồn quá quất—Tôi nhớ Đạt! Như thế có phải là tôi đã bắt đầu yêu rồi không? Tôi nhớ Đạt nhưng tôi sợ Đạt, nên tôi không dám đến—Buổi sáng đứng

ở cổng tôi thấy Đạt phóng xe qua. Lúc đó có Hằng, có Vân, có cô Trâm nên Đạt đi thẳng và tôi thì cố thản nhiên, nhìn cây lá hai bên đường, tưởng như Đạt réo gọi. Tình yêu ời ta lãng mạn tuyện vời nên ta cảm thấy được tình yêu trong ta quá nhiều, quá tràn. Trong ánh mắt, trong con tim, trong tận cùng tâm hồn ta—Tình yêu chồng, yêu con vẫn vẹn toàn, đầy đủ, và tình yêu Đạt thì quá mong manh nhưng không kém phần tha thiết. Như thế mình có lỗi không nhỉ? Đạt tưởng tôi chưa có chồng nên càng ngày Đạt càng tỏ vẻ sẵn đón tôi hơn. Càng ngày tình yêu càng thắm hơn. Tôi thì tự an ủi mình chỉ xem Đạt như bạn—Như một người bạn già—Theo lời Đạt. Vậy mà tự trong con tim tôi, tình yêu đến bao giờ tôi không biết. Tôi đã yêu Đạt. Vân với Hằng đi tìm tôi. Hai đứa đã mặc quần áo đi chơi. Vân hỏi.

- Đi ciné với tụi em không, chị Châu?

- Buổi chiều đẹp thế này đi ciné phí.

Tôi nói. Vân kéo tay Hằng:

- Thôi , chị ở nhà ngắm cảnh, em đi chơi với Hằng đây. Tiếng Hằng cười ròn tan lan dần đến cổng. Tôi lại nghĩ đến Đạt và, không thể đợi chờ, tôi chạy lên phòng thay quần áo thật nhanh. Thật sơ sài, tôi tìm đến Đạt. Thật sơ sài, tôi có vẻ trẻ lại bé bỏng, không son phấn tôi mang đầy dáng dấp trẻ con. Tôi đi như chạy trên con dốc nhỏ. Giờ này chắc Đạt không ngờ tôi đến đâu nhỉ? Tôi đứng ở cổng, chưa muốn gọi cửa, chưa muốn bấm chuông, chưa muốn có sự xuất hiện của Đạt. Tôi đứng để bề trộm một đoá hoa màu hồng. Hoa hồng tượng trưng cho tình yêu. Tôi không đường hoàng tôi đã lén lút vụng trộm trong tình yêu.

Từ sau lưng tôi, tiếng cười ngọt và ròn lọt đến. Tiếng nói của Đạt cũng lọt đến. Tôi quay lại—Bóng Đạt đổ dài nghiêng ngửa bên cạnh một cô bé. Bích Phượng chắc. Tôi đứng im nhìn Đạt, Đạt mỉm cười với tôi thản nhiên và trêu chọc. Phượng nắm tay Đạt, đi dung dăng trong vườn. Thấy tôi, Phượng buông tay Đạt chạy nhanh lại:

- Ờ! Cô Châu! Chú Đạt vừa nhắc cô.

Tôi cười với Phượng, không nhìn Đạt:

- Chú Đạt nhắc tôi làm gì—Chú chỉ nhắc bồ chú mà thôi.

- Thế cô là gì của chú Đạt nhỉ?

Phượng nháy mắt tinh nghịch, hỏi tôi. Tôi nói:

- Tôi là em gái của chú ấy.

Phượng cười cười, cô bé khoe:

- Phượng vừa ở Blao ra cùng xe với chú Đạt. Hôm nào cô lên đồn điền chơi, vui lắm cơ.

Tôi gật đầu:

- Thế à!

Phượng nói:

- Phượng về nhé! Tối nay chú Đạt đưa cô đến nhà chơi.

Đạt mở cổng cho Phượng ra, tôi tưởng Đạt sẽ đưa cô bé, không ngờ cô bé đi bộ một mình xuống dốc. Tôi hỏi Phượng:

- Chú Đạt không đưa Phượng về à!

Phượng cười:

- Phượng thích đi bộ thú hơn. Nhà bạn Phượng ở gần đây, Phượng còn đến bạn.

Đạt nói:

- Phượng về nhé.

Phượng vẫy:

- Chúc vui, chú.

Đạt cười. Phượng chạy xuống dốc, chiếc áo đầm màu xanh bay nhõn nhõ trong gió thật xinh, thật hồn nhiên. Tôi nhìn theo bóng Phượng mà chột buồn. Cay ở mắt, duren như tôi đang khó! Thật là vô lý—Duren như tôi đang ghen với Phượng thì phải.

Đạt để tay lên vai tôi, chàng gọi khẽ:

- Châu ạ.

Tôi không quay lại. Mình có lý do để hờn để ghen để làm reo làm nũng nhĩ? Đạt bước tới một bước, chàng đã đứng ngay mặt tôi—Đôi chân dài và vai áo rộng đã che gọn tầm mắt tôi. Tôi chậm rãi quay mặt, chân bước lên đồi. Đạt đi bên cạnh hút thuốc, tôi không nói, không cười—Cứ như thế, chúng tôi đã lên đến đồi thông. Tôi dừng lại, hỏi Đạt.

- Sao anh không đưa Phượng về, theo em làm gì?

- Cô ấy có cho phép anh đưa về đâu.

Đạt nói. Tôi dậm nát những cọng cỏ non, không trả lời—Đạt chột kêu rú lên, ngồi thụp xuống cỏ rên rĩ. Tôi quên giận chạy lại hỏi:

- Anh sao thế?

- Anh vấp phải cục đá nhọn, chảy cả máu chân. Tôi quỳ gối xuống cúi nhìn bàn chân Đạt. Bất ngờ, Đạt ôm trọn thân hình tôi. Lăn một vòng, Đạt hôn tôi, tham và bạo. Tôi sững người mất vài giây ngăn ngủi để đón nhận nụ hôn ấy. Tôi khẽ đẩy Đạt ra, nhưng sức nặng thân thể Đạt như muốn dìm hẳn tôi vào đam mê, môi tôi ẩm và ngọt. Chân tay tôi thừa thãi vụng về, tôi quên hết quá khứ lẫn hiện tại. Chỉ có tình yêu, chung quanh tôi. Và, tôi hôn lại Đạt, vụng về y như lần đầu tiên biết hôn môi, Đạt cười nhẹ, chàng đẩy tôi xuống cỏ, với đôi tay chắc chắn lạ thường chàng ôm nghiêng tôi và hôn tôi—Lần này tôi đón nhận bằng tất cả đam mê, bằng tình yêu nụ hôn quá mạnh bạo.

Khi tôi gần ghét thở Đạt mới buông tôi ra, chàng nói nhỏ, thật nhỏ:

- Anh yêu em.

Tôi nằm im, không nói. Phút đam mê làm mềm lòng tôi đã qua đi. Lý trí tôi mạnh hơn tình cảm nên lý trí đã gọi tôi trở về.

Tôi bảo Đạt:

- Thôi, anh nhé! Chỉ một lần này thôi.

Tôi ngồi dậy, vuốt tóc ngay ngắn. Đạt dựa gốc thông hút thuốc, tôi ngồi bên cạnh Đạt, đầu hơi dựa lên vai chàng.

Đạt bảo tôi:

- Có điều gì làm em e dè và lo lắng hử Châu?

Tôi lắc đầu:

- Không có gì cả.

- Em có yêu anh không?

Đạt hỏi tôi nhẹ nhàng—Tôi nói nhỏ:

- Em cũng đang tự hỏi như thế.

- Em phân vân đấy à?

- Nếu chưa có gia đình, em sẽ chẳng phải phân vân gì cả.

Đạt dụi tắt điếu thuốc xuống cỏ, chàng ôm choàng lấy tôi:

- Đừng nói như thế nữa, Châu. Anh biết em chưa có gia đình, em cứ muốn làm đùa giỡn để hành hạ anh thôi. Anh yêu em, em biết thừa điều đó phải không? Em tinh khôn quá lắm nên em đã đánh lừa được anh bỏ Sài Gòn lên đây. Như thế, em vẫn không vừa lòng sao? Còn muốn anh bỏ Đà Lạt đi đâu nữa bây giờ?

- Anh vẫn không tin em đã có gia đình à?

- Không!

- Anh nhất quyết như thế?

- Ừ!

Tôi thở dài:

- Vậy thì lần này em là người trốn anh chứ không phải anh trốn em nữa đâu nhé.

Đạt cười cười:

- Em khôn đến mấy em cũng chỉ là cô bé con. Lần này đó em vượt khỏi tay anh.

- Một buổi sáng nào đó trở dậy, anh nhìn ra vườn thấy những cành tỉ muội kém tươi, hoa trong vườn không nở, ngày đó em đã biến khỏi cuộc đời anh.

Đạt nói:

- Anh không tin—Anh bắt đầu là cáo già—Anh không tin em nữa. Anh theo dõi từng bước chân em. Không cách nào em biến khỏi đời anh được.

Tôi muốn úp mặt lên ngực Đạt mà khóc. Tôi thương Đạt quá. Tôi yêu Đạt rồi nên tôi không muốn chàng buồn, tôi sợ Đạt khổ. Thế nhưng, tôi nói thật Đạt không tin. Bây giờ tình yêu đến, tôi lại tự đánh lừa mình, để yêu Đạt. Tôi yêu Đạt, ở dáng dấp, ở khuôn mặt, ở sự chín chắn của một người lớn tuổi. Tôi đã bị quyến rũ từ lúc nào. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao người đàn ông yêu vợ mà vẫn ngoại tình. Bây giờ tôi mới hiểu tình yêu không hẳn chết đi khi hai người đã lấy nhau. Tình yêu lúc nào cũng rộng lớn tràn đầy, cũng mới mẻ bao la, cũng tình tứ lãng mạn cả. Tình yêu sống mãi trong từng người, từng lúc, từng hoàn cảnh khác nhau.

Đạt hỏi tôi:

- Em đói chưa?

Tôi lắc đầu:

- Chưa. Chúng mình ở đây mãi, đừng trở về nữa nhé.

Đạt cười:

- Em muốn làm công chúa ngủ trong rừng thật đấy à?

- Em là một con bé tinh nghịch trốn nhà đi chơi khuya—Sợ bị đòn nên con bé không dám về nhà nữa.

Đạt lắc đầu, chàng nói:

- Không, lúc này em ngoan như một cô công chúa đại khờ chứ không còn khôn lanh tinh quái nữa.

Tôi hỏi Đạt:

- Anh thích em làm công chúa à?

- Ừ!

- Công chúa này không bao giờ lấy được Hoàng Tử đâu mà hy vọng.

- Anh sẽ cưới em.

Đạt nắm chặt hai vai tôi, chực hôn. Tôi rung mình, nước mắt ứa ra hai khoé mắt. Tôi đẩy Đạt ra, đứng dậy:

- Em đói bụng rồi.

Đạt thở nhẹ:

- Chúng mình đi ăn.

Tôi gật đầu. Đạt dìu tôi về nhà. Tôi hỏi Đạt:

- Anh có yêu Bích Phượng không?

Đạt mắng tôi:

- Nói bậy.

Tôi cười nho nhỏ:

- Bích Phượng xinh và dễ thương lắm.

Đạt tròn mắt:

- Em muốn anh ở tù hả? Cô bé ấy chưa đầy hai mươi tuổi.

- Anh là cáo già mà sợ gì?

- Anh chỉ muốn ăn thịt em thôi.

Tôi quay đi, nghe lạnh hai vai, môi mềm đi trong tiếng thở dài không kịp giữ.

Tôi ngồi chờ Đạt ở salon, Đạt thay quần áo. Lúc trở ra tôi hỏi Đạt:

- Dững đâu?

- Dững ở Blao với bà Thái. Chiều mai mới về.

Tôi theo Đạt ra xe. Buổi tối đã xuống, tôi lạnh, ngồi sát vào Đạt.

- Cho em về qua nhà một chút nhé!

Tôi nói, Đạt hỏi:

- Để làm gì?

- Để trang điểm.

Đạt nhìn tôi đầm ấm, chàng nói:

- Cứ như thế này em đẹp lắm rồi! Không cần trang điểm thêm.

Tôi cười:

- Anh không thích em làm đẹp à?

- Nếu em thích.

- Thôi vậy.

Đạt cười:

- Cho em xuống anh sợ em trốn mất.

- Anh cũng biết sợ rồi nhé.

Tôi nói. Đạt nhú mắt, vàng trán chàng thoáng có đường nhăn:

- Kỳ lắm Châu ạ—Anh sợ thật rồi.

- Sợ gì?

- Sợ em trốn khỏi đời anh.

Tôi ngồi xoay người lại, úp má lên vai Đạt, tôi nói nhỏ.

- Em không thích nghĩ đến chuyện đó nữa anh ạ. Đạt vuốt má tôi, im lặng. Có một ngăn cách nhỏ nào đó thường chen vào tình cảm của cả hai. Chắc Đạt đã linh cảm được như thế nên chàng thường im lặng không nói. Khi Đạt im lặng tôi biết là Đạt đang buồn, đang nghĩ. Trái lại khi buồn, tôi thích nói liên miên, thích đùa phá ồn ào. Tôi không trầm ngâm được như Đạt, vì tôi là con nít, một người đàn bà trẻ con—ở bên Du tôi phải suy nghĩ đủ thứ, lo lắng đủ thứ vì Du cũng mới chỉ là một người đàn ông trẻ con, như tôi. Chúng tôi trẻ trung trong cuộc sống vợ chồng. Du ham vui ham bạn bè, háo thắng nên chúng tôi cứ mãi cãi nhau, mãi giận hờn, cho tôi mệt mệ trong bốn phận. Ở bên Đạt, tôi thoải mái bình yên. Ở bên Đạt tôi là một con bé con, Đạt là một người đàn ông chín chắn, tôi thích bướng bỉnh cho Đạt nhăn mặt không bằng lòng hay tôi thích đùa phá cho Đạt nhìn tôi bằng đôi mắt bao dung. Ở bên Đạt, tôi bé bỏng cho Đạt dễ dàng, tôi thành thoi cho Đạt lo lắng, nghĩ ngợi. Như thế đó, tôi yêu Du và yêu

Đạt. Du là mối tình đầu, Đạt là mối tình cuối. Tôi đã toại nguyện trong mối tình đầu với Du, chúng tôi đã lấy nhau, đã có một đứa con để kết chặt thêm tình nghĩa. Trong mối tình cuối, với Đạt, tôi đang ngừng, đang muốn kết thúc.

Bâng Khuâng Tơ Trời

Chương 9

Trong mối tình cuối, với Đạt, tôi đang ân hận khó thở. Bởi tôi biết tất cả đều mong manh không thể thành sự thực và nhiều bâng khuâng như sợi tơ trời.

Chúng tôi ăn cơm trong một tiệm ăn vắng khách. Đạt chăm chút cho tôi như chăm chút cho một đứa bé mới tập ăn mà không có một vẻ khó khăn nào trong cử chỉ. Tôi yêu Đạt ở điểm đó. Chàng thật người lớn. Chỉ khi Đạt hôn tôi lúc buổi chiều trên đồ thông, tôi mới nhận rõ được nét đam mê say đắm trên khuôn mặt chàng—Tình yêu được ủ kín đã nổ bung trong phút ấy, rồi thôi.

Từ trong tiệm cơm bước ra, thành phố đã âm thầm. Mọi người sửa soạn đi ngủ. Tôi đòi đi dạo với Đạt trên con đường vắng. Đạt rủ tôi vào Thủy Tạ uống nước. Tôi sợ hơi lạnh của mặt hồ, tôi sợ nhìn khói nước từ những ly trà bốc lên. Tôi sợ ngòi đối diện Đạt! Đạt hỏi:

- Anh có gì làm em sợ đến thế?

Tôi bảo:

- Anh quyến rũ em.

- Em không quyến rũ anh thì thôi, làm sao anh quyến rũ nổi em.

- Vậy mà anh đang quyến rũ em đó.

Đạt cười nhẹ nhàng. Chúng tôi trở lại xe. Đạt chở tôi đi quanh những con đường vắng, thật chậm. Chàng hút thuốc liên miên, điệu này chưa hết đã tiếp nối điệu khác, không dứt. Tôi ngòi khoanh tay lên ngực nghe gió đêm thổi bay mái tóc, thổi rất thật dạ Trên quãng đường vắng bỗng xuất hiện hai bóng người. Đạt cho xe chậm lại, hai bóng người một đàn ông một đàn bà, người đàn ông thấy xe Đạt chột vẩy—Đạt ngừng lại, tôi thấy lưng người đàn ông cong xuống. Người đàn ông tai xách một sắc nhỏ, tiến lại phía chúng tôi với vẻ thành khan, ông ta nói:

- Xin ông bà làm ơn cho chúng tôi quá giang đến nhà thương vợ tôi sắp sanh mà đón mãi vẫn chẳng thấy một chiếc xe nào ngang qua.

Tôi bước hẳn xuống đường nhìn người vợ—Đạt mở cửa xe sốt sắng, bảo tôi ra tiếp tay đưa người đàn bà lên xe. Chúng tôi đến bảo sanh viện do người chồng chỉ lối. Người vợ thỉnh thoảng lại rên những tiếng đau đớn. Tôi nghĩ đến ngày cu Tí chào đời, tôi cũng đã trải qua những cơn đau lạnh người như thế. Người chồng dỗ dành vợ bằng những câu vụng về âu yếm. Tôi nhìn Đạt và bắt gặp Đạt cũng nhìn tôi, bàn tay Đạt rời vô lăng xe để nắm giữ bàn tay tôi đang run rẩy.

- Trời ơi! Em chết mất!

Người vợ chột rên lên như thế. Người chồng cuống cuống. Tôi quay xuống nhìn hai vợ chồng—Mái tóc người đàn bà bết mồ hôi giữa khí trời giá buốt. Tôi hỏi:

- Bà đau lâu chưa hở ông?

Người chồng nhìn vợ đau đớn thở dài:

- Gần một tiếng rồi bà ạ.

- Chắc bà mới sanh lần đầu?

- Vâng!

- Nhà thương có gần đây không ạ?

- Sắp tới rồi.

Tôi quay lên, Đạt mỉm cười trêu tôi. Tôi giả vờ như không biết Đạt cười, nghiêm nét mặt.

Đến nhà thương, tôi tiếp tay người chồng dìu vợ vào phòng khám.

Người chồng cảm ơn chúng tôi luôn miệng.

Đạt cười vui vẻ:

- Không có gì cả.

- Ông bà cho biết địa chỉ, hôm nào tôi đến thăm.

Đạt nói:

- Giúp nhau là chuyện thường, ông đừng khách sáo.

- Chắc ông bà chưa có cháu?

Người chồng hỏi Đạt—Mặt tôi đỏ gù quay đi, Đạt lắc đầu:

- Chúng tôi chưa kết hôn.

- Thế à.

Người vợ từ phòng khám nặng nhọc bước ra, người chồng đứng bật dậy như chiếc lò xo:

- Sắp sanh chưa em?

Người vợ nhìn chúng tôi cười e ngại, lắc đầu:

- Chắc nửa đêm mới sanh.

- Lâu nhỉ?

Người chồng than. Người vợ lại ôm bụng nhăn nhó:

- Trời ơi! Cứ đau thế này đến nửa đêm chắc em chết mất.

Tôi cười nhẹ an ủi người vợ:

- Không chết được đâu, thưa bà. Một lát nữa nghe tiếng em bé khóc, bao nhiêu đau đớn sẽ tan hết.

Ánh mắt người đàn bà sáng lên rực rỡ. Tôi tưởng như hình ảnh của tôi hôm nào. Cũng đau đớn như thế, bên cạnh Du vụng về sợ hãi khi cơn đau của tôi quặn lên, từ giờ này sang giờ khác, mỗi tôi khô vì gào. Người tôi lả vì mệt—Tôi không còn sức để sanh. Cơn đau hành xác tôi, giãy giụa đau đớn. Khổ sở kiệt lực. Vậy mà khi tiếng khóc của đứa bé bật lên, tôi tỉnh hẳn. Tiếng khóc chào đời của đứa con có hiệu lực mạnh mẽ hơn một liều thuốc tiên. Khiến người mẹ như bay bổng lên được, đau đớn quên hết, cực khổ quên hết—Sức khoẻ tăng lên bội phần—Nhờ tiếng khóc chào đời bé bỏng của con.

Tiếng trẻ khóc vang đâu đó từ các phòng sanh. Người vợ nắm tay chồng:

- Em hồi hộp quá anh ạ. Không biết con mình là trai hay gái?

Người đàn ông siết chặt tay vợ, nhẹ nhàng:

- Trai, gái gì anh cũng thích hết. Nhưng nếu là trai, anh vui hơn.

Người vợ cười mệt mỏi:

- Sao thế hử anh?

Người chồng nói:

- Con trai đầu lòng sẽ thay anh dạy dỗ các em nó sau này.

Người vợ chưa kịp cười thì cơn đau lại đến. Đạp nắm tay tôi bảo:

- Mình về thôi em.

Người đàn bà nhăn nhó giữ tay tôi, bóp nhẹ:

- Làm phiền ông bà quá.

Tôi mỉm cười nhẹ nhàng vuốt bàn tay người vợ và theo Đạp bước đi.

Tiếng khóc của những trẻ sơ sanh cứ vang mãi trong đầu tôi. Tôi nhớ cu Tí một cách thôi thúc lạ lùng.

Bước ra khỏi cổng bệnh viện, Đạp ôm vai tôi, chàng nói nhỏ:

- Nhìn hai vợ chồng đó anh cảm động quá.

Tôi cười nhỏ:

- Ngày xưa anh cũng đã thế.

Đạp lắc đầu:

- Anh rất buồn. Ngày xưa lúc nàng sanh, anh không có nhà.

- Anh đi đâu?

Tôi hỏi. Đạp nói:

- Anh ở trên Blao, trông coi đồn điền.

Tôi thở dài, thật nhẹ:

- Người đàn ông chỉ dễ thương và tội nghiệp nhất là lúc đưa vợ đi sanh. Cảm động lắm!

Tôi vừa chợt nghĩ đến Du khi nói câu đó. Du cũng đã một lần đưa tôi đi sanh với nét dễ thương và tội nghiệp của một ông chồng trẻ. Du đã nhớ khi tôi đau đớn—Du đã khổ sở đứng ngồi không yên khi nhìn tôi vật vã kêu gào. Du đã an ủi chia sẻ với tôi nỗi vui mừng lúc nhìn đứa bé tròn trĩnh dễ thương từ tay cô đỡ chuyển sang Du đã thức khuya lo lắng chung với tôi lúc cu Tí đau ốm, khó ngủ. Du đã thực sự là một người đàn ông có bổn phận từ ngày chúng tôi có con—Cho đến bây giờ, tôi đã thực sự là một người đàn bà chưa nhỉ? Hay tôi vẫn chỉ là một đứa con nít ham chơi, trốn trách nhiệm và bổn phận—Tôi trốn chính tôi để đánh lừa hiện tại của mình.

Lúc ngồi lên xe Đạt lại rủ tôi đi uống nước. Tôi nhìn Đạt trong bóng tối, đôi mắt nghiêm trang với vầng trán rộng thông minh. Trời ơi! Đạt thông minh sao Đạt không hiểu giùm tôi đã có gia đình? Đạt thông minh sao Đạt lại yêu tôi nhỉ. Tôi không muốn Đạt buồn nên tôi chẳng biết giải quyết thế nào cho tình cảm của chúng tôi mãi đẹp. Thương Đạt quá! Tôi không tự chia tôi ra được để vẫn có tình yêu của Đạt mà vẫn giữ được trọn vẹn cho chồng, cho con. Tôi phải quyết định lấy cho tôi. Chỉ một lần này thôi, cho tôi về với gia đình. Lý trí tôi vẫn chưa đi ngủ nên lý trí đã gọi tôi trở về—Một réo gọi. Tôi đã đi quá xa bổn phận mất rồi.

Chúng tôi vào uống nước ở một quán vắng bên đường. Giờ này quán đã sửa soạn đóng cửa. Chúng tôi là những người khách cuối. Bà chủ ngồi che tay ngáp vặt trong quầy. Đạt mua cho tôi một túi hạt dẻ nóng. Tôi giấu túi hạt dẻ trong áo măng tộ Chúng tôi uống trà—Đạt hút thuốc bên cạnh tôi—Đêm hình như không còn cần thiết nữa.

Đạt hỏi tôi:

- Em đang nghĩ gì thế?

Tôi nói nhỏ:

- Em nghĩ mình còn được mấy ngày vui nữa.

Đạt nhìn tôi, ánh mắt như đắm say:

- Mình sẽ có một đời để vui. Em có bằng lòng làm vợ anh không, Châu?

Tôi uống một hớp nước, không còn nghe được hương vị của trà, hớp nước trôi trượt vào cuống họng đắng cay Nước mắt tôi ứa ra tự lúc nào—Có hiểu cho em không Đạt? Một lúc nào đó em biến khỏi đời anh, xin anh đừng giận hờn em, đừng mắng em tinh quái, đừng nhìn em bằng ánh mắt thù hận kết tội. Em không muốn thế bao giờ.

Đạt úp bàn tay chàng lên bàn tay tôi, nhỏ nhẹ:

- Em gạt đầu đi, nai con.

Tôi lắc đầu, một giọt nước mắt chảy xuống tay Đạt nóng hổi.

- Anh có hiểu em không?

- Tại sao em khóc.

- Em yêu anh.

Tôi nói. Đạt hỏi dồn:

- Yêu anh, sao em không gạt đầu? Hay anh chưa đủ điều kiện lo cho em được sung sướng?

Tôi áp má lên vai Đạt:

- Tại em không đủ điều kiện cho anh được sung sướng. Em luôn luôn đem phiền phức đến cho mọi người.

- Nhưng anh yêu em!

Đạt vuốt tóc tôi, âu yếm. Tôi giữ bàn tay Đạt lại:

- Cám ơn anh nhiều lắm!

Đạt chợt nhìn tôi, chăm chú:

- Em vẫn chưa hết lạ lùng. Tại sao vậy Châu?

Tôi nói nhỏ:

- Tại những điều mà em nói anh không tin, những tình cảm em không giải quyết nổi. Tại em đa tình lãng mạn, em là một người đàn bà trẻ con, em tinh nghịch kỳ quá. Và, tại em đã yêu anh, nhưng vì tình yêu này quá mong manh nên em lạ lùng như thế đó.

Đạt xoay tròn ly nước trên mặt bàn. Chàng nhìn tôi không chớp mắt. Cái nhìn như soi thấu nỗi lòng tôi. Tôi ngồi im chịu đựng đôi mắt Đạt—Như hôm nào tôi đã ngồi chịu đựng đôi mắt Đạt cũng như thế lúc Đạt nghe tôi báo tin sắp có con.

Một lúc thật lâu Đạt nói:

- Dù cố gắng đến mấy anh vẫn không tin nổi là em đã có gia đình.

Đừng hành hạ anh nữa.

- Em không muốn thế.

Tôi nói như khóc. Đạt thở khói thuốc qua cửa, buồn buồn:

- Anh không bao giờ hiểu nổi em. Có phải vì anh đã quá tuổi hảo thắng rồi nên anh đầu hàng sớm không Châu? Em còn trẻ quá, nhỏ quá. Anh không xứng với em.

Tôi cúi nhìn mặt bàn, thở nhẹ:

- Anh đừng nói thế. Nhìn xem em có tầm thường như anh nghĩ hay không? Em đã lớn rồi.

Đạt cười nhẹ, chàng nói:

- Chúng mình về nhé! Em buồn ngủ phải không?

Tôi lắc đầu:

- Em chưa buồn ngủ. Hôm nay cho em đi chơi thật khuya.

Tôi theo Đạt đứng dậy, bước ra khỏi quán, dường như không còn một bóng người. Đạt hỏi tôi:

- Mai chúng mình lên Blao không?

- Có xa không hờ anh?

- Gần lắm.

Tôi nói:

- Em không hẹn đau nhé. Từ tối nay đến sáng mai còn biết bao nhiêu thay đổi.

- Anh chẳng muốn một thay đổi nào nữa cả. Anh chỉ muốn có em suốt đời.

Tôi cười buồn:

- Anh bảo em là ma—ma làm sao suốt đời bên anh được. Em sắp biến khỏi đời anh rồi.

Đạt trợn mắt, chàng bóp mạnh bàn tay tôi.

- Lần này anh không để em biến nữa. Anh theo sát chân em.

- Mai em về Sài Gòn.

Tôi nói thật nhanh. Đạt dừng lại, chàng hỏi:

- Thật thế không?

Tôi gật đầu. Nước mắt ứa ra:

- Thật.

- Anh sẽ theo em về.

Đạt nói chậm, rõ ràng. Tôi lắc đầu:

- Không được, đừng theo em nữa!

Đạt trừng mắt:

- Tại sao?

Tôi úp mặt lên thành xe, òa khóc:

- Tại em có gia đình—Em có chồng, có con rồi, anh vẫn không tin em sao? Em về Sài Gòn bên chồng, bên con để em trốn anh! Em trốn tình cảm em, đừng theo em nữa. Em khổ quá!

Đạt ngồi thật lặng, trên vô lăng xe, tay chàng vuốt ve mái tóc tôi không ngừng. Tôi vẫn khóc, nước mắt vỡ òa như con đê, tôi khóc thỏa thích. Đạt vẫn không nói một câu nào với tôi. Chàng im lặng cho đến lúc tôi ngẩng đầu lên. Qua hàng nước mắt. Đạt đang nhìn tôi—Như hôm nào—Đôi mắt chàng dài ra, vàng trăn chàng nhần lại. Anh đang nghĩ gì thế, hờ Đạt?

Chàng hỏi tôi, dịu dàng tha thiết:

- Em có nói đùa anh không thế Châu?

Tôi lắc đầu nhẹ nhàng:

- Em rất buồn.

- Anh lại bắt đầu đại đột, đang tin em nói thật rồi đấy.

Tôi nhìn Đạt thành khan:

- Anh có giận em không/

Đạt lắc đầu:

- Anh yêu em. Anh yêu em từ ngày đầu cho đến ngày cuối.
- Em cũng yêu anh.

Tôi nói nhỏ, buồn bã. Đạt gật đầu nhẹ nhàng:

- Cám ơn em!
- Cám ơn anh!

Tôi nắm nhẹ bàn tay Đạt. Đạt buồn.

- Anh có gì để em cám ơn!
- Anh có tình yêu cho em.

Tôi nói. Đạt nhẹ nhàng:

- Em cũng có tình yêu cho anh. Chúng mình cám ơn nhau là phải.

Và, Đạt hỏi tôi:

- Em muốn về chưa?

Tôi hỏi Đạt:

- Thành phố đã đi ngủ hết chưa?

Đạt cười nhẹ:

- Thành phố đi ngủ từ lúc mình bước ra đường.
- Thế thì cho em về.

Đạt lái xe, thật chậm, tôi ngồi bên Đạt vừa nhẹ nhõm vừa băng khuâng buồn. Cứ muốn con đường dài như không tới đích. Đừng bao giờ tới đích cả cho em được ngồi bên anh hết đêm nay—Sáng ra em đã thoát khỏi tình yêu của anh—Chúng mình hết còn là của nhau. Em vui đầu vào bốn phận quên đi một mối tình. Anh yêu! Một mối tình lãng mạn, thật êm ái—Mối tình không sóng gió phải không anh? Anh trầm lặng như mặt nước hồ êm, em nghịch ngợm như loài cá. Chúng mình chẳng ở gần bên nhau được—Em yêu anh và yêu gia đình. Anh yêu em và anh điều khiển được tình cảm, lý trí của anh—Nên tình yêu chúng mình không có sóng gió nhờ thế.

Đà Lạt về đêm lạnh lùng bí hiểm, Đà Lạt về đêm ma quái rợn người. Thế nhưng tôi yêu, những bí hiểm ma quái của đêm Đà Lạt. Tôi đã sống mấy ngày êm đềm—Tưởng như mình con gái. Tôi ngón hết Đà Lạt trong mấy ngày ở đây—Ở nơi nào cũng có bước chân tôi tí tách bên cạnh dáng điêm tĩnh đáng yêu của Đạt. Buổi tối nào chúng tôi cũng đi “lùng” khắp thành phố khi mọi người yên ngủ. Đêm nào tôi cũng rón rén như kẻ trộm lúc về đêm cổng nhà. Tôi quên tôi, quên mọi người. Tôi chỉ còn thấy Đạt. Tình yêu làm tê liệt trí óc tôi khiến tôi trở thành kẻ mộng dụ Đánh lừa sự thật của mình!

Bây giờ, tôi hết còn ân hận, nhưng tôi buồn, quá buồn! Và, Đạt cũng thế. Chàng đang buồn, quá buồn thì phải. Tôi không thức tỉnh nỗi buồn của Đạt. Cứ để yên cho chàng chìm vào nỗi buồn như thế. Mai

tôi thoát khỏi tình yêu của chàng rồi! Tôi sẽ không có một lần thứ hai sống thoát xác như lần này nữa. Tim tôi quặn lên từng cơn—Cơn đau này khiến lòng tôi tê đi—Cổ tôi nghẹn lại. Thương Đạt xót xa! Thương tôi cũng xót xa!

Tôi bảo Đạt dừng xe ở cuối dốc, đưa tôi đi bộ về nhà. Đã đến lúc chúng tôi biến khỏi đời nhau: Cố gắng lắm, Đạt giữ im lặng bên tôi. Cứ như thế chúng tôi đi bên nhau hết nửa con đường—Ban đêm, sương lạnh ruong lên vai áo tôi giá buốt. Để như thế, cơn lạnh thấm vào tim. Tôi thêm một nụ hôn—Nụ hôn vụng về và đau đớn.

Tôi đi sát vào Đạt. Đạt ôm choàng lấy tôi như thể sợ tôi biến mất, chàng nói nghẹn từng cơn trong cổ họng:

- Đừng bỏ anh em nhé.

Tôi úp mặt lên ngực Đạt, chân tôi mềm không bước nổi. Hơi nóng từ người Đạt thoát ra, phủ kín người tôi—Thời gian ngừng lại đi: Tôi muốn ủ kín hơi nóng trong lòng Đạt như thế này cho đến lúc mắt nhau không còn nhìn thấy nhau nữa. Trời ơi! Tôi thêm khóc lạt lùng vậy mà tôi không được khóc, không được nói. Cổ tôi cứng lại, nghẹn đến không thở nổi.

- Yêu em quá, Châu ạ!

Môi Đạt can kề bên môi tôi, tôi ôm ngang lưng chàng. Mùi đàn ông quyến rũ khắp người tôi. Tôi đã bỏ quên hơi chồng để nghiên hơi người khác—Hôn em đi. Tôi nói nhỏ, thật nhỏ—Một lần này nữa thôi: Hôn em đi cho môi em ấm lại—Cho hơi thở em điều hòa, cho tim em còn đập.

Đạt cúi xuống, môi chàng làm ấm môi tôi. Tôi hôn trả lại Đạt—Vẫn cứ vụng về như lần đầu—Thế nhưng cảm giác vẫn lan trong tôi—Nụ hôn vừa ngon ngọt vừa cay đắng.

Một lúc chúng tôi buông nhau ra. Tôi bàng hoàng, Đạt cũng bàng hoàng. Ánh mắt nhìn nhau đại khờ buồn thảm. Như thế là hế. Em đã thức tỉnh sau một giấc mê dài. Hình ảnh người đàn bà mang thai đau đẻ bên cạnh khuôn mặt vụng về của người chồng đã thức tỉnh bốn phận nơi em. Tiếng khóc trẻ thơ vang trong những căn phòng hộ sinh đã thức tỉnh nỗi thương nhớ nơi em. Thôi, em tính là không bao giờ ngủ nữa. Trở về với gia đình để vui đầu vào bốn phận.

- Anh lấy vợ đi nhé, Đạt.

Đạt giả vờ như không nghe tôi nói. Chàng hỏi:

- Em có hạnh phúc không?

Tôi gật đầu:

- Có, em hạnh phúc hơn những người đàn bà hạnh phúc khác.

- Em sung sướng.

Đạt nói. Tôi nhỏ nhẹ:

- Cho em làm em anh không?

Đạt lắc đầu:

- Không!

- Anh giận em à?

- Anh yêu em!

- Em hư lắm. Em làm anh buồn, thôi, yêu em làm gì.

Đạt cười băng khuâng:

- Em cho anh tuổi trẻ, tình yêu và những ngày hạnh phúc, thế là đủ.

Tôi buồn buồn:

- Anh cho em một tình yêu tuyệt vời. Em không quên nổi, anh vẫn là ông bạn già của em vậy nhé.

Đạt gạt đầu. Tôi cố dấu tiếng khóc bằng nụ cười méo mó:

- Anh trở lại đi.

Tôi nói. Đạt đứng sát cánh cổng chờ tôi len người vào. Tôi đã mượn chị Lăng chìa khóa riêng để khỏi làm phiền chị. Đạt nói nhỏ em ái:

- Chỉ cần biết em yêu anh, anh đủ bình tĩnh để nhìn em biến khỏi đời anh, không buồn khổ nữa.

Tôi thò tay qua song cửa nắm chặt tay Đạt:

- Cám ơn anh—Cám ơn ông bạn già của em. Em cũng nói với anh như câu anh vừa nói. Đừng giận em nhé.

Tôi nói xong và quay lưng bỏ chạy. Đằng sau tôi, không biết Đạt trở về chưa. Tôi không dám nhìn. Bước lên phòng. Vân với Hằng chưa ngủ. Hai đứa đang nằm cuộn tròn lại bên nhau nói chuyện. Tôi lọt vào như một bóng ma, tóc ướt sương, mắt môi phờ phạc—Vân thấy tôi kêu úi lên:

- Chị đem hơi lạnh từ ngoài vào phòng, em chết cóng mất.

Tôi ngồi phịch xuống ướt mềm. Cho tay áo vào túi áo, tôi tìm thấy gói hạt dẻ Đạt mua cho tôi trong tiệm. Tôi hỏi Vân, Hằng:

- Đứa nào ăn hạt dẻ không?

Hằng lắc đầu, Vân bảo:

- Hai đứa em cắn đến mỗi miệng rồi.

Tôi cười xót xa:

- Thôi, tao cắt làm kỷ niệm.

Vân cười cười:

- Chị lăng mạn còn hơn con gái.

Tôi hỏi Vân:

- Tao có đa tình không?

- Có lẽ có.

Vân nói. Tôi bảo:

- Tao có một mối tình tuyệt vời.

Vân hỏi đùa:

- Ở đâu?

Tôi nói:

- Trong tim.

- Tim chị có hằng triệu mối tình chứ đâu phải một. Tôi lặng lẽ thay quần áo. Một lát tôi bảo Vân:

- Mai về Sài Gòn Vân ạ.

Vân tròn mắt nhìn tôi:

- Chị quyết định bao giờ thế?

- Tối nay. Ngày mai tao về Sài Gòn.

- Nhưng, chưa hết tuần.

- Nếu mày thích thì cứ ở lại, mai tao về.

Hằng nói:

- Chị Châu lại nhớ anh Du rồi. Thôi, Vân ở lại với Hằng để chị Châu về một mình đi.

Tôi cười không nói, đến bên cửa sổ. Tôi nhìn xuống con dốc nhỏ, từ cuối con đường, tôi hình dung ra Đát nước mắt lại chực ứa ra nhưng tôi cố gắng không khóc nữa. Buồn lặng người. Vân ngồi nhồm dậy, nó sửa soạn xếp đồ, tôi quay nhìn Vân dò hỏi, Vân nói:

- Mai em về với chị. Đà Lạt buồn chịu không nổi.

Tôi hỏi đùa Vân:

- Không có một sự buồn nào vương vấn bước chân Vân hết sao?

Vân lắc đầu thật thanh thoi, hồn nhiên:

- Giây còn không cột nổi chân em thì sự làm sao mà cột nổi chân em bao giờ.

Tôi cười, nhẹ như cơn gió mới thổi qua—Hai chị em hì hục thu dọn hành lý. Chiếc valy của Vân chật ních những đồ, chiếc valy của tôi nhẹ hỗng. Tôi bỏ lại tất cả ở thành phố này. Vân bảo Hằng:

- Sáng mai Hằng đưa Vân đi mua hoa Hằng nhé.

- Có mua trái cây không?

Hằng hỏi. Vân nói:

- Có chứ.

- Chị Châu không mua gì à?

- Có, chị mua cả thành phố Đà Lạt.

Hằng cười:

- Chị tham quá. Thành phố Đà Lạt có nhiều đàn ông con trai. Chị mua về anh Du quăng hết xuống sông mất.

Tôi chớp mắt:

- Vậy thôi, chị không mua gì cả.

- Em sẽ biếu chị một chục hoa hồng buổi sớm.

- Cám ơn Hằng.

- Em sẽ tặng chị một sợi tơ buồn!

Vân chợt nói. Tôi nhỏ nhẹ:

- Cám ơn Vân.

Vân cười:

- Chị có vẻ tương tự Đà Lạt quá. Có sợi tơ buồn nào vướng bước chân chị phải không?

- Có lẽ thế.

- Ở đâu vậy?

- Vân vừa mới tặng chị xong.

Vân cười ròn tan. Nó đóng nắp valy lại, kêu:

- Em phục sự lảng mạn của chị. Xin chào... thua Tôi cười lặng lẽ, không nói. Tôi lảng mạn còn hơn con gái. Vân bảo thế. Nó không biết tôi còn đa tình nữa. Tôi còn yêu nữa! Tôi còn buồn, còn khổ nữa. Bây giờ Đạt đã về nhà uống rượu hay chàng còn lang thang đâu đó nhỉ? Ước gì tôi lại hiện đến bên Đạt lúc này để bắt gặp chàng dang gục đầu trên sương ngủ vui cho quên hết. Tôi sẽ gọi chàng thức giấc và Đạt dụi mắt nhìn tôi—Như một giấc chiêm bao—Chúng tôi lại có nhau—Như một giấc chiêm bao—Tôi không còn là tôi nữa. Từ một nơi nào đó tôi hiện đến, thanh thoi và trong sáng bên Đạt—Tôi bé nhỏ ngoan hiền bên Đạt, chúng tôi có nhau mà không còn những tình cảm xa xôi—Mà không chạy trốn tình cảm của chính mình. Tình yêu của chúng tôi chắc bền như cây cổ thụ, không còn mong manh như tơ trời nữa. Tôi lạt mộng mơ quá đáng rồi buồn quá, buồn như đêm mưa Đà Lạt.

Lạnh quá! Lạnh như gió mùa đông. Tôi bỏ tất cả, úp mặt lên giường, buồn quá! Buồn tái tê quay quắt. Tôi kéo chân lên khỏi đầu nằm cuộn tròn trong đó, chờ sáng. Đêm nay tôi chờ sáng để kéo dài giây phút gần gũi Đà Lạt. Để tưởng như mình còn kỷ niệm đâu đây.

Bâng Khuâng Tơ Trời

Chương kết

Tôi dậy sớm trước Vân nhưng Hằng lại dậy sớm trước tôi. Giữ lời hứa, kho tôi trang điểm xuống nhà, Hằng tặng tôi một bó Hồng nhung đỏ thắm. Tôi nói cám ơn Hằng mà đôi mắt đỏ hoe Hằng hỏi tôi:

- Vân dậy chưa hở chị?

Tôi bảo Hằng lên đánh thức Vân giùm, chị đi mua vé. Tôi không dám cho cô Trâm biết sợ cô cản tôi, sợ tôi mềm lòng ở lại Đà Lạt—một ngày thêm khó dứt—Một ngày tình cảm thêm tăng.

Tôi đón xe đi thẳng lên chỗ bán vé. Cầm được hai tấm vé trên tay, người tôi tê đi, không còn níu kéo nổi nữa. Tôi bỏ Đà Lạt rồi. Tôi ngồi lên xe về nhà. Chuyến đi sẽ bắt đầu vào mười một giờ sáng—Giữa trưa. Từ bây giờ cho đến giữa trưa tôi còn được gần Đà Lạt thêm mấy tiếng. Chẳng biết để làm gì. Đem vé về tôi bảo Vân mua sắm sửa soạn gì thì mua, mười một giờ lên phi trường. Tôi vào gặp cô Trâm, thấy tôi cô hỏi:

- Cháu mua vé được không?

Tôi gật đầu nhẹ:

- Thưa, được ạ.

- Cô vừa mới nghe Vân nói. Cháu về Sài Gòn ngày hôm nay đấy à?

- Thưa vâng.

- Có điều gì làm cháu buồn?

Tôi lắc đầu, rưng rưng:

- Thưa cô, không. Những ngày ở đây, chúng cháu làm phiền cô, tha lỗi cho cháu.

Cô Trâm cười hiền lành:

- Cô mong được các cháu làm phiền hoài đấy. Về Sài Gòn rồi thỉnh thoảng viết thư cho cô nhé.

- Vâng ạ.

- Bao giờ Du được nghỉ, bảo Du lên đây chơi. Vợ chồng con cái ở với cô vài tháng.

Tôi cười buồn:

- Cháu cũng mong thế.

- Thôi, lên sửa soạn đi. Chút nữa gọi Vân xuống cô bảo.

- Dạ.

Tôi lên phòng, chả biết làm gì. Vân, Hằng ríu rít rủ nhau đi mua hoa, mua trái cây. Tôi ngồi nhìn qua cửa, xuống vườn, buổi sáng sương long lanh trên các ngọn cây thật ướt, thật đẹp. Tôi lại nghĩ đến Đạt. Và, tôi đi xuống, khoác chiếc áo, tôi lách mình qua cổng. Đi bộ xuống con dốc. Tôi đã thấy căn nhà quen thuộc. Tiếng thông reo vi vút êm đềm khiến lòng tôi buồn lịm người. Bước qua cánh cổng. Tôi gặt vú của Dũng. Bà nhìn tôi lạ lùng:

- Cậu Đạt đi từ sớm. Tôi tưởng đi với cô.

Tôi lắc đầu hỏi vú:

- Dũng có nhà không ạ.

- Dững ở Blao chưa về.
- Chắc ông Đạt lên Blao?

Vú bảo:

- Tôi không nghe cậu ấy nói gì cả.

Tôi nói:

- Thôi, tôi về!
- Cô vào nhà chờ cậu Đạt nhé.
- Thôi ạ.

Khép giùm vú cánh cổng, tôi đi dần lên đồi thông. Buổi sáng sương chưa tan nên cỏ còn ướt nước. Tôi ngồi xuống gốc thông quen thuộc. Công chúa thôi không ngủ trong rừng nữa rồi. Công chúa bỏ Hoàng Tử để trở về Hoàng cung. Tôi bỏ Đạt để tìm về với bản phận của tôi. Đạt có buồn không? Anh có buồn không? Tôi dựa người vào gốc thông—Vẫn cứ thêm một giấc ngủ—Sao tôi chưa dứt khoát được mộng và thực tế này nhỉ. Sao tôi cứ mãi khổ vì tình yêu thế này nhỉ? Tôi ngồi đây chờ giờ lên phi trường. Đạt có ngờ tôi tìm lên đây không hở Đạt?

Tôi đa tình, tôi lãng mạn, tôi hư, tôi xấu. Một mẫu thuốc thừa nằm cạnh tôi—Thuốc Đạt hút. Tôi nhặt mẫu thuốc lên. Hình như mẫu thuốc còn ấm, thuốc còn bay nồng quện lên người tôi—Tôi nhớ hơi Đạt! Tôi nhớ đôi mắt và nụ cười của Đạt—Tôi tưởng như mấy phút trước đây Đạt đã ngồi đây để nhớ tôi—Lúc tôi đi mua vé máy bay Đạt đã ngồi đây. Trời ơi! Tình yêu chúng tôi tìm nhau hụt rồi. Chúng tôi lỡ làng rồi! Định mệnh không xếp đặt cho tôi gặp lại chàng nữa. Đạt lên đây để nhớ tôi, tôi lên đây để nhớ Đạt—Vậy mà chúng tôi không gặp nhau. Thôi, suốt đời hai đứa chỉ nhớ nhau mà thôi.

Nắng đã bắt đầu len lỏi qua các ngọn thông non, chiếu vào mặt tôi. Sương tan như bao giờ. Tôi vẫn còn ngồi đây nghe hình như hơi thở Đạt còn vương vấn. Nghe mình buồn quay quắt, xót xa không biết là mấy giờ. Tôi vùng đứng dậy. Tiếng thông reo như quện mỗi bước chân tôi—Tôi chạy xuống đồi bằng những bước chân dài. Tôi về đến nhà bằng những hơi thở đứt quãng. Tôi không khóc mà mắt đỏ hoe. Tôi không lạnh mà môi tê cóng.

Bước vào nhà, hành lý đã được xếp sẵn ở cửa. Vân cong còn:

- Trời ơi! Trông chị như mụ thất tình. Sáng ra đi đâu mắt biết, giờ này mới về.

Tôi lặng lẽ vào nhà, không nói với Vân một câu, Hằng giục tôi:

- Đã đến giờ rồi đó chị Châu. Minh ra xe đi.

Tôi nhìn Hằng ngơ ngác:

- Đã đến giờ rồi cơ à?

- Còn nửa tiếng, mình đi cho thông thả.

Tôi gật đầu:

- Chờ chị nhé.

Tôi vào nhà chào cô Trâm. Cô cười tươi chúc tôi đi bình yên, về nhà vui và hạnh phúc. Cô gởi lời thăm Du và mi mi cu Tí.

Tôi nói với cô:

- Cháu nhớ mãi những ngày ở Đà Lạt này.

Cô Trâm bẹo má tôi:

- Bộ không lên đây thăm cô nữa hay sao mà nói thế.

Tôi mân mê tà áo cười buồn:

- Nhưng lần đầu đáng nhớ hơn lần thứ hai, thứ ba cô ạ. Lần sau cháu lên Đà Lạt mất ý nghĩa rồi.

Cô Trâm cười với tôi:

- A! Con bé này lẳng mạn tề.

Tôi chào cô bước ra cô bảo:

- Cô gửi quà cho ba mẹ, nhờ Vân xách đấy nhé. Cô còn mệt nên không đưa các cháu ra sân bay được, đừng buồn cô.

Tôi nói nhỏ:

- Cháu chúc cô thật nhiều sức khỏe và vui tươi.

Cô đứng lên bậc cửa nhìn chúng tôi mang hành lý ra xe. Tôi chỉ có một cái xách. Vân có đến hai cái xách, trên tay ôm bó hoa Hồng Hài tặng, tôi nhẹ nhõm. Vân bận rộn với túi, với valy trông thật vui. Hằng đưa chúng tôi ra sân bay. Ngồi trong xe tôi im lặng khi Vân Hằng ríu rít dặn dò nhau, châu đầu thủ thỉ nói chuyện. Tôi nhìn Đà Lạt lùi dần qua những đoạn đường rút ngắn. Giữa lúc này được úp mặt lên gối mà khóc thì lòng tôi thanh thoi hơn. Nhưng, tôi vẫn trợn trừng con mắt nhìn hai bên đường—hoa anh đào trơ là trụi bông—Cây cối, vườn tược thanh thoi mát mẻ. Tôi bỏ Đà Lạt từ đây. Tôi bỏ kỷ niệm ở đây.

Trời ơi! Buồn thật buồn!

Vân hỏi tôi lúc xuống xe.

- Hồi sáng chị đi đâu sớm vậy?

Tôi nói:

- Đi khóc!

Vân trợn mắt:

- Cái gì lại đi khóc. Chị y như mụ thất tình.

Tôi cười nhẹ.

- Đi tìm sợ tơ buồn Vân tặng để xin đừng làm vương bước chân chị—Cho chị trở về với gia đình.

- Trời ơi! Chị có điên không?

Vân kêu lên như thế. Tôi lắc đầu.

- Vân nói bậy. Chị đã tỉnh từ ngày hôm qua. Điên sao nổi.

Vân nhún vai—Nó ghé tai Hằng nói nhỏ:

- Đà Lạt bắt mắt hồn chị ấy rồi.

Hằng nhìn tôi, cười với Vân:

- Nhìn chị ấy chẳng ai ngờ đã có chồng, có con. Tô lơ đi như không nghe Hằng nói, Vân nói. Hai đứa lại ríu rít dăn dò nhau:

- Viết thư cho Hằng nhé, Vân,

Vân nheo mắt:

- Nhớ kể chuyện Đà Lạt cho Vân nghe với. Hôm nào đi Sài Gòn nhớ đánh điện tín Vân đi đón.

- Chúc vui!

Hằng gọi tôi:

- Hằng về chị Châu nhé!

Tôi cười:

- Cám ơn Hằng nhiều lắm.

- Cho em gửi cu Tí một chục cái mi mi.

- Chúc vui cho Hằng.

Hằng quay trở ra xe. Tôi nắm tay Vân chen vào làm thủ tục giấy tờ.

Chúng tôi lọt được qua hàng rào ngăn cách sự đứ đón. Tôi đứng sững lại—Từ đằng xa Đạt tiến tới—Dáng chàng buồn làm tôi thốt tái tê Tôi không còn bước nổi nữa. Đạt đã nhìn thấy tôi. Vân đứng ngăn ngơ giữa đám người, tôi không quan tâm đến điều đó. Trước mắt tôi khuôn mặt Đạt chao động lung linh. Tôi gọi tên Đạt thật nhỏ, không phát thành tiếng. Chúng tôi đứng im nhìn nhau, không nói một lời—Chúng tôi bị ngăn nhau bởi một cách xa buồn, nhưng ánh mắt nhìn nhau thì quá gần, quá âu yếm—Ánh mắt nói ngàn lời không hết! Nhìn suốt đời không quên. Em biến khỏi cuộc đời anh mất rồi!

Vân giật mạnh cánh tay tôi thúc giục:

- Nhanh lên chị Châu, trễ rồi.

Không kịp phản ứng, Vân đã lôi tôi đi. Tôi quay nhìn Đạt. Chàng đã tiến sát đến hàng rào, tôi cắn môi đến rướm máu, mắt tôi dại khờ theo Vân như người không xương—Mình mất nhau thật rồi! Mắt tôi mờ mịt.

Ngồi trên phi cơ, tôi nghĩ đến nỗi cô đơn của Đạt, cúi mặt lên tay, tôi bật khóc!

Dung Sài Gòn

4- 73

Nguồn: Vietlove
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 04/05/2005 3:40:49 SA